Melodier

til O. D. Lütkens Huus- og Skole-Sangbog,

udsatte treſtemmigt for Sang

af

R. ANDERSEN.

Lærer ved Seminariet paa Joenstrup,

gjennemseete og rettede

af

Profeſsor O. Zink.

Kiøbenhavn paa C. C. Loses Forlag.

FORTALE.

Jeg opfylder ved denne Leilighed en kjær Pligt, i det jeg aflægger vor alderstegne, af Musikken saa fortjente, Professor Zink min oprigtige Taksigelse, saavel for de af hans ældre skjönne Melodier, hvormed han tillod mig at pryde denne Samling, og de nye han til den har componeret, som for den kjærlige Redebonhed, hvormed han gik mig tilhaande med Raad og Daad, og paatog sig det trættende Arbeid, at gjennemsee og rette saa mange trestemmigt udsatte Melodier.

Ogsaa Hr. Professor Weise skylder denne Samling megen Tak, saavel for de af hans skjönne Melodier, der pryde den, som for hans udviste velvillige Bistand.

Ligeledes skylder denne Samling Hr. Andersen, Lærer ved Seminariet paa Joenstrup, overmaade meget, da han, uagtet det Honararium jeg var istand til at give, ikke stod i noget Forhold til hans Uleilighed med at udsætte og to Gange at afskrive saa mange Melodier, dog af Venskab for mig, og af Iver for Sagen selv, paatog sig dette Arbeid, og udförte det til kyndige Dommeres Tilfredshed.

Foruden Melodier af ovennævnte Componister, indeholder denne Samling en stor Deel af vor afdöde Capelmester Schulz, og en Deel af den bekjendte mildheimische Liederbuch, ligesom og adskillige af Pastor Lassen, en Musikynder, der besidder Talent for Folkesangen. De övrige har jeg samlet paa mange forskjellige Steder.

At udvikle Musikkens höie Værd for mine Landsmænd, behöver jeg vist ikke. Enhver, der har hört god Musik, kjender dens Behagelighed, og enhver, der har tænkt over dens Virkning paa det menneskelige Hjerte, vil indrömme dens Gavnlighed, naar den rigtigen anvendes. Min Hensigt med denne Samling var, at udbrede ikke alene Sang, men rigtig skjön og harmonisk Sang i Skoler, Familier og Vennelag, og jeg haaber, i Tillid til Musikkens mange Velyndere i mit Fædreland, og især til de Herrer Skolelærere, at den vil lykkes. Skulde endnu nogen Anbefaling være nödvendig for Musikken, denne söde Gjenklang af den himmelske Fryd, som en af vore afdöde Lærde kalder den, da vil jeg anföre, at mange af Jordens störste Mænd have været dens ivrige Dyrkere. Frederik den Eneste, Preussens store Konge, fandt ved sin Flöite den södeste Vederqvægelse fra sine mange byrdefulde Forretninger og Regjeringssorger. Da i de gamle Dage Læber og Hænder forsagede deres Tjeneste, og han havde indpakket Flöite og Musicalier, for aldrig at bruge dem mere, sagde han til sin gamle Koncertmester Benda: min kjære Benda, jeg har tabt min bedste Ven! Og han overlevede ikke længe dette Tab. — Hvad vor store Konge Christian den Fjerde dömte om Musikken, kan sees af följende Fragment af hans Samtale med den svenske Gesandt, Joh. Skytte, i Aaret 1615, som jeg til Slutning vil hidsætte.

Siden taltes de ved om Musikken; helst efterat hans kongelige Majestæts Musikanter kom tæt til Bordet. Isærdeleshed sagde Sendebudet til Konningen, at den ikke var meget at holde af, som ikke havde Lyst til Musikken. Ja ved Gud, sagde Konningen, det er saa; derfor lader jeg mine Börn dagligen opföde, saavel i Instrumental- som Vocal-Musik. Derudi, sagde Sendebuddet atter, gjör Eders kongelige Majestæt berömmeligen, efterdi saadanne Sjæle endeligt altid maa være i Virksomhed. Ved Gud, sagde Konningen, de maa enten gjöre ondt eller godt.

Anmærkninger.

De fleste Melodier i nærværende Samling ere udsatte trestemmigt i snæver Harmonie, og kunne synges af tre almindelige Mands- eller Fruentimmer-Stemmer. Nogle, som efter deres Natur ikke vare skikkede til at synges trestemmigt, f. Ex. No. 68, 70 og 71, ere derimod kun satte for to eller en Stemme. Alle tre Stemmer ere satte paa et Nodesystem, fordi Bogen ellers vilde have blevet saa dyr, at jeg neppe havde fundet nogen Forlægger til den, og at dens Priis, om den endog var udkommet, vilde have afskrækket mange fra at kjöbe den. Nu er den saaledes indrettet, at den musikkyndige Skolelærer let vil kunne bruge den. Sine Elever kan han lære at synge Diskanten, medens han selv synger en af de andre Stemmer. Har han en musikkyndig Elev, kan han let herefter udskrive en af Stemmerne til denne, og saaledes faae trestemmig Sang. Den mindre musikkyndige Lærer maa vel fra först af holde sig til Diskanten alene, som ialmindelighed enten er den överste Node, eller hvis Takttegn, naar Stemmerne enten falde sammen eller krydse hinanden, er vendt opad. Efterhaanden vil han da kunne vove sig til en af de andre Stemmer; og skjöndt jeg indseer, at han fra först af vil have nogen Vanskelighed ved at kjende de enkelte Stemmer fra hinanden, haaber jeg dog, at han ved at give Agt paa den Maade, paa hvilken Noderne enten ere vendte opad eller nedad, efterhaanden vil lære at finde ud deraf.

Lumbye ved Odense, i Marts 1819.

O. D. Lütken,
Cand. theol.

Rettelser,

som alle angaae den egentlige Melodie eller Diskanten, og finde Sted indenfor Nodesystemets 5 Linier.

Sangens No.	Nodesystem	Takt	Node	Det Ord, som staaer under Feilen	Rettelsen
2	5te	2den	2det	Skik-ke	g
8	2det	sidste	sidste	Him-len	h
13	2det	1ste	sidste	jeg	g
16	2det	1ste	sidste	lig, be	f
39	1ste	1ste	sidste	gik vor	a
50	4de	sidste	3de sidste	han modnes	d b a a g f b g a
50	5te	1ste	1ste	æl-des	d f b
71	1ste	1ste	1ste	Fra	e
76	4de	sidste	sidste	rö-ve	ais

Sangens No.	Nodesystem	Takt	Node	Det Ord, som staaer under Feilen	Rettelsen
61	2det	4de	4de	led	d
120	2det	2den	4de	u - kjendt	a
126	1ste	1ste	1ste	Jeg	e
—	2det	2den	3die	Ting jeg	dis cis dis
158	4de	1ste	næst sidste	og	a
219	sidste	1ste	sidste	ne	e

Anmærkninger.

1) I No. 106, 2det, 3die og 4de Nodesystem udslettes b i Fortegnet og i dets Sted sættes 𝄪 for f, saa at det bliver G dur.
2) No. 138 synges bedre, som No. 66 i Zinks Choralbog.
3) I No. 156, Pag. 88 sidste Nodesystem, udslettes 𝄪 af Fortegnelsen at det bliver C dur.
4) I No. 159, 2det og 3die Nodesystem, udslettes 𝄪 for f og c af Fortegnet, og b for h sættes istedet, saa at det bliver F dur.

Rettelser,

som alle angaae Bassen og Tenoren.

Sangens No.	Nodesystem	Takt	Node	Bas	Tenor	Det Ord eller Stavelse, som staaer under Feilen	Rettelsen. Bassen	Tenoren
5	5	1	2		b	kan		c
9	1	6	2	h		drings	h g	
16	3	3	2		c	O		a
24	3	5	3	h		os	a	
31	3	1	2		gis	ne		a
33	1	1	2 og 3	c-g		mer, vi	g - fis	
41	3	1	5		c	ens		d
44	1	6	3	a		frem	h	
46	2	6	3	c	c	vort	ca	g

Sangens No.	Nodesystem	Takt	Node	Bas	Tenor	Det Ord eller Stavelse, som staaer under Feilen	Rettelsen	
							Bassen	Tenoren
46	3	6	1	udeladt		skri	cs	
49	4	2	5		udeladt	Ti		b
55	2	1	6		d	de		cis
61	1	5	1		h	Le		a
65	2	3	1 og 2	h – c		Da	e	
—	4	1	1 og 2	fis g		ful	g	
—	5	4	1 og 2	h – c		Mod	c	
73	3	4	3		e	be		d
74	2	6	2		udeladt	af		c
—	2	1	2	c	g	len	gis	e
76	2	4	1	g	h	Alt	fis	a
—	3	4	2	cis		ge	ais	
—	4	5	2	e		ting	ais	
—	5	5	2	e		om	d	
78	3	3	2	b		din	b	
83	2	2	1	g		Sor	f	
—	3	2	1	cs		Bor	b	
86	2	2	5		udeladt	test		gis
89	3	4	6		d	ren		cis
94	1	3	2 og 3	d – d		mer – en	c – c	
95	1	3	1		a	Mo		c
101	3	2	1	e	g	reen	c	c
120	2	2	3		cis – a	kjendt		a
140	3	3	4	d		lig	a	
162	1	4	2		udeladt	dre		c
—	3	5	2	udeladt		og	g	
219	4	1	1, 2 og 3		d d d	satte Ru		c c c
241	3	1	3 og 4	dis dis		Dagens	d dis	
250	2	1	1 og 2		b b	er i		h h

Componeret til Kronprindsens og Kronprindsessens Bryllup 1817. O. Stuck

1.

No. 1.

Bli - de Sang! misk.un - - de - - - lig, mæg - tigt klin - ge

dine To - - ner! Alle Hjerter hil - de dig o - - ver al - le Jor - dens Zo - ner. Lijd! og

i - - - del Trijl - le - - ri - - er lok - - kes frem af Dal og Fjeld; Lijd! o

Kum - mer vor - de Held; Lijd! og al vor Vaan - de ti - - - - er. Lijd! og

Kum - - mer vor - de Held Lijd! og al vor Vaan - de ti - - - er

Lijd! og al vor Vaan - de ti - - - - - - er.

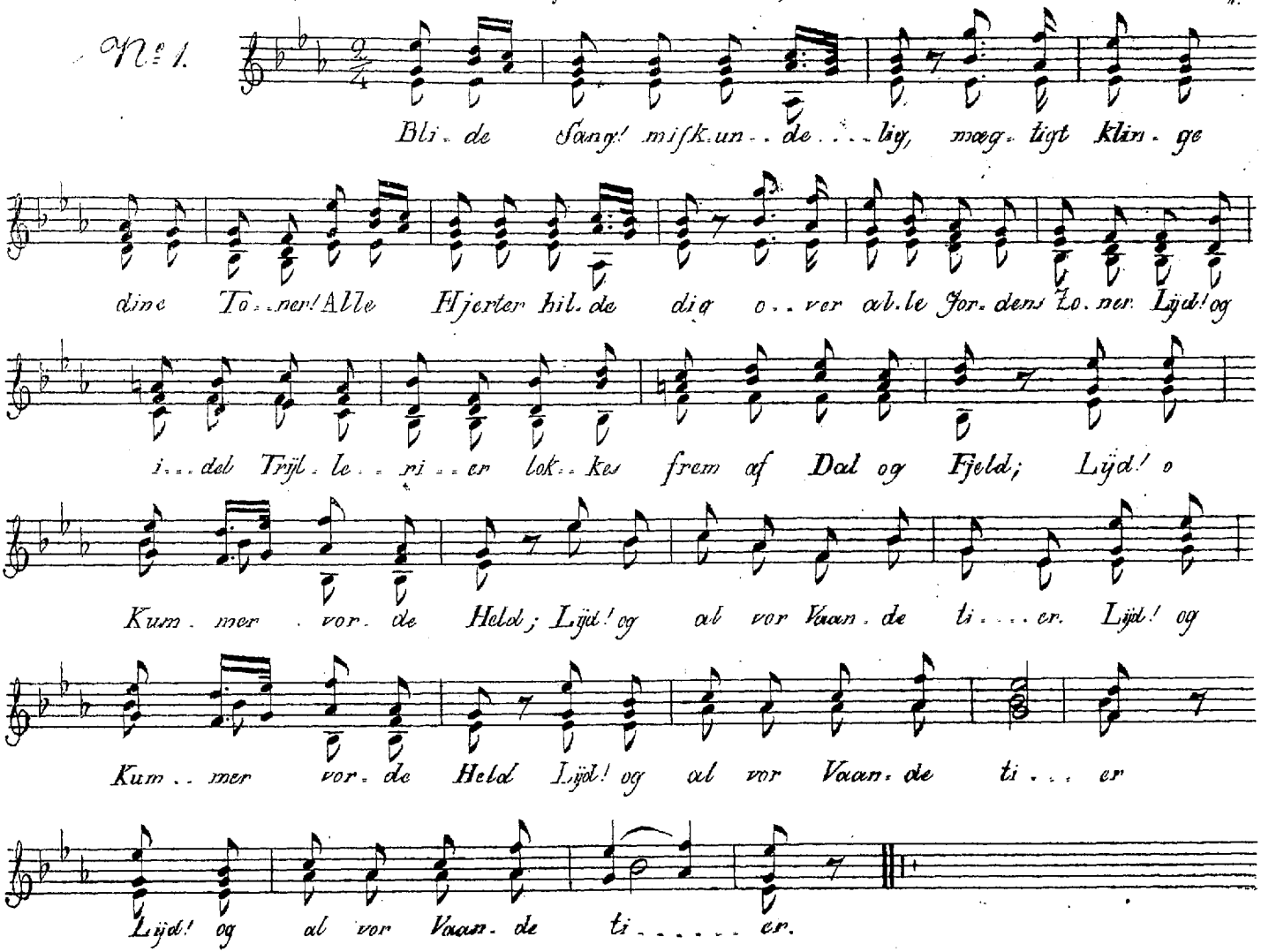

Nº 2.

Prægtigt.

O. Zinck

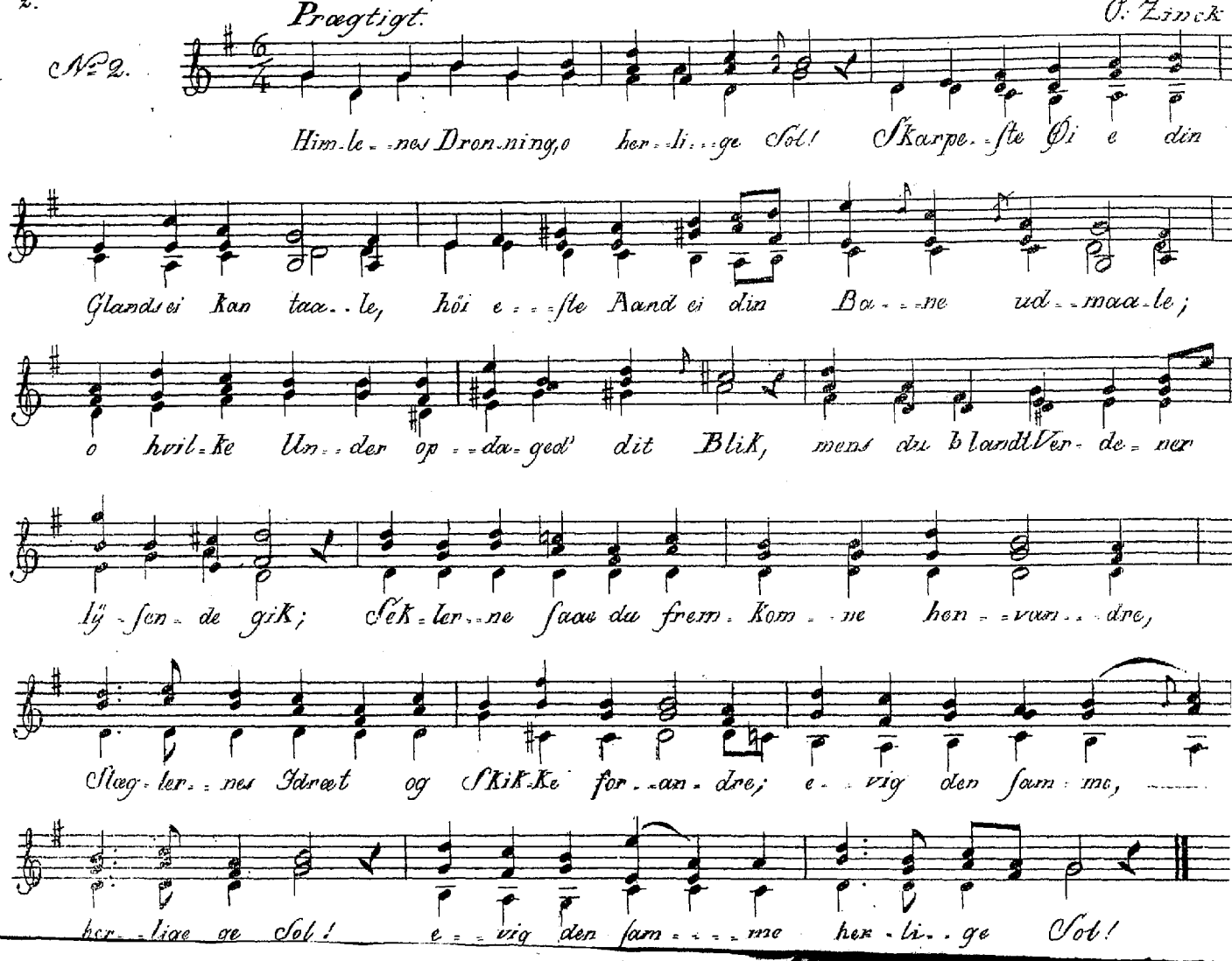

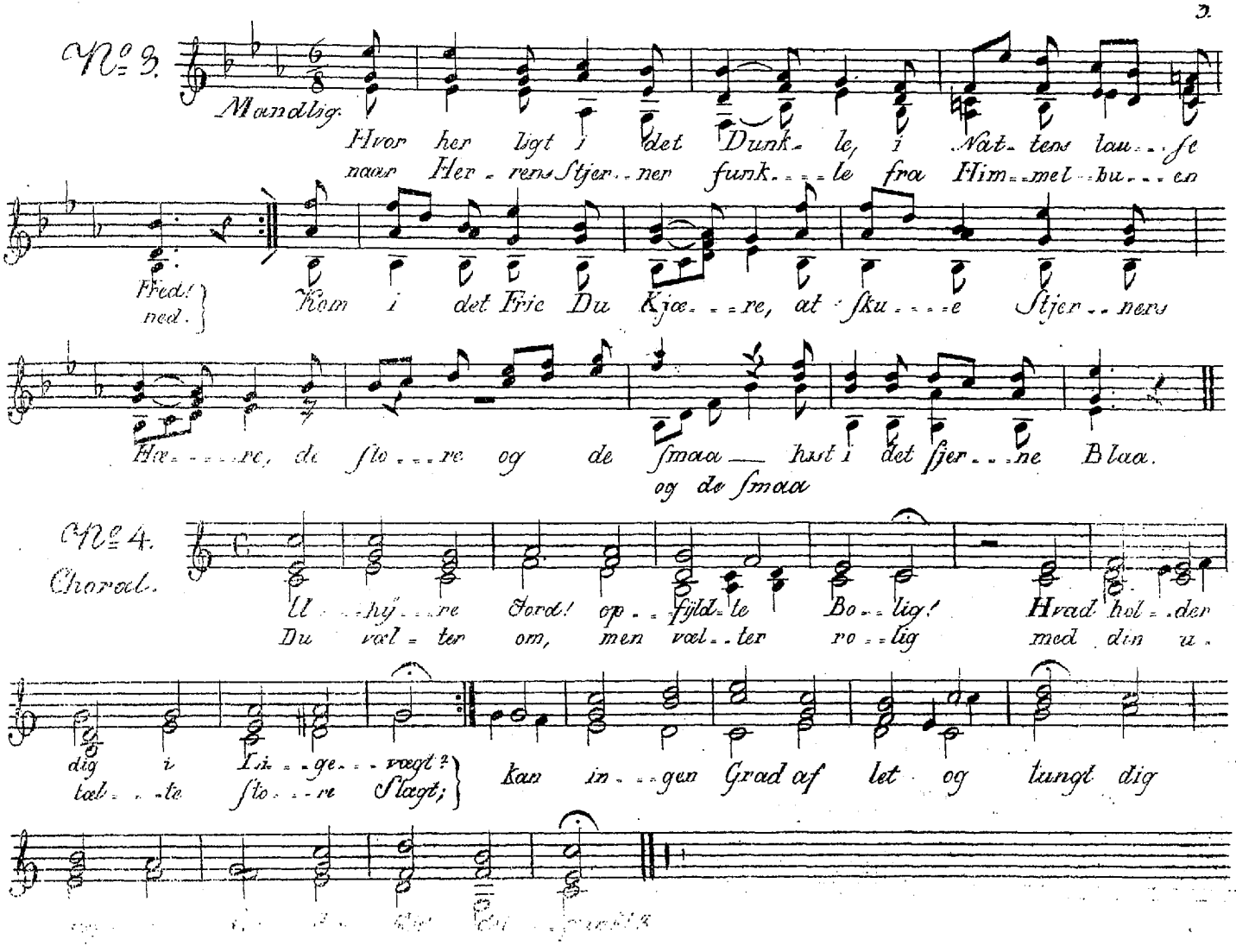
№ 3.
Mandlig.
Hvor her ligt i det Dunk- le, i Nat- tens lau- se
naar Her- rens Stjer- ner funk- le fra Him- mel- bu- en
Fred! ned.
Kom i det Frie Du Kjæ- re, at sku- e Stjer- ners
He- re, de sto- re og de smaa — hast i det sjer- ne Blaa.
og de smaa
№ 4.
Choral.
U- hyg- re Sord! op- fyld- te Bo- lig! Hvad hol- der
Du vel- ter om, men vel- ter ro- lig med din u-
dig i tal- te
I- ge- vægt? sto- re Slægt;
kan in- gen Grad af let og tungt dig

Nº 5.

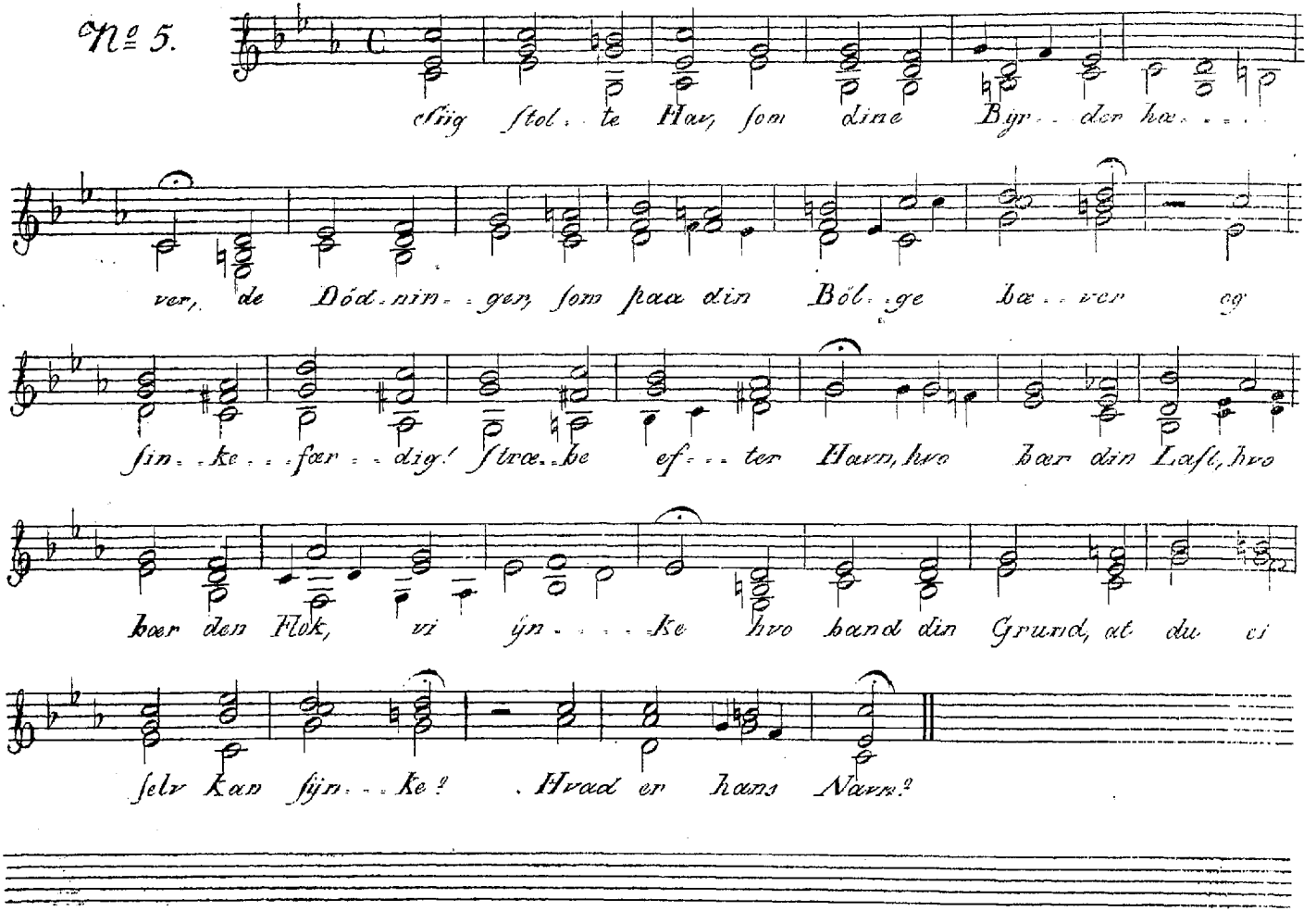
Sig stol - te Hav, som dine Byr - der hæ - - -
ver, de Död - nin - - ger, som paa din Böl - ge bæ - ver og
sin - - ke - - - fær - - dig! stræ - - be ef - - - ter Havn, hvo bær din Last, hvo
bær den Flok, vi yn - - - - ke hvo band din Grund, at du ei
selv kan sijn - - - ke? Hvad er hans Navn?

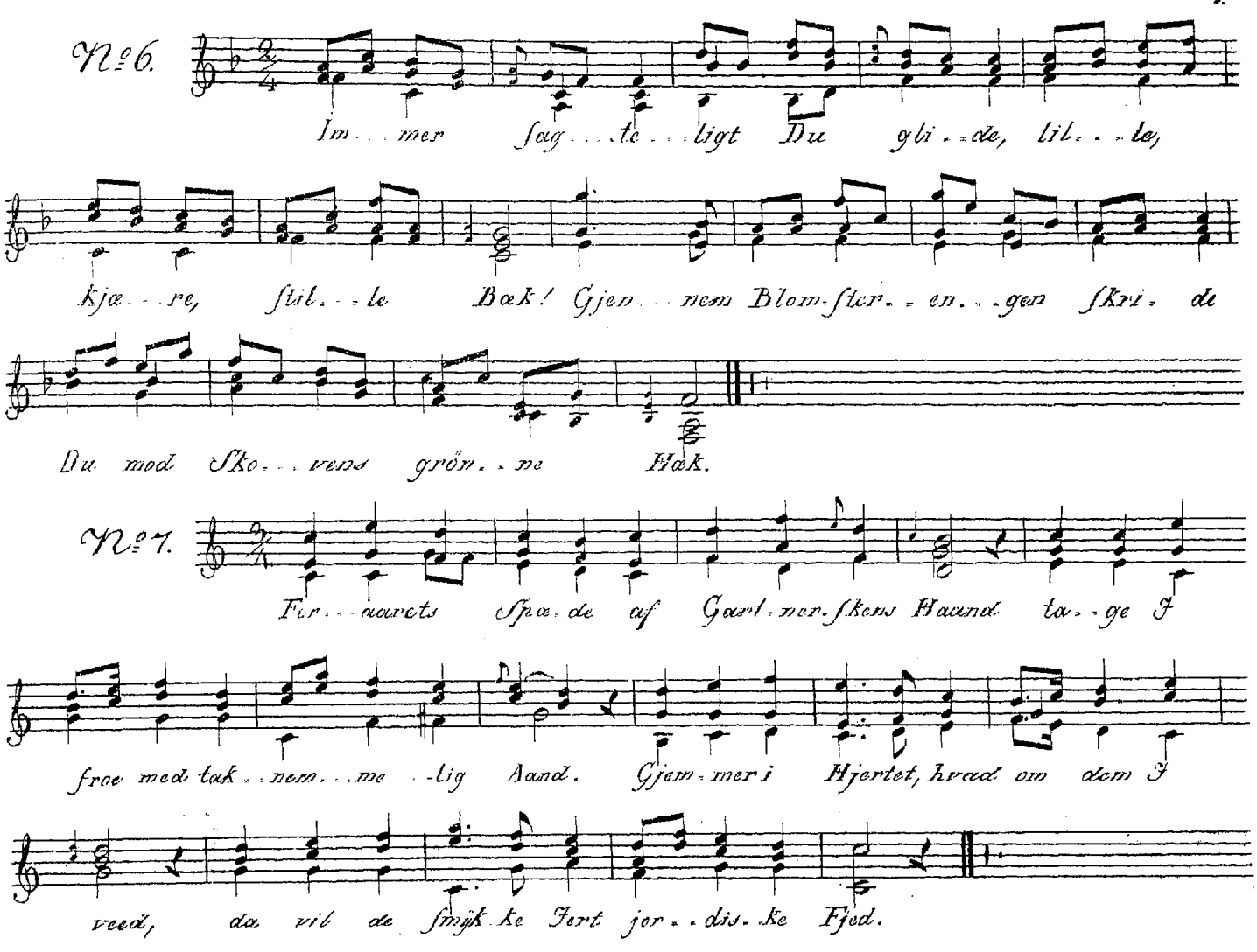
№6.
Im . . . mer Sag . . . te . . . ligt Du gli . . de, lil . . . le,
kjæ . . . re, stil . . . le Bæk! Gjen . . . nem Blom-ster . . en . . . gen skri . de
Du mod Sko . . . vens grön . . ne Bæk.
№7.
For . . . aarets Spæ . de af Gaard-men-skens Haand ta . . ge I
froe med tak . . nem . . . me . . lig Aand. Gjem-mer i Hjertet, hvad om dem I
veed, da vil de smjek ke Fert jor . . dis . ke Fjed.

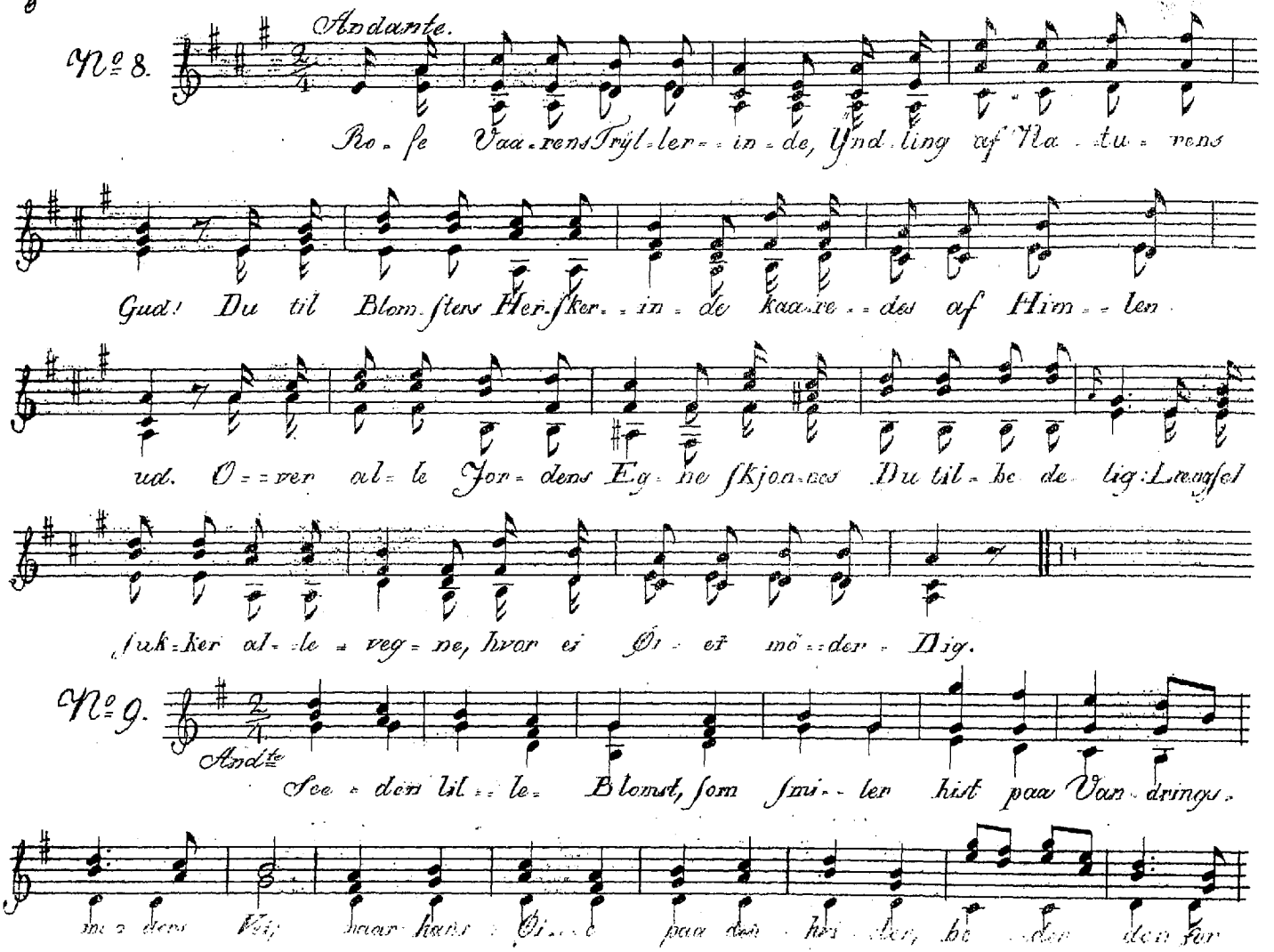
Nº 8.
Andante.
Ro - se Vaa - rens Tryl - ler - - in - de, Ynd - ling af Na - tu - rens
Gud! Du til Blom - sters Her - sker - - in - de kaa - re - - des af Him - - len
ud. O - - ver al - le Jor - dens Eg - ne skjon - nes Du til - be de - lig: Lænsel
suk - ker al - le - veg - ne, hvor ei Øi - et mö - - der - Dig.
Nº 9.
Andte
See - den lil - - le - Blomst, som smi - - ler hist paa Van - drings -
me - ders Vei; naar hans Øi - - e paa den hei - der, be - der den for

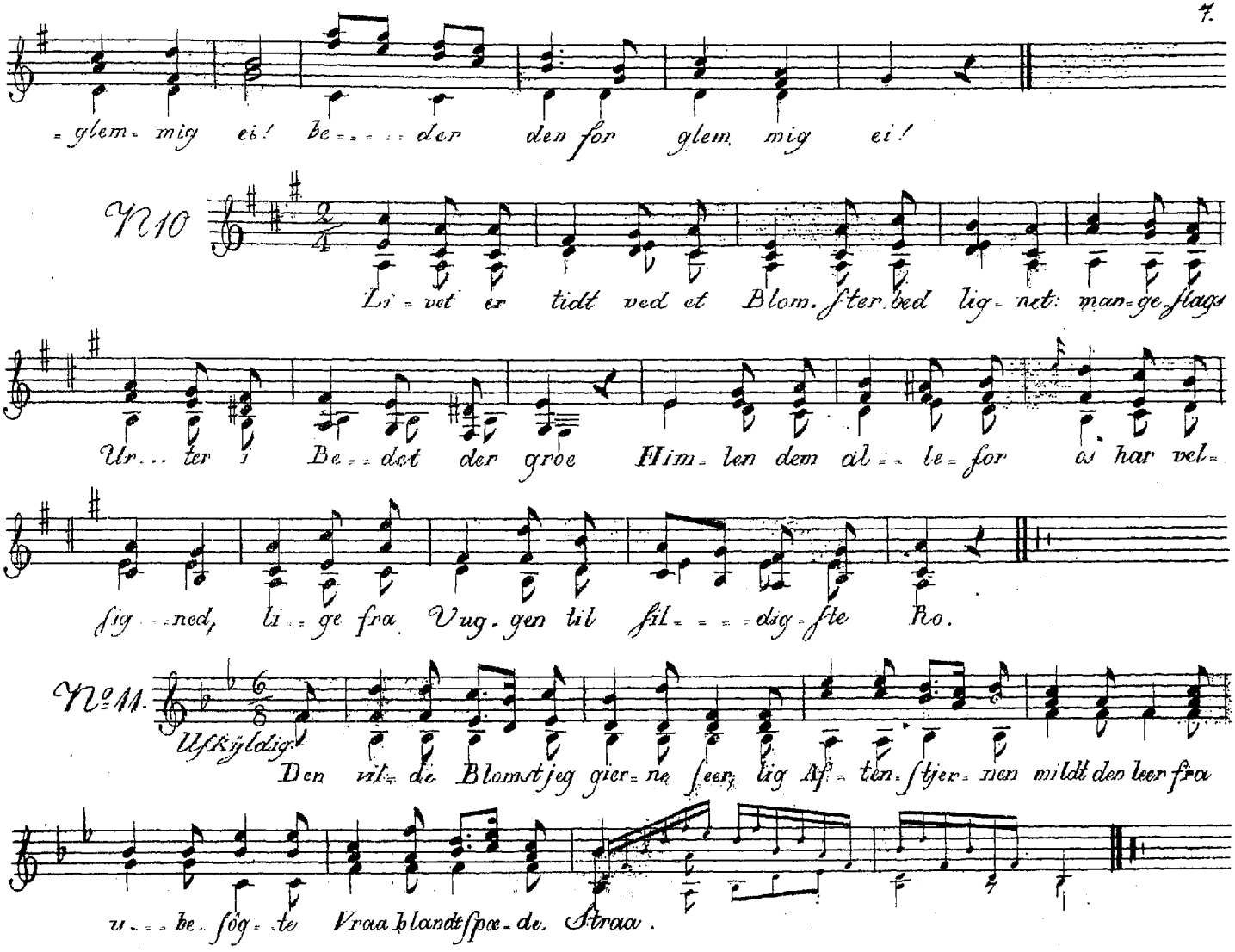
=glem= mig ei! be= = = = der den for glem mig ei!
№10
Li=vet er tidt ved et Blom.ſter.bed lig=net: man=ge ſlags
Ur... ter i Be= = det der groe Him=len dem al= = le=for os har vel=
ſig = = ned, li= = ge fra Vug=gen til ſil= = = = dig=ſte Ro.
№11.
Uſkyldig!
Den vil=de Blomſtjeg gier=ne ſeer; lig Af=ten=ſtjer=nen mildt den leer fra
u= = = be=fög=te Vraa blandt ſpæ=de Straa.

No. 12.

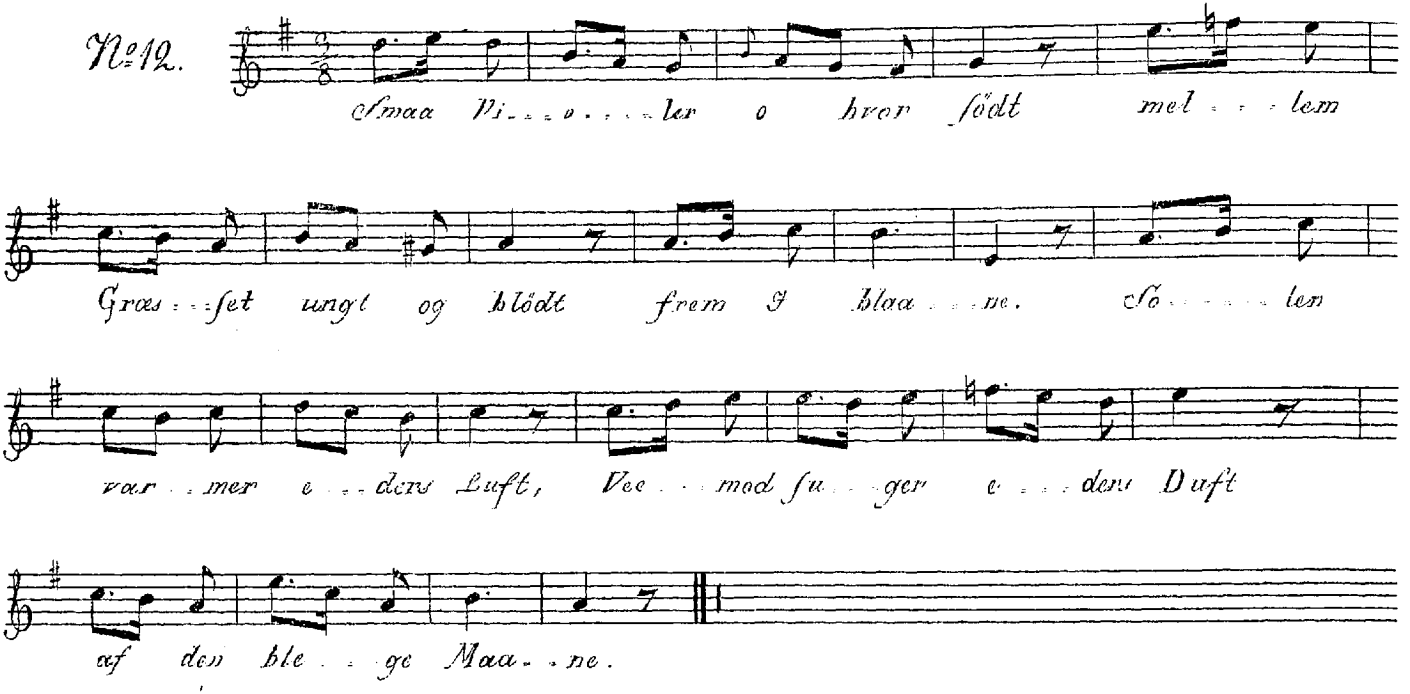
Smaa Vi - - o - - - ler o hvor södt mel - - - lem
Græs - - set ungt og blödt frem I blaa - - ne. So - - - - len
var - mer e - - ders Luft, Vee - - mod su - - ger e - - ders Duft
af den ble - - ge Maa - - ne.

No. 13.

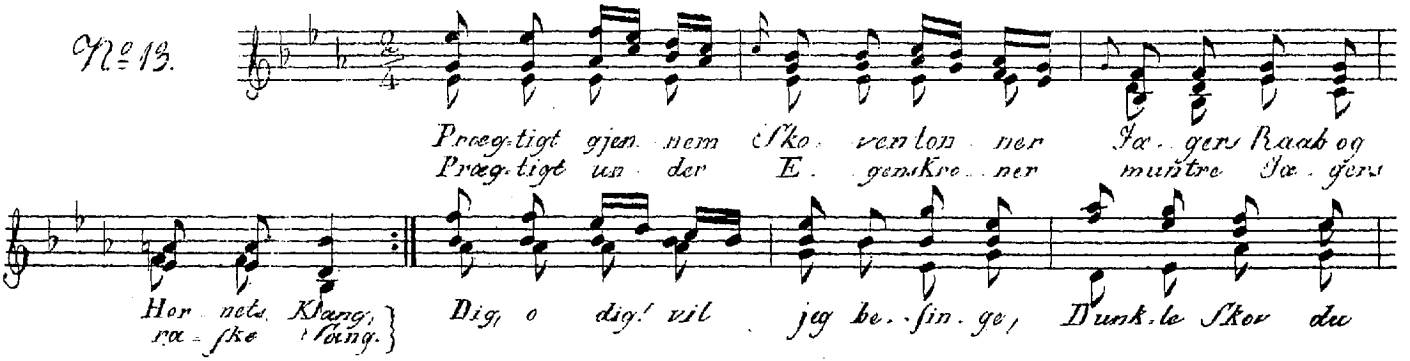
Præg-tigt gjen - nem Sko - ven ton - ner Jæ - gers Raab og
Præg-tigt un - der E - gens Kro - ner muntre Jæ - gers
Hor - nets Klang, ra - ske Sang.
Dig, o dig! vil jeg be - sin - ge, Dunk - le Skov du

trÿl-ler mig; du min Sjel kan blidt for-...ÿn ..ge;

kun-de jeg kun pri-se...dig!

Schultz

No. 14.

Der ..som Du vil fri og let gjennem van..dre

Fug...le...ne...dig læ..re det dem det Lod er

Li....vet; gi...vet, Ti-den dem ei bli-ver lang, Sor-gen de-ei-

kjen-de, Da...gen hil..se de med Sang og med Sang den

en...de.

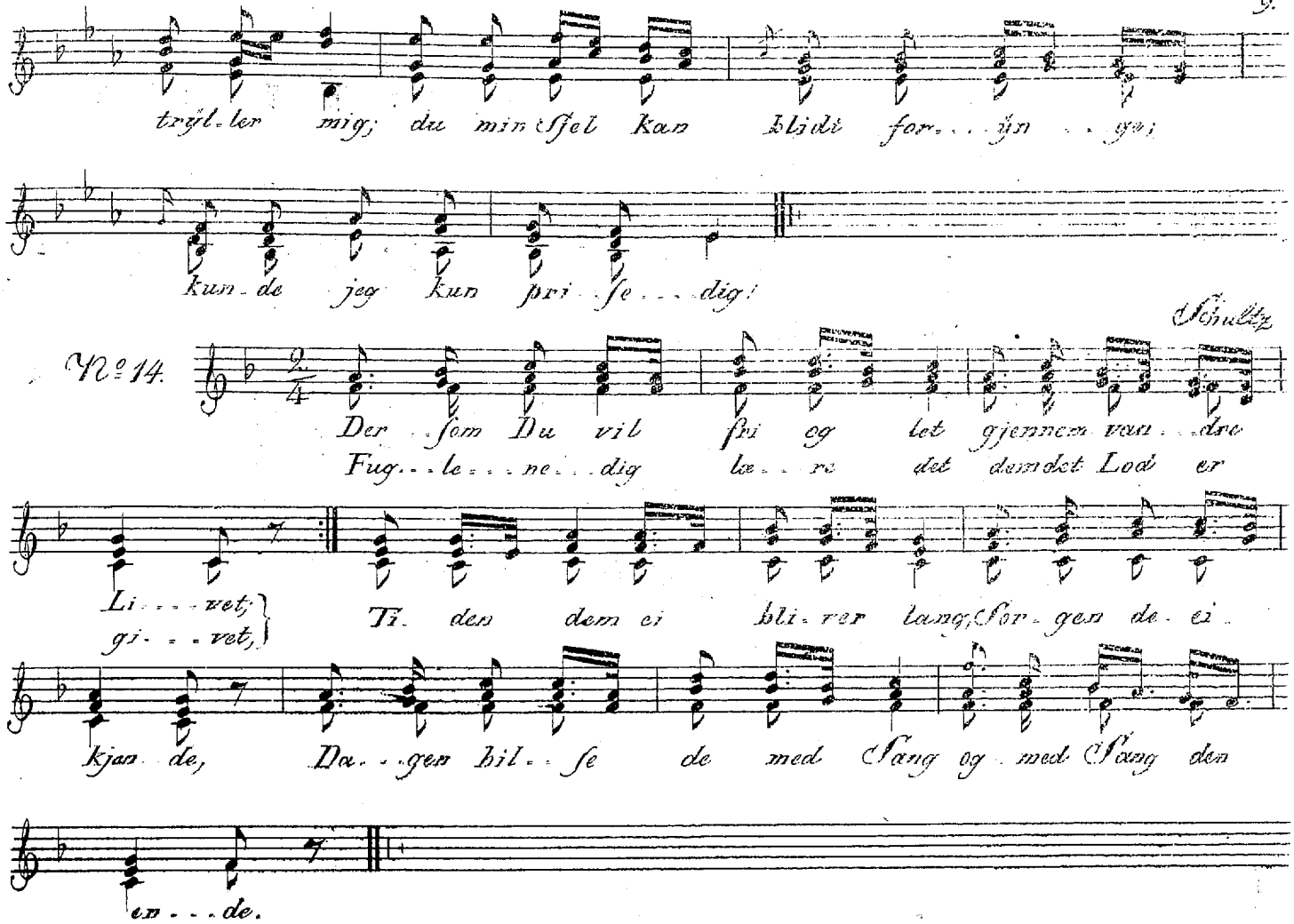

No. 15. Hierligt.

Op, mun-tert til Ar-beid! alt So-len op-staaer, alt

Du-er-ne Kur-re, alt Vagt-ler-ne staaer, Hoit Lær-ken sig hæ-ver, med

Skyen alt svæ-ver, Thi mun-tert til Ar-beid! alt So-len op staaer.

No. 16. af Schulz

O Mor-gen-sol! vi hil-se dig ved kjæ-re Dontsaa glæ-de

lig, be-un-drende din Glands. Hver Skabning om os frij-der sig: hvor Höstlen er paa

Glæ-der rig! O flet-ter den en Krands, O flet-ter den en Krands.

No. 17. Choral.

Nu rin-der So-len op af Ø-ster-li-de,
For-gyl-der Klippens Top og Bjer-gets Si-de;

vær glad min Sjel og lad din Stem-me klin-ge, stig op fra Jor-dens

Bo, og med din Tak og Tro til Him-len svin-ge.

No. 18. sjunges som No. 4.

No. 19. Andante.

Den skjönne sto-re Da-gens

Sljer-ne nu ned bag Hói-en gled: kom Kone hid, jeg vil-de gjer ne du

tör-ret' af min Sved! Du tör-red af min Sved.

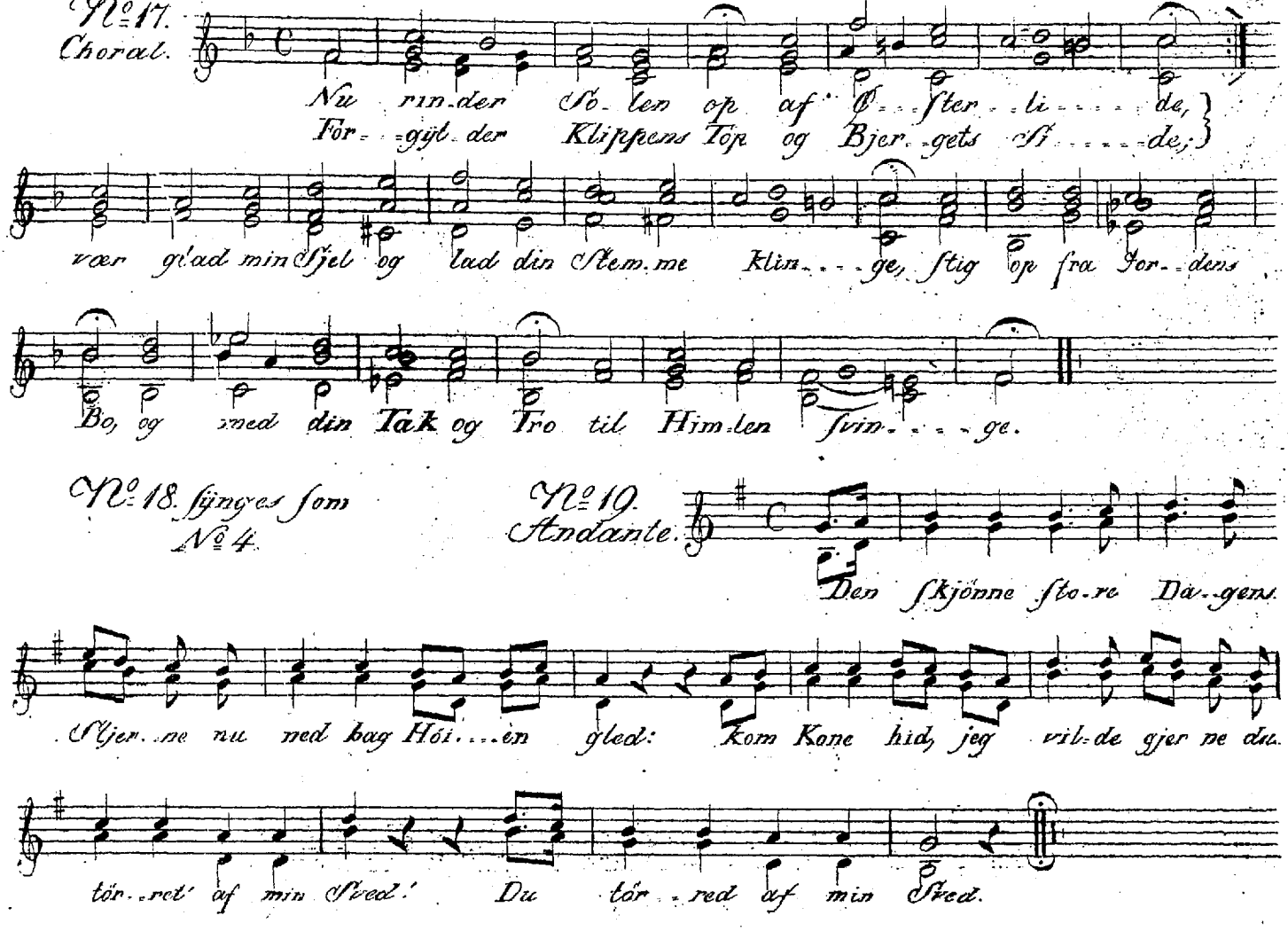

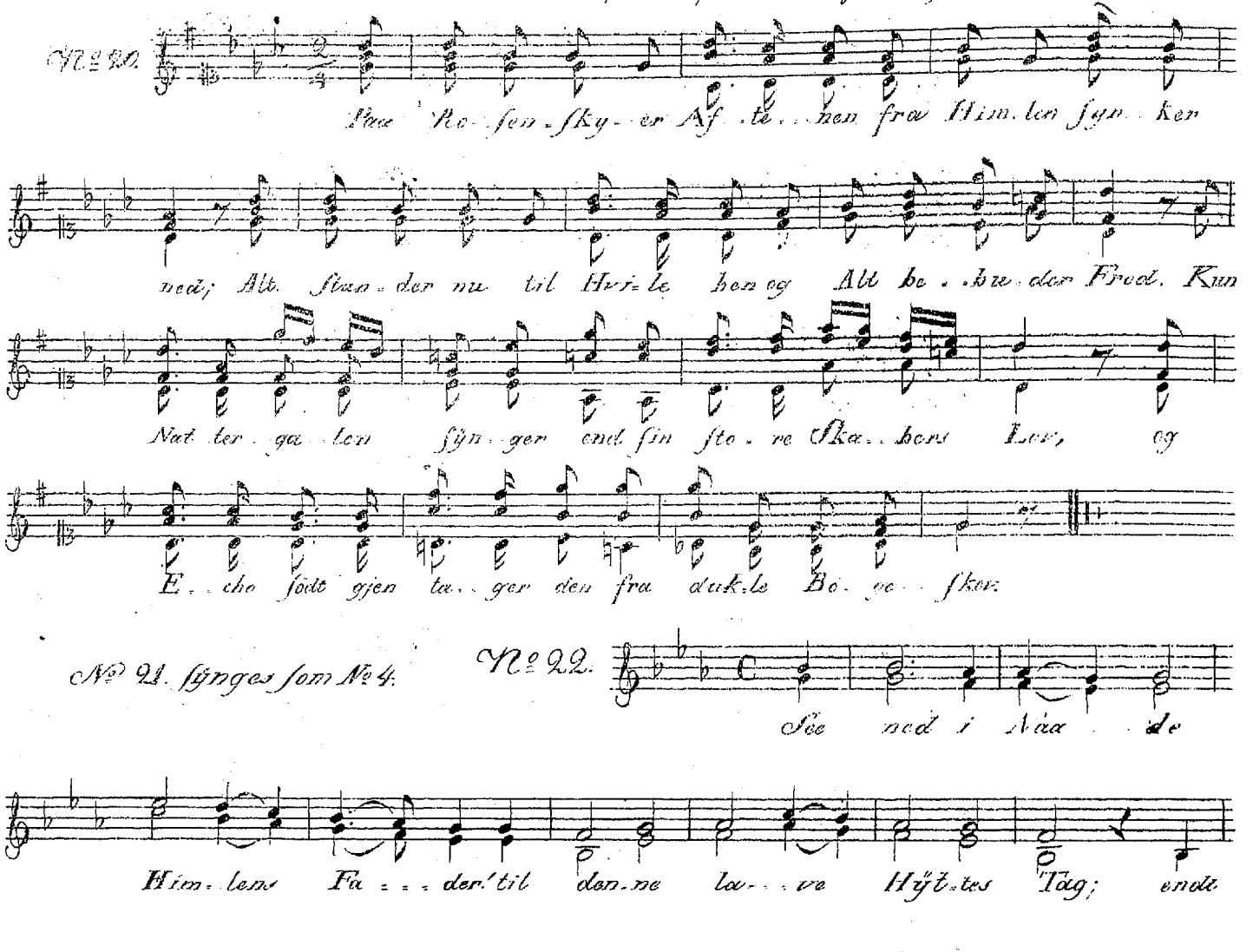
№ 20.
Paa Ro-sen-sky-er Af-te-nen fra Him-len syn-ken
ned; Alt. stun-der nu til Hvi-le hen og Alt be-re-der Fred. Kun
Nat-ter ga-len syn-ger end sin sto-re Ska-bers Lov, og
E-cho föde gjen-ta-ger den fra duk-le Bø-ge-skov.
№ 21. synges som № 4.
№ 22.
See ned i Na-a-de
Him-lens Fa-der til den-ne la-ve Hyt-tes Tag; ende

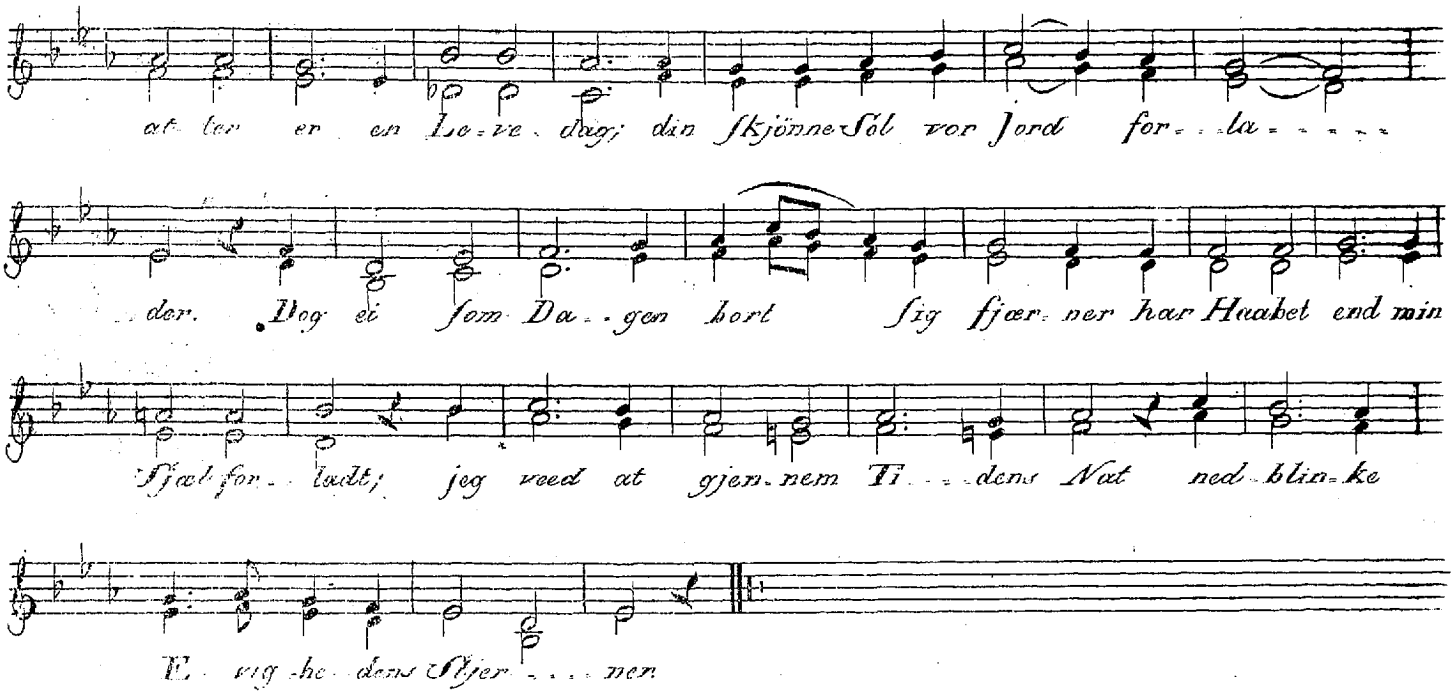

MB: № 22. kan og sjynges som
№ 14. Prof: Zinks Choralbog.

Componeret af O. Lirik for hand „Jamfleared"

No. 23.

Tak! o Gi-ver Tak! Di-ne Ga-vers Fyl-de kvæ-ger

os, Ven-skabsre-ne Glæ-der tryl-le os. Fö-ler mani Kon-ge-sal,

som hos os, kun Glæ-dens Kald? Gi-ve-ren pri-ser vor Sang!

Adagio.

Gi-ve-ren pri-ser vor Sang.

No. 24.
Andante

Med Sund-hed vel lib-

mo de vi nyde her det Go-de vi af vorsto-re Fa-der sik. Op, pri-ser

Brö-dre! pri-ser den Gud, som os be-spi-ser og gi-ver os vor Læd-ske-drik.

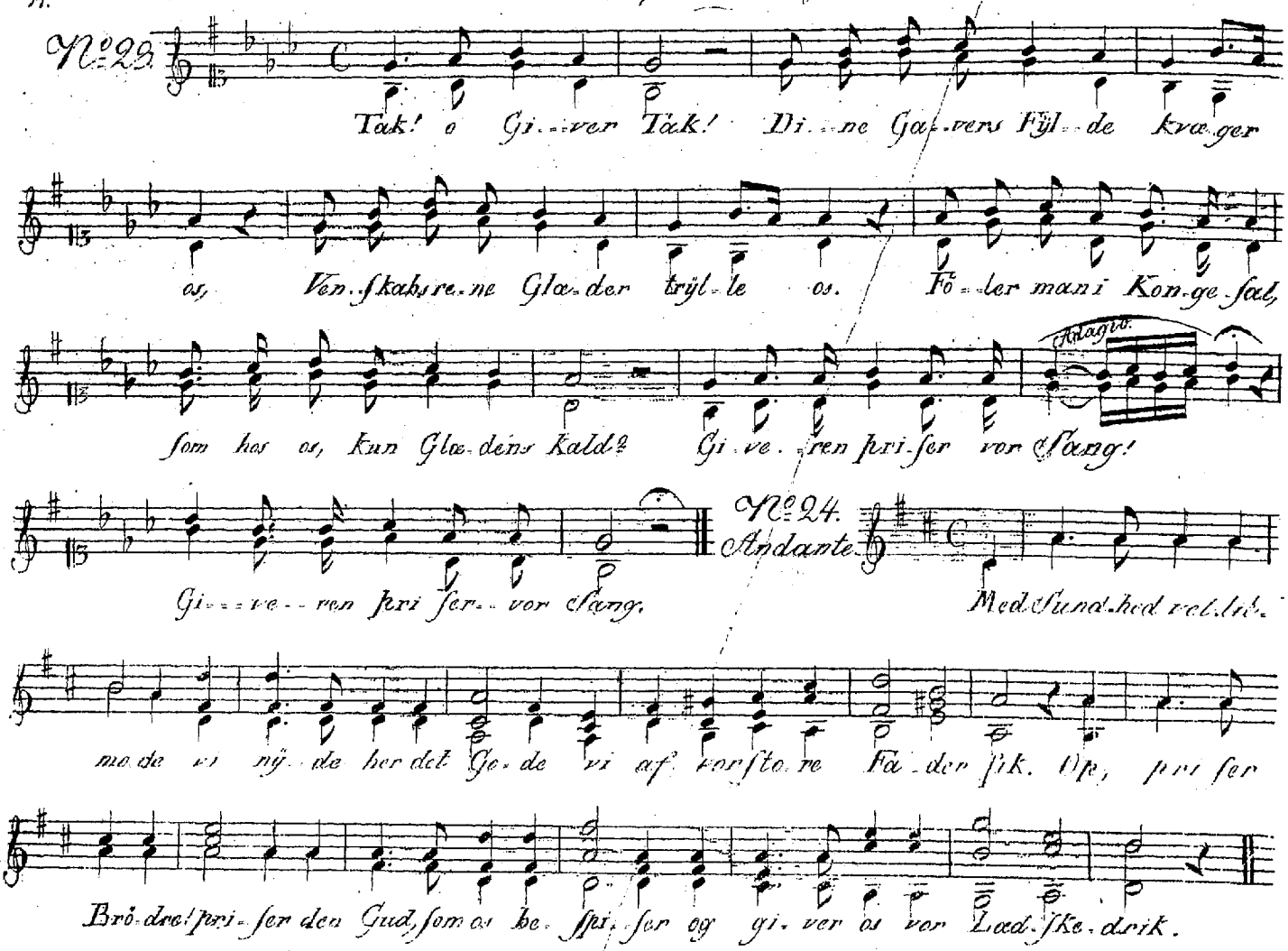

No. 25.
Allegretto

Alt glim-ren-de bæ-ver det duf-ten-de Blad, og Lærken alt

svæ-ver mod Sky-en saa glad; med röd-men-de Øie den sku-er mod Øst og

fro mod det Höie op-löf-ter sin Röst.

No. 26.
Allegretto

Ei Nordkanten hvi-ner, ei Sne-en om-skandser os meer: See Vaa-ren frem-

tri-ner og Alting op-vaagner og leer! Hör! I-sen nedflÿ-der, som brusen-de Flod i sin

Harm, og li-ve-ligt lÿ-der og frÿg-te-ligt lÿ-der den Larm.

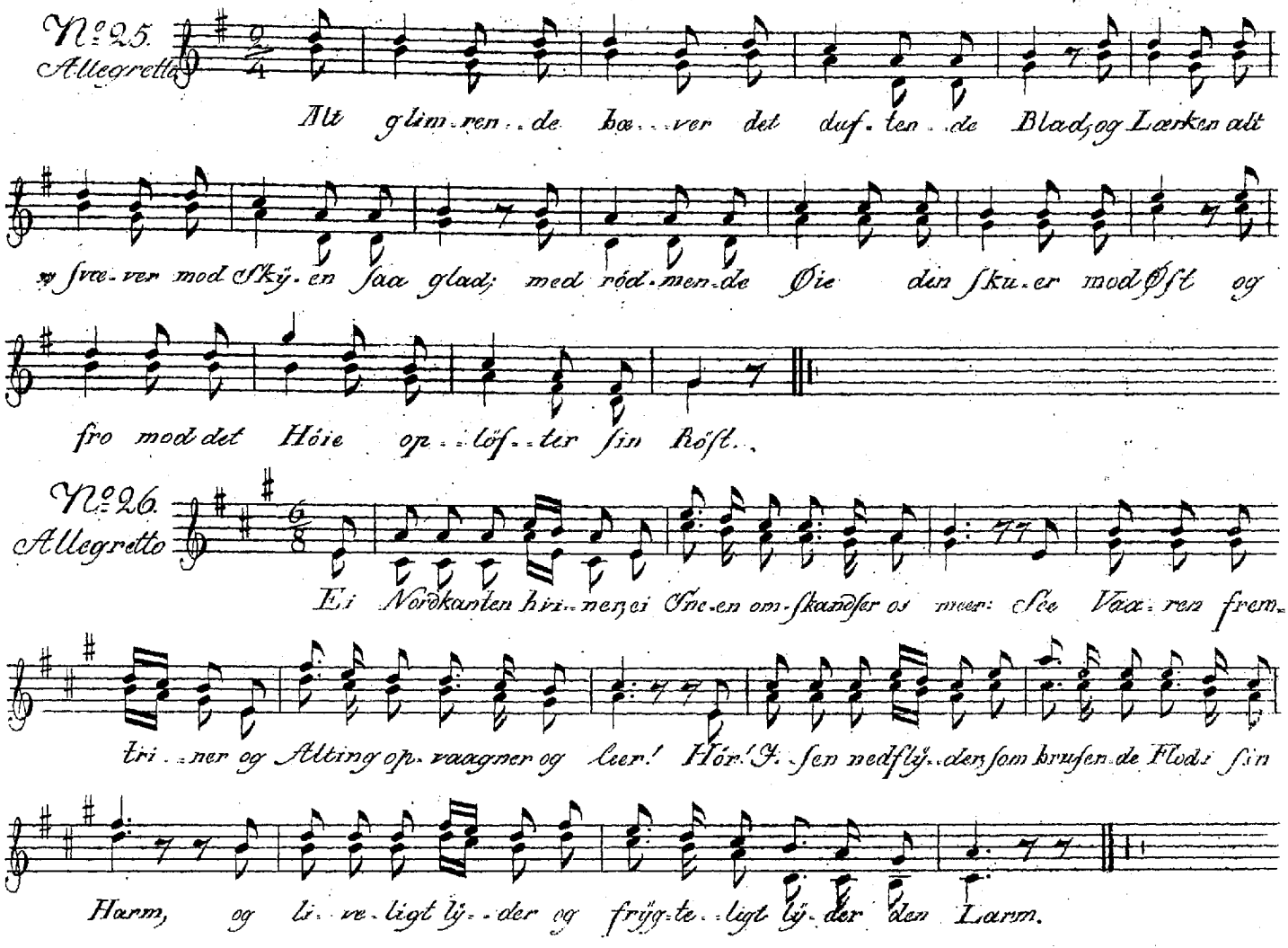

Comp. til Kronprinsens Vidtog paa

Zinck

No 27.

I . . . dag vor Röst er Ju . bel . . lijd, o Maj din Almagt
Vi de . . le fro Na . . lu . . rens Frijd med den vi de . le

vi for . . nem . . me.
vil vor Stem . me,

Du sig . . ner al det Skabtes Hær; o! skjönne Maj vel-

kom . . men vær.

Comp. paa Blaagaars „for Börn"

Zinck.

No 28.

Nu smi . . . le paa nij i Skov og i Bij de gla . . de

Maj maa neds Da . . . ge. Da hö . . . res nij Frijd og mun . tre Lijd, Alt

hvad kan Ø . . ret be . . . ha . . . . ge.

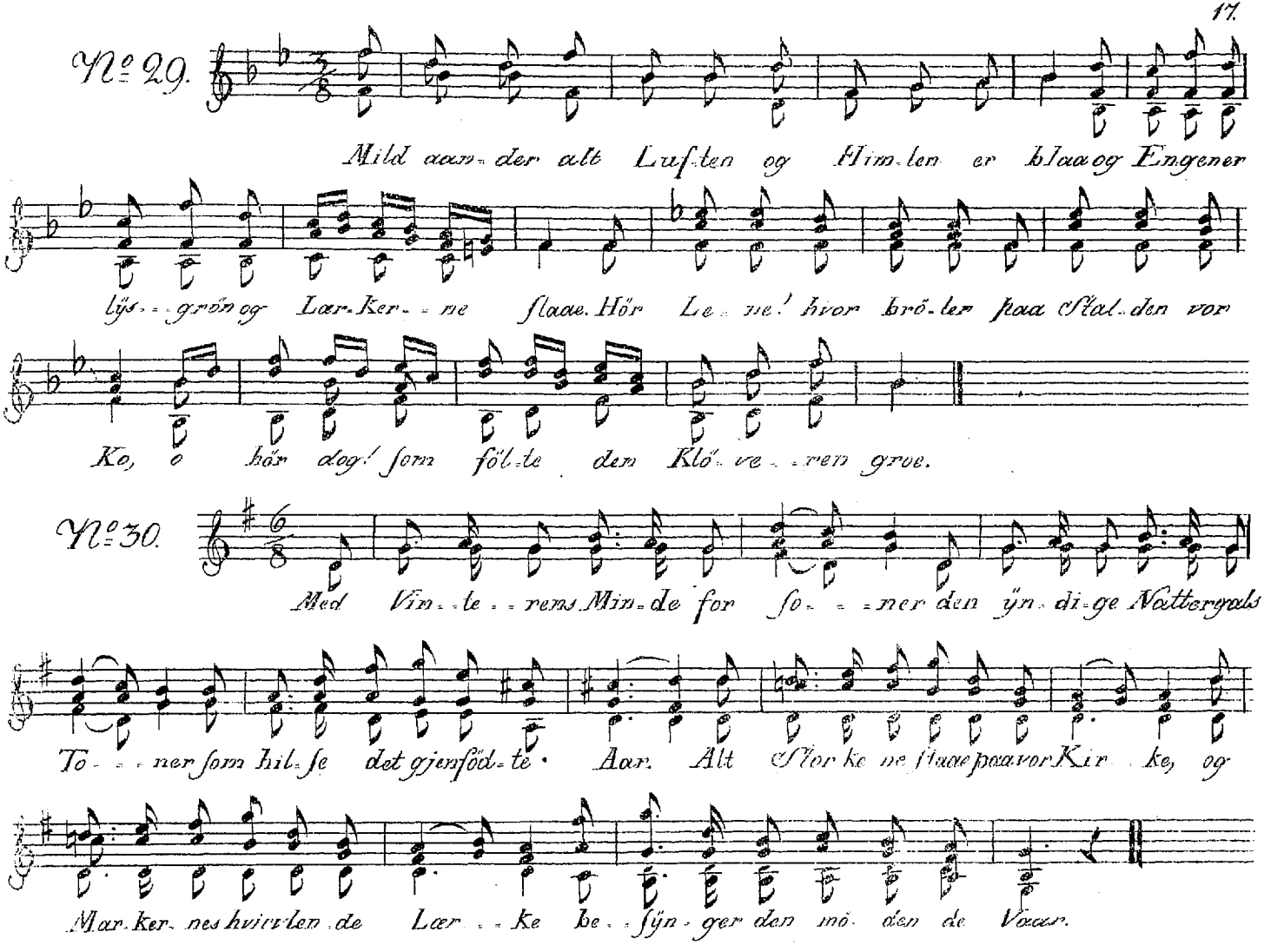
№ 29.
Mild aan-der alt Luf-ten og Him-len er blaa og Engener
lys-grön og Lær-ker-ne slaae. Hör Le-ne! hvor brö-ler paa Stal-den vor
Ko, o hör dog! som föl-te den Klö-ve-ren grove.
№ 30.
Med Vin-te-rens Min-de for so-ner den yn-di-ge Natteregals
To-ner som hil-se det gjenföd-te. Aar. Alt Stor-ke ne staae paa vor Kir-ke, og
Mar-ker-nes hvirv-len-de Lær-ke be-fyn-ger den mö-den de Vaar.

Mildh: Lied:

№ 31.

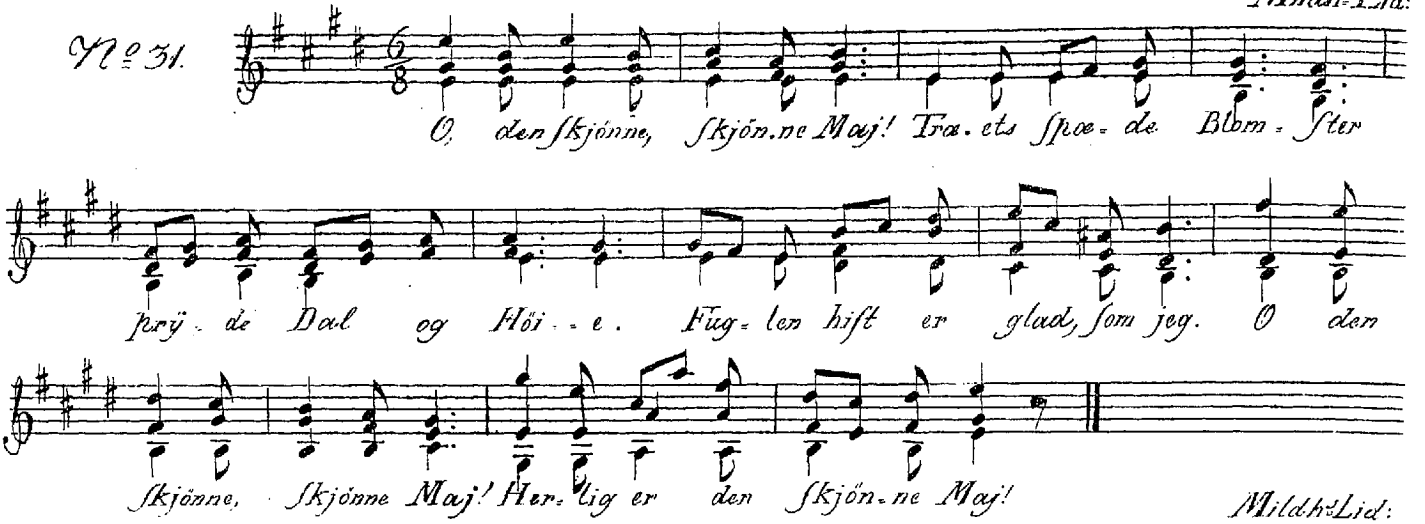

Mildh: Lied:

№ 32.

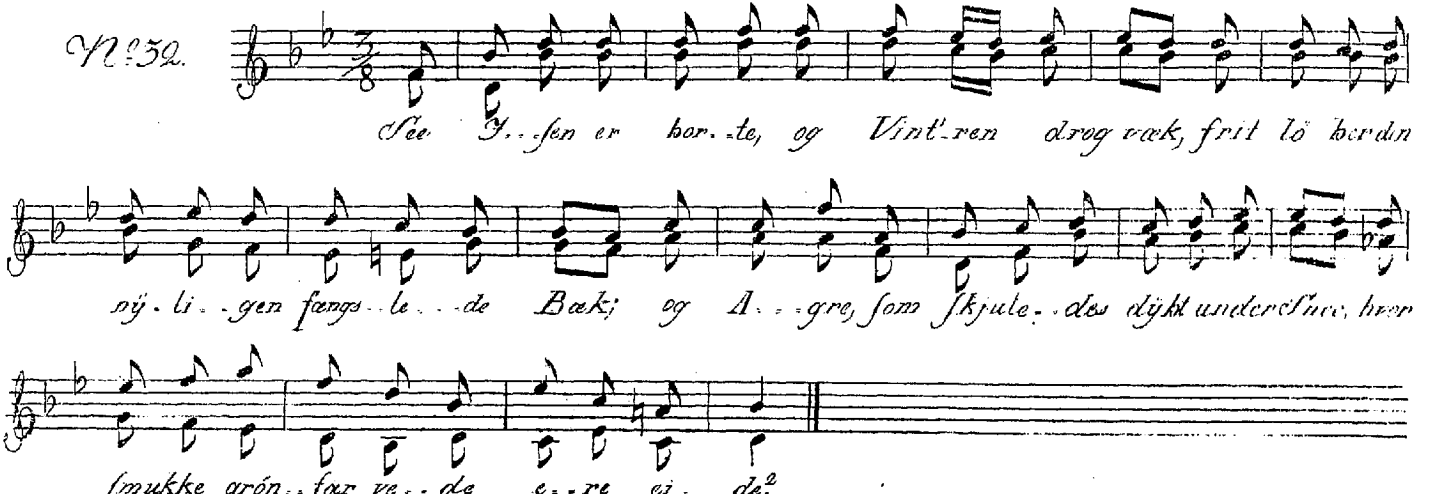

№ 33.
Choral.

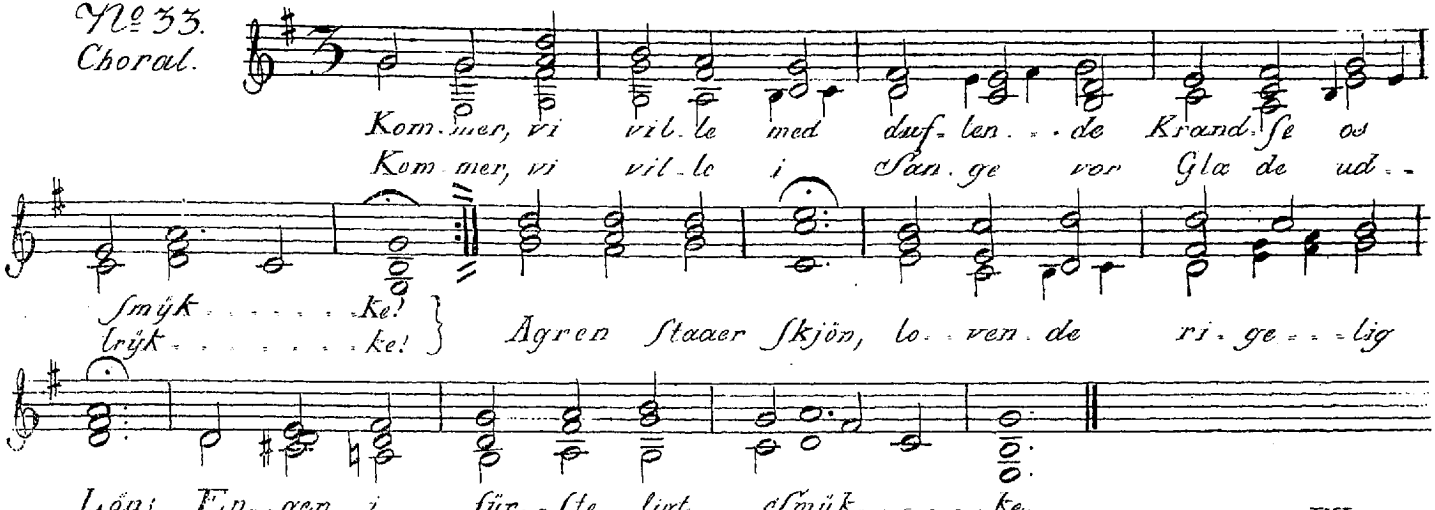

№ 34.
af Weÿse.

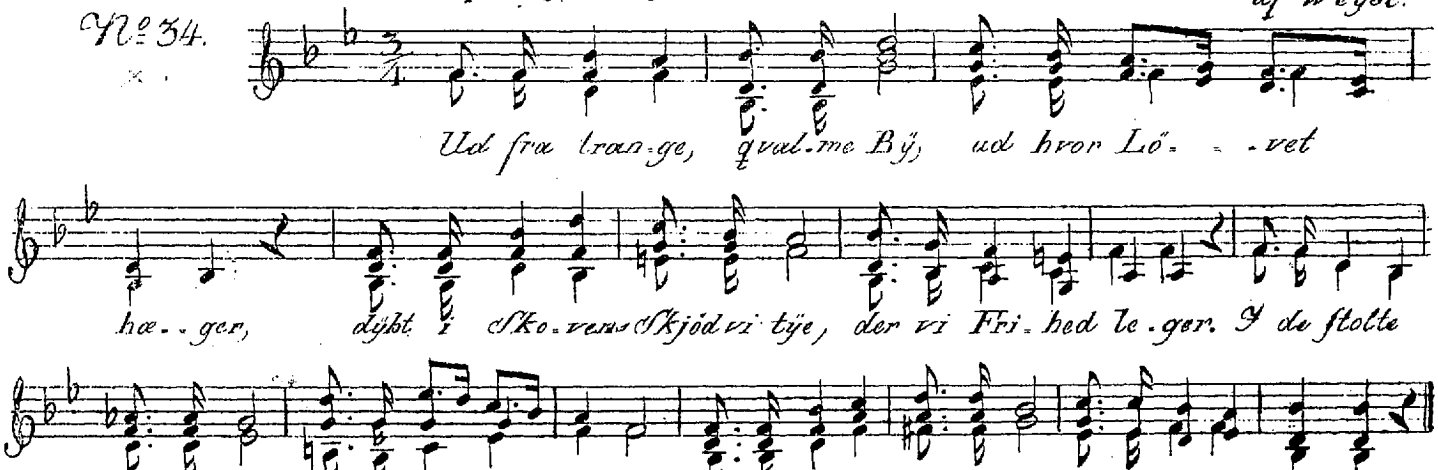

N:o 35.

Andante.

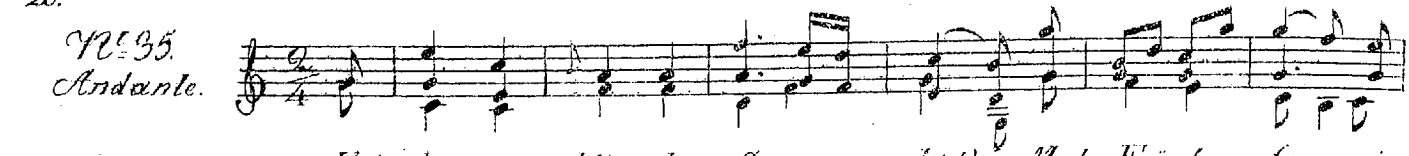

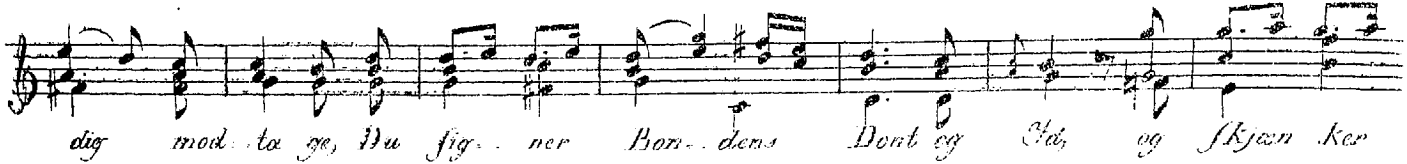

N:o 36.

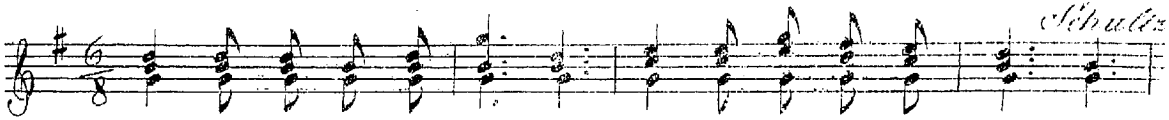

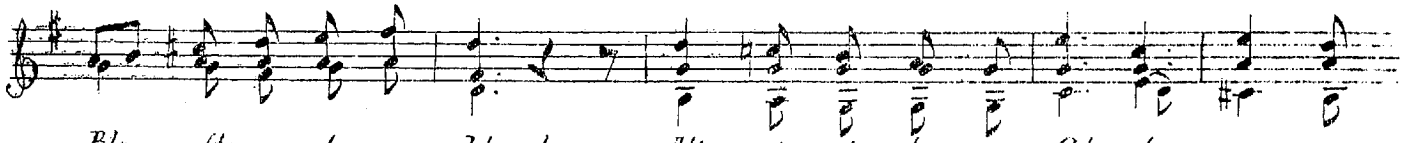

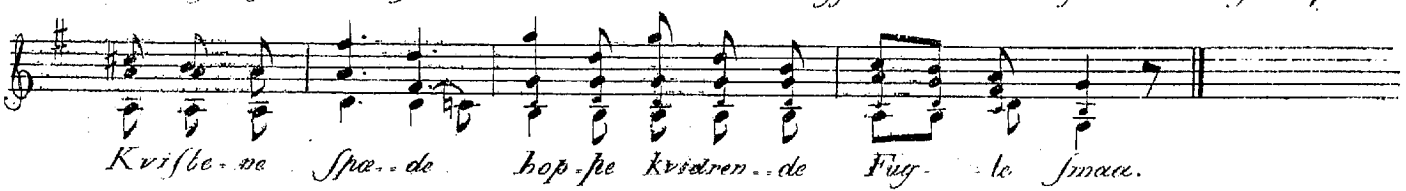

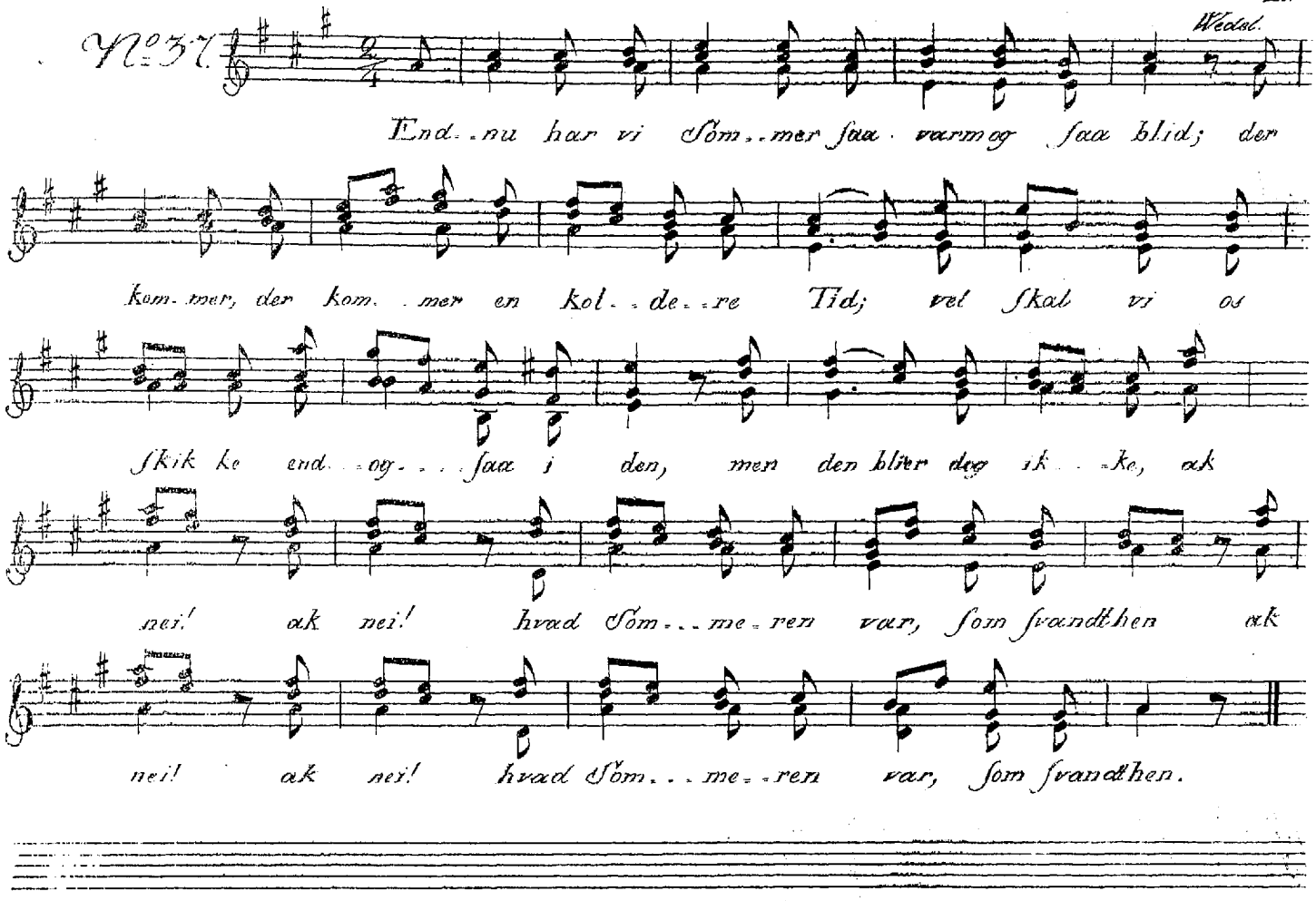
№ 37.
Wedel.
End nu har vi Sommer saa varm og saa blid; der
kommer, der kommer en kolde Tid; vel skal vi os
skikke end og saa i den, men den bliver dog ikke, ak
nei! ak nei! hvad Sommeren var, som svandt hen ak
nei! ak nei! hvad Sommeren var, som svandt hen.

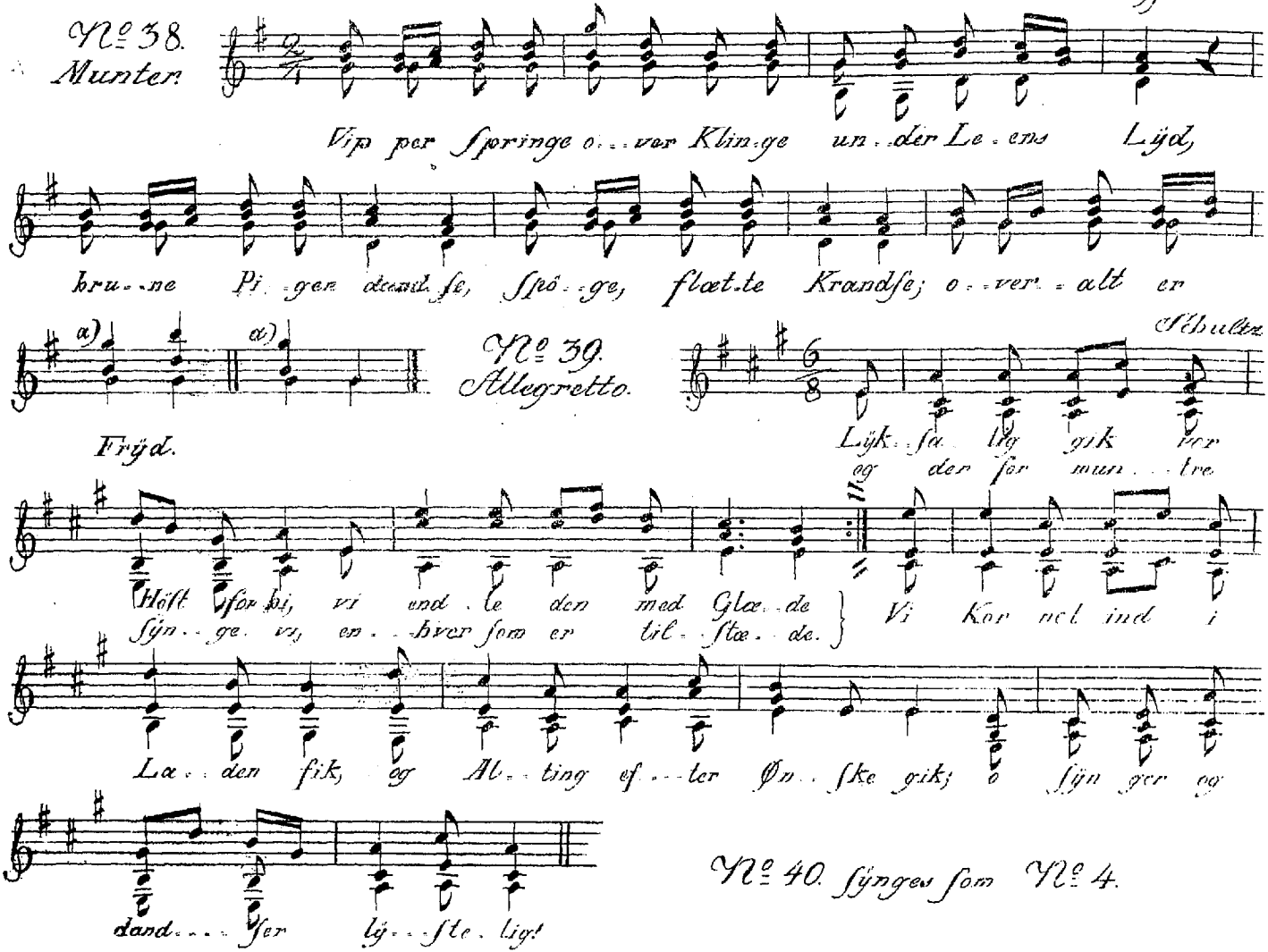

No. 38. Munter.

Vip per springe o..ver Klin.ge un..der Le.ens Lÿd,

bru..ne Pi..gen dand.se, spö..ge, flæt.te Krandse; o..ver..alt er

a) a)

No. 39. Allegretto.

Schultz

Frÿd.

Lÿk..sa..lig gik vor

og der for mun..tre

Höst for hi, vi end..te den med Glæ..de
Sÿn..ge vi, en..hver som er til..stæ..de.

Vi Kor net ind i

La..den fik, og Al..ting ef..ter Øn..ske gik; o sÿn ger og

dand..ser lÿ..ste..lig!

No. 40. sÿnges som No. 4.

No. 41.

Ei paa Mar-ken bru - ne Pi - ger bin - de Neeg med

kunst-fri Sang, el - ler Mei - ers To - ne sti - ger frÿ - de -

ligt til Le - ens Klang. A - gren blot - tes, Lö - vet sal - der, Rug-sæds-

plou-ge dri - ve frem; stil-le Vin - ter-glæ - der kal - der os til

lu - ne Hÿt - ters Hjem, stil-le Vin - ter-glæ - der kal - der os til

lu - ne Hÿt - ters Hjem.

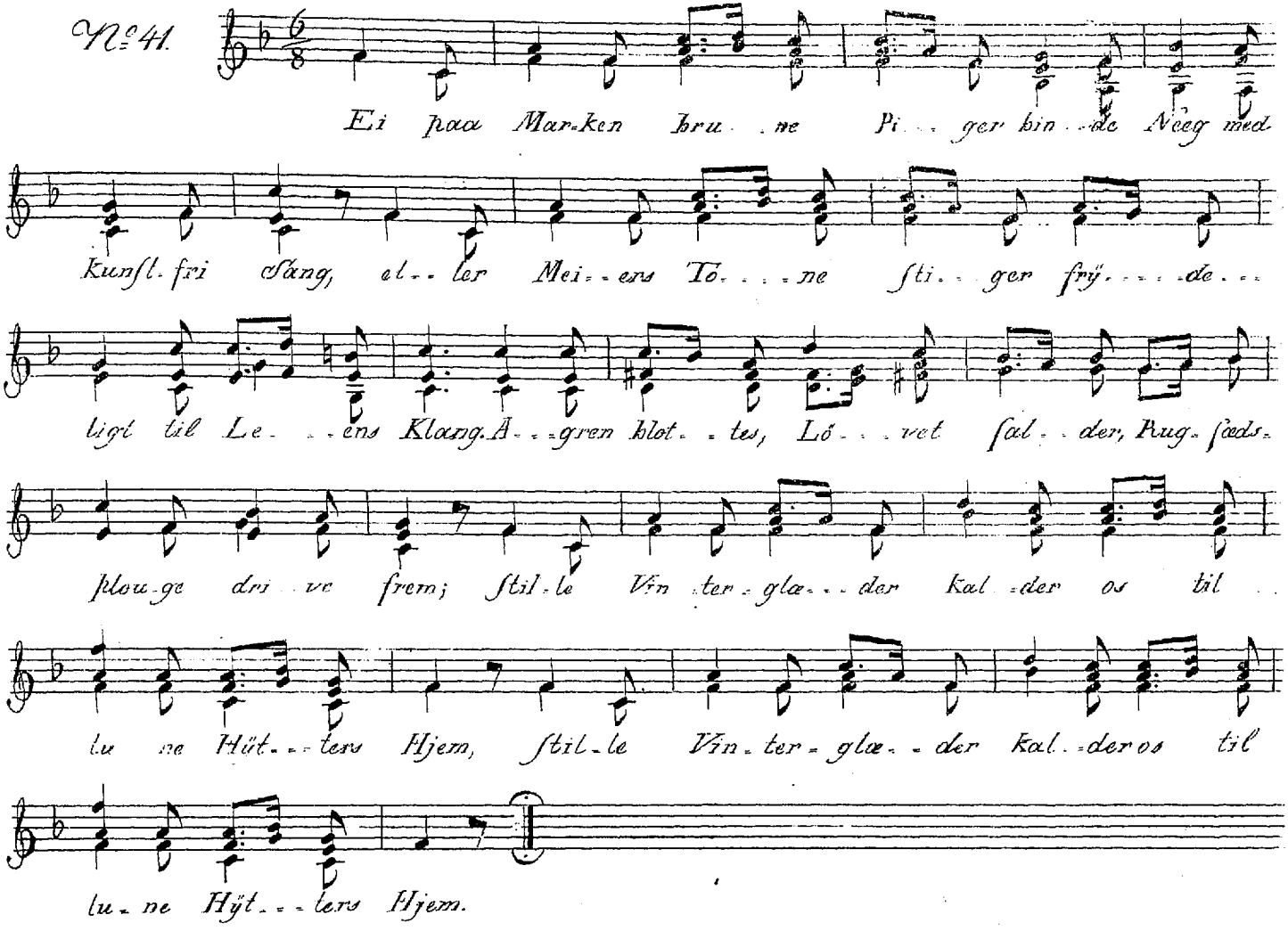

№ 42.
Med Förelse

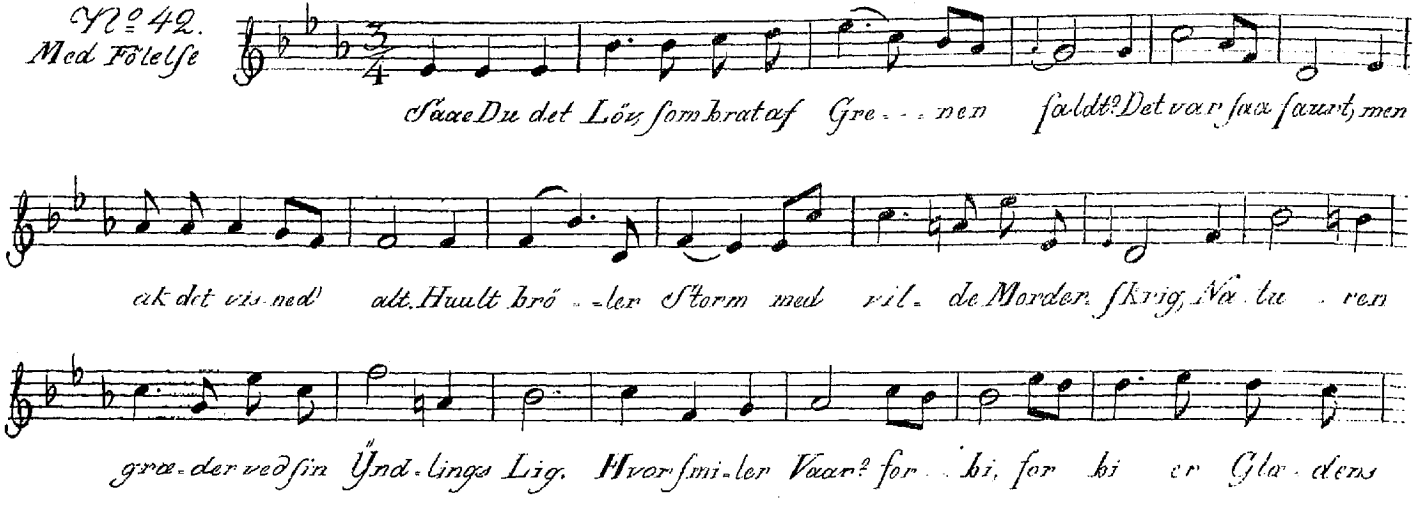

№ 43.

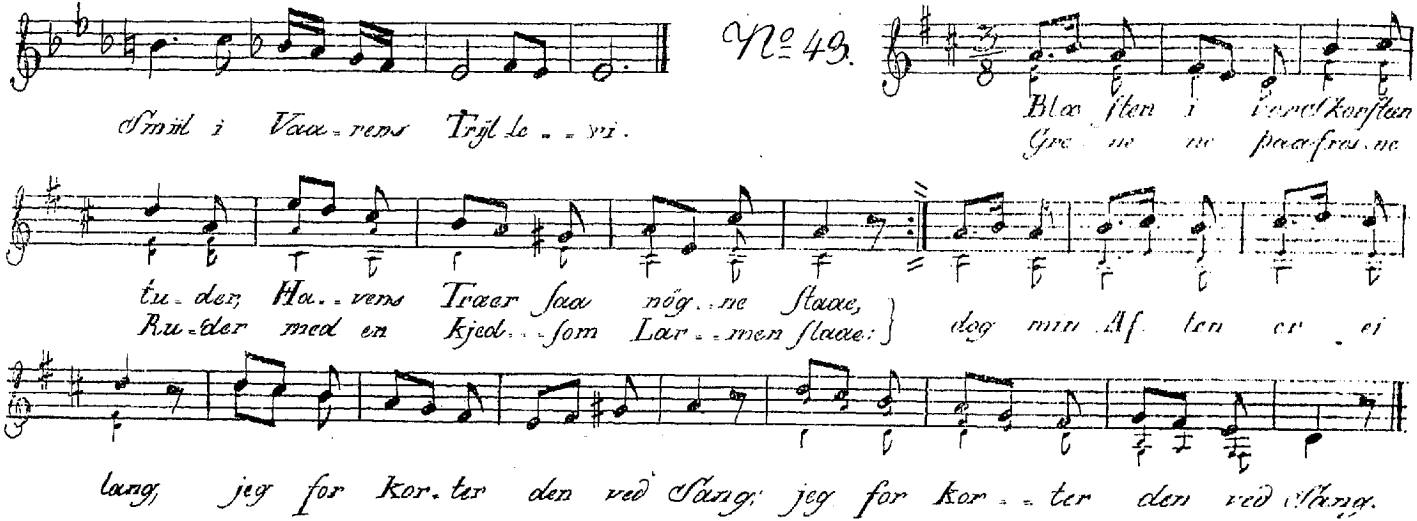

Mildh: L:

No. 44.

Vin-ter vi ha-ve, o Ju-li-e see. Höie og Dale frem-

blin-ke af Snee! Nord-vin-den pi-ber om Hyt-ter-ne frit, Rim-fro-sten

glim-ter paa Træ-er-ne blidt.

No. 45.

Allegretto.

I Brö-dre! see Sö-en den blin-ker saa fjern! saa

glat som et Speil, som po-le-re-de Jern. Op! Fo-den med Sköi-ten be-

vin-ges nu skal; af-sted da til Böl-ger-nes iis-dæk-te Dal.

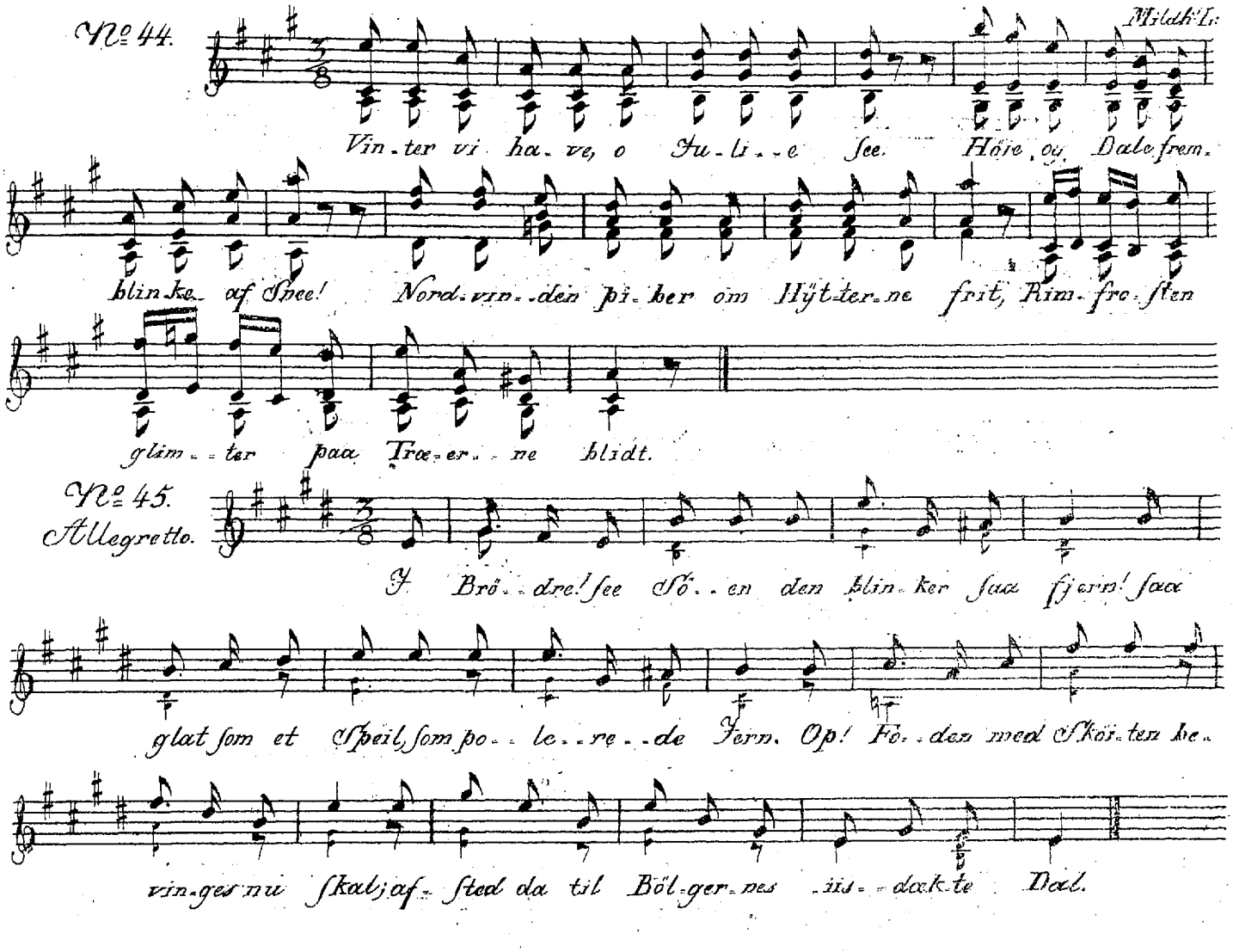

Mildh: Lid:

No. 46.
Mildh: Lid:

Vi dandse, vi svæ-ve langs Z-sens Krÿ-stal, og tum-le os

gjæ-ve i prægtig-ste Sal; os Staa-let er Vin-ge og Himlen vort

Tag, vi mun-tre os svinge, for-glem-me alt Nag. Saa skri-de vi,

Brö-dre! med Mod og med Lÿst paa hund-lö-se Dÿb der fra Kÿst og til

Chor.

Kÿst. Saa skri-de vi Brö-dre! med Mod og med Lÿst paa hund lö-se

Dÿb der fra Kÿst og til Kÿst.

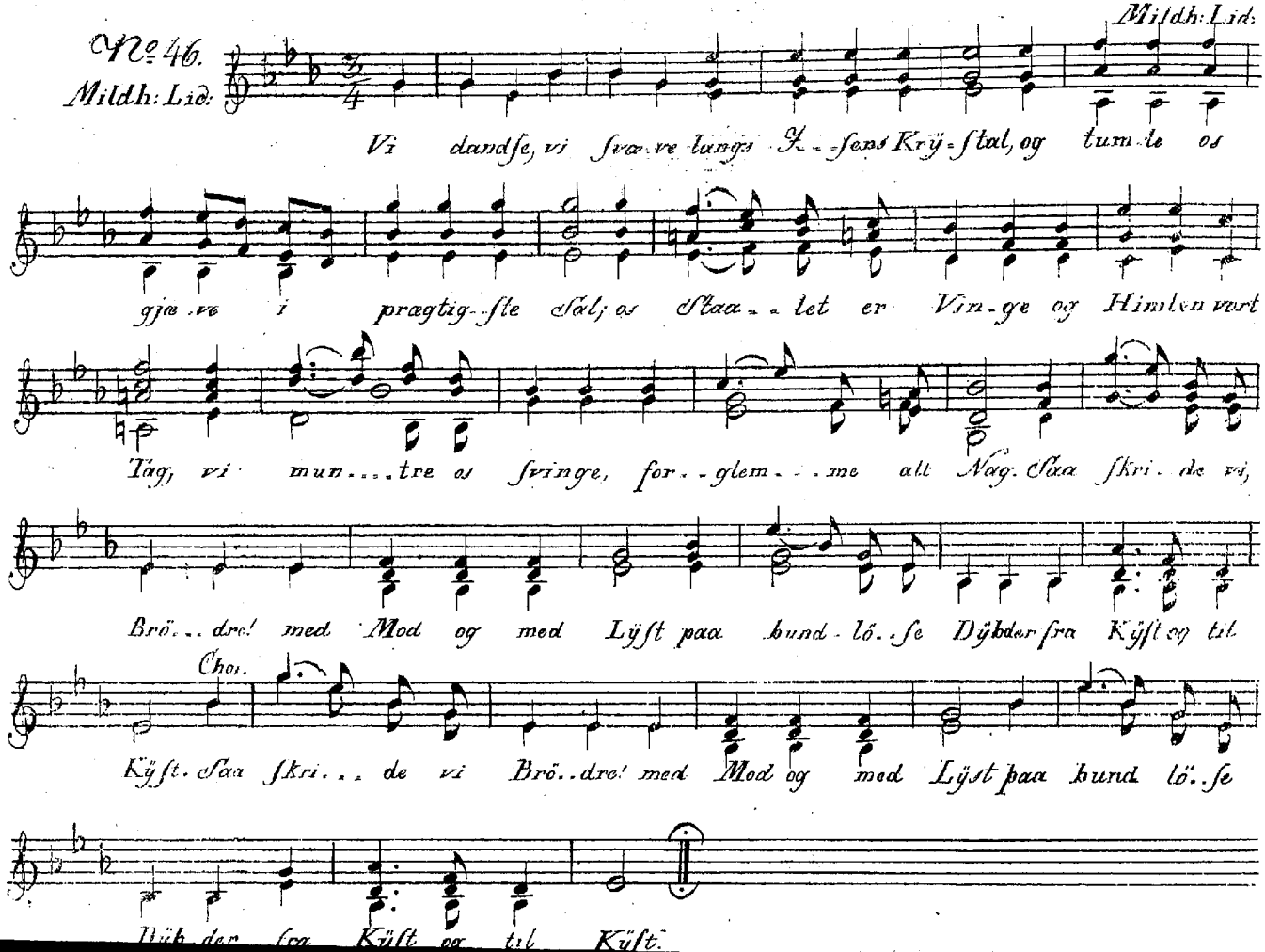

af Mild. Lia

No. 47.

Nu Ven..ner stem..mer i en Sang og Aa..ret Vel.komst

hij..der! En klar og mun.ter Ba...ger..klang rundt om i Kred.sen lyder. Og

Rig og Arm og Lil...le, ..Stor, i...stem...mer al....le

det...te Chor, og Rig og Arm og Lil...le, Stor i..

stem..mer al...le.... det..te. Chor.

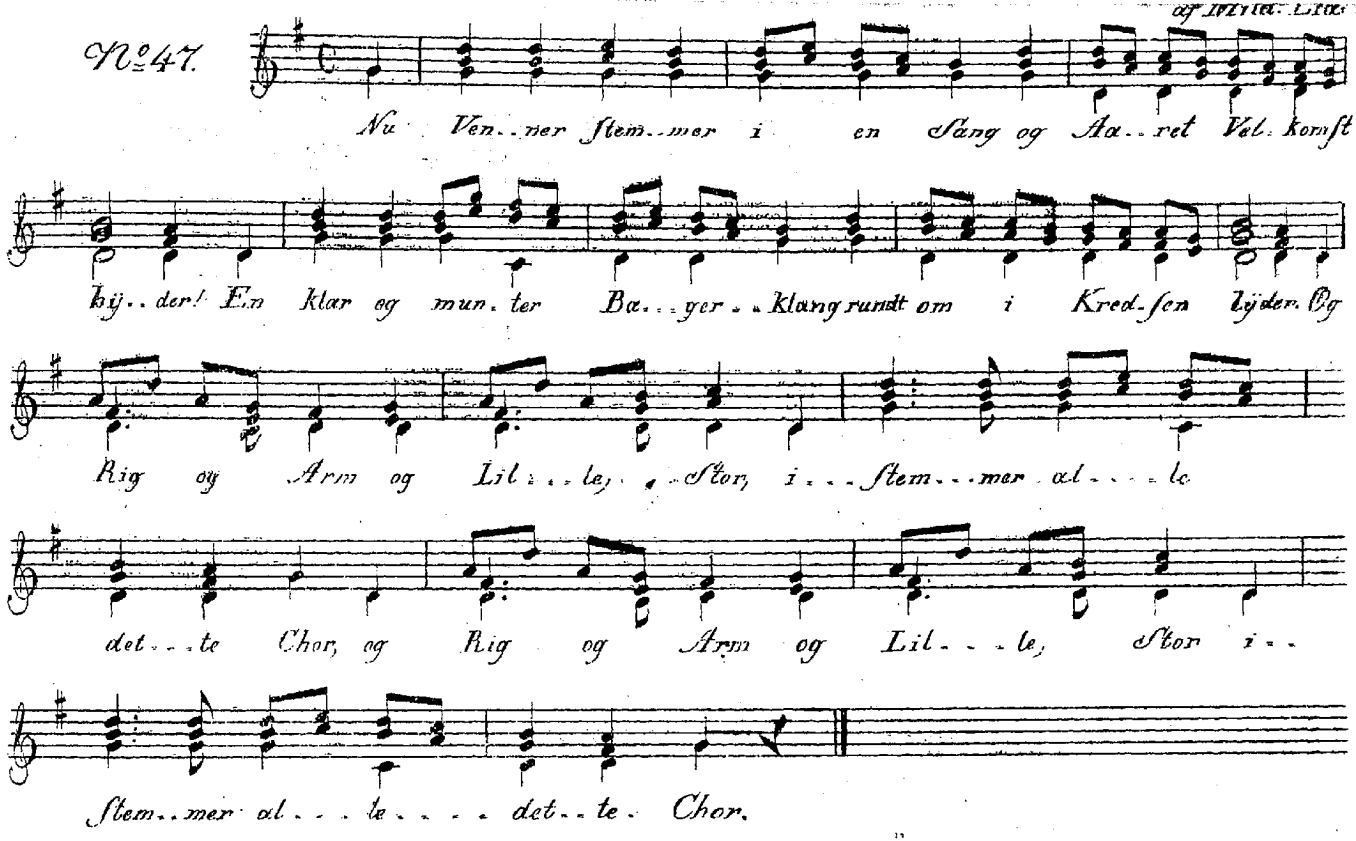

Schultz

No. 48.
af Schultz.

Op Brö:dre! Timen lÿ - - - - der, den lÿ - der sid-ste

Gang. Et Aar for-svandt, ud-brÿ-der i fest-lig Af-skedssang! Blandt

fjer-ne Old-tids Da-ge det svandt, vi staae til-ha-ge; Vi Smer-ter

leed, vi Glæ-der nöd, og nær-med' os til Gra vens Skjod. Vi

Smer-ter leed, vi Glæ-der nöd, og nær-med' os til Gra vens

Skjöd.

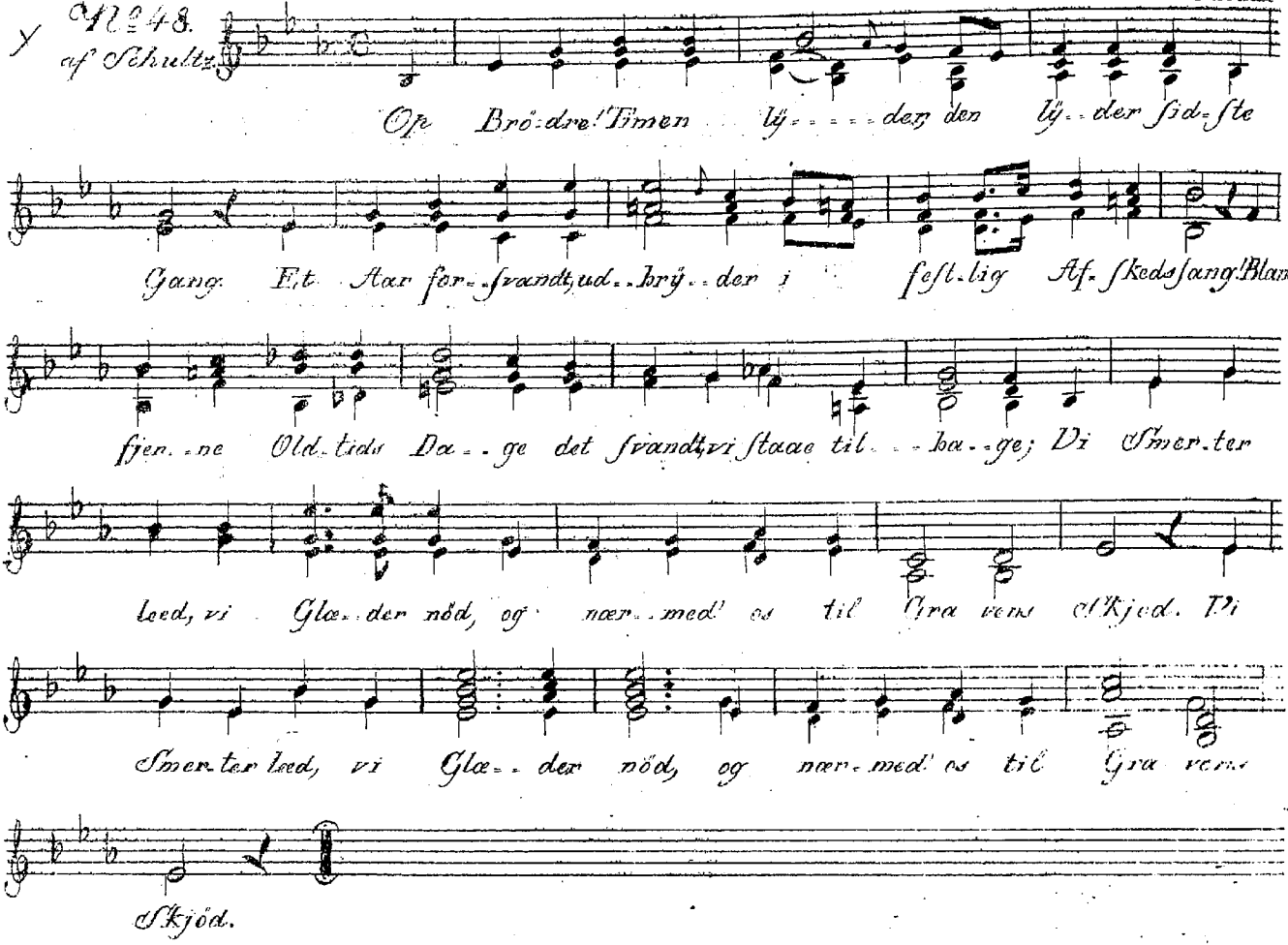

Comp. paa Aldegaard

Zinck

No. 49.
Med. Udtryk

Paa Ti-dens de rul-len-de Böl-ger frem-skri-der du

kom-men-de Aar! En ræd-sel-fuld Taa-ge dig föl-ger og

skju-ler din Höst og din Vaar. Dog skal Feig-hed ei æng-ste vort

Hjer-te; thi vi min-des de Ti-mer, som randt: de har

skiænket os taa-re fuld Smer-te med kvæ-gende Glæ-der i-

blandt.

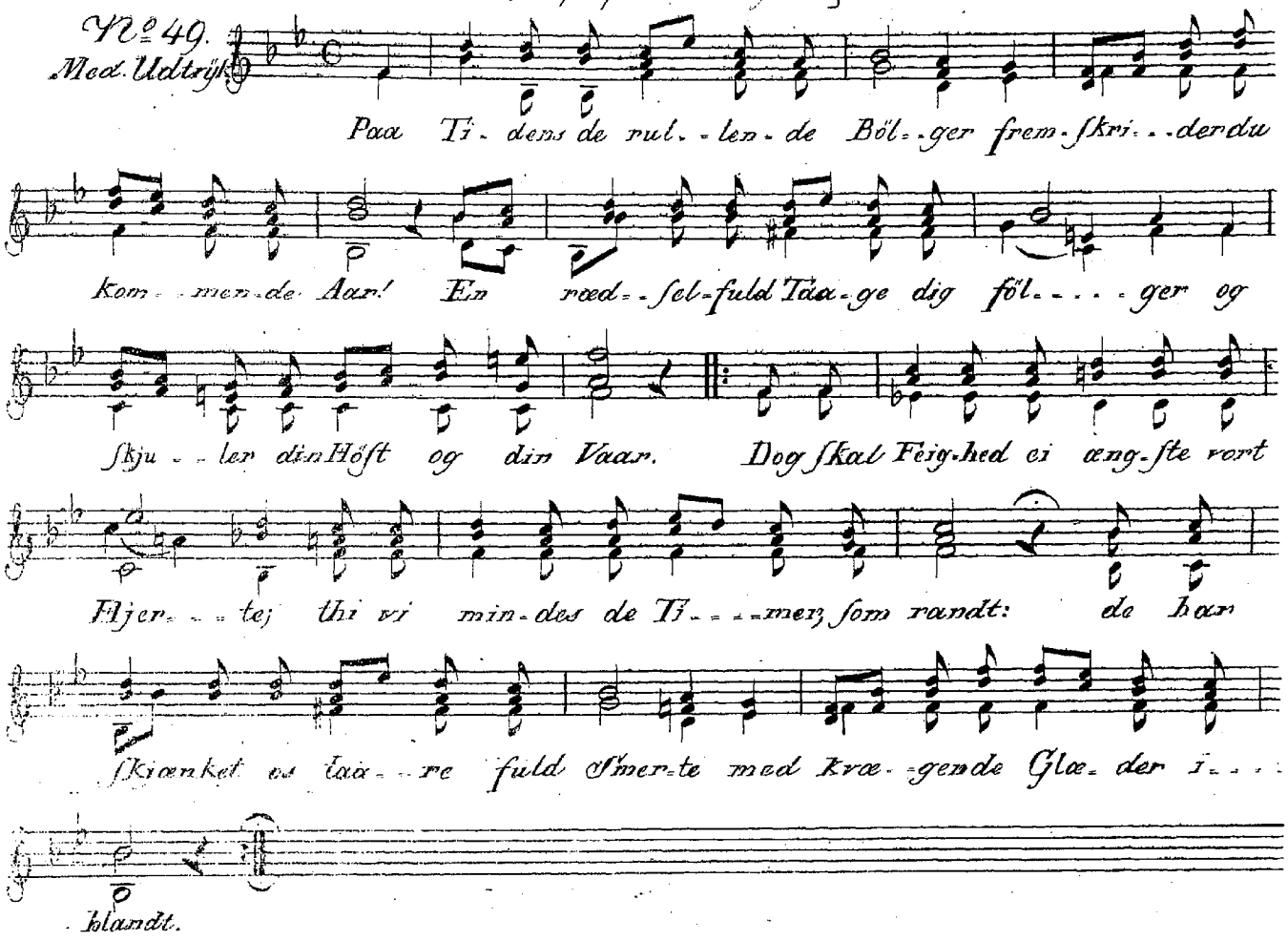

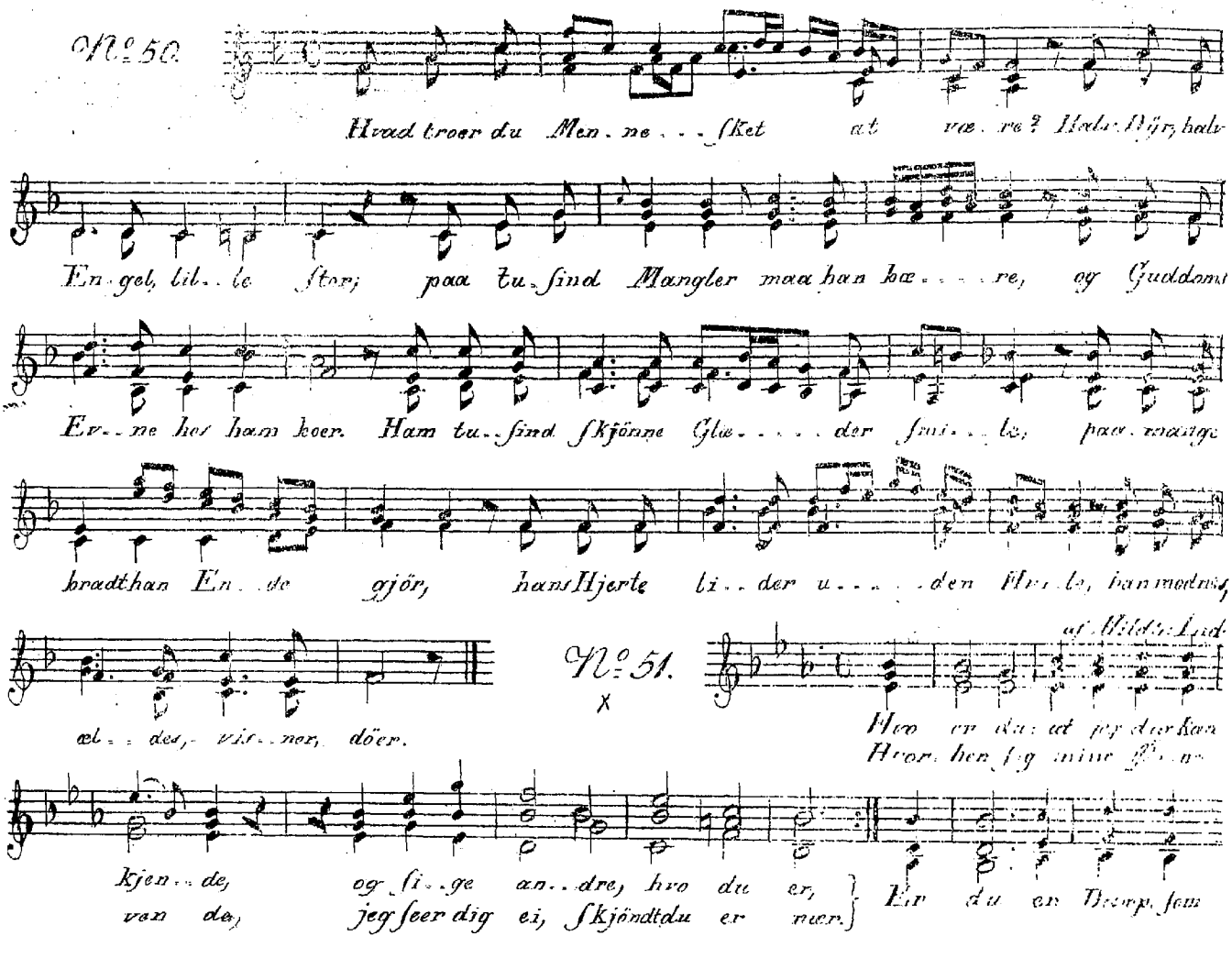

No. 50.

Hvad troer du Men-ne-ſket at væ-re? Halv Dyr, halv

En-gel, lil-le ſtor; paa tu-ſind Mangler maa han bæ-re, og Guddoms

Ev-ne hos ham boer. Ham tu-ſind ſkjönne Glæ-der ſmi-le, paa mange

bradt han En-de gjör, hans Hjerte li-der u-den Hvi-le, han modnes,

æl-des, vis-ner, döer.

No. 51.

af Hildt: Lud.

Hvo er du: at jeg dig kan

Hvor hen ſig mine Ø-ne

kjen-de, og ſi-ge an-dre, hvo du er,
ven de, jeg ſeer dig ei, ſkjöndt du er nær.

Er du en Dvæp, ſom

Vind bort.. dri... ver? er du et Skin, man öi..ne Kan? Hvad er du

Sjel, som mig op.. li..ver? o viis dig, viis dig, om du kan!

No. 52. Alvorlig

af Zinck

Stjerne, som Al-god-hed tænd...te, som for Ver..dens

Grund... vold brændte, du! som al..drig da..ler ned: Sandhed

Sand..hed! Sand-hed! e...vig som din Fa..der, lys for For..dens Mij..ri

a..der! Sandhed Sand..hed lys for vo..re Fjed!

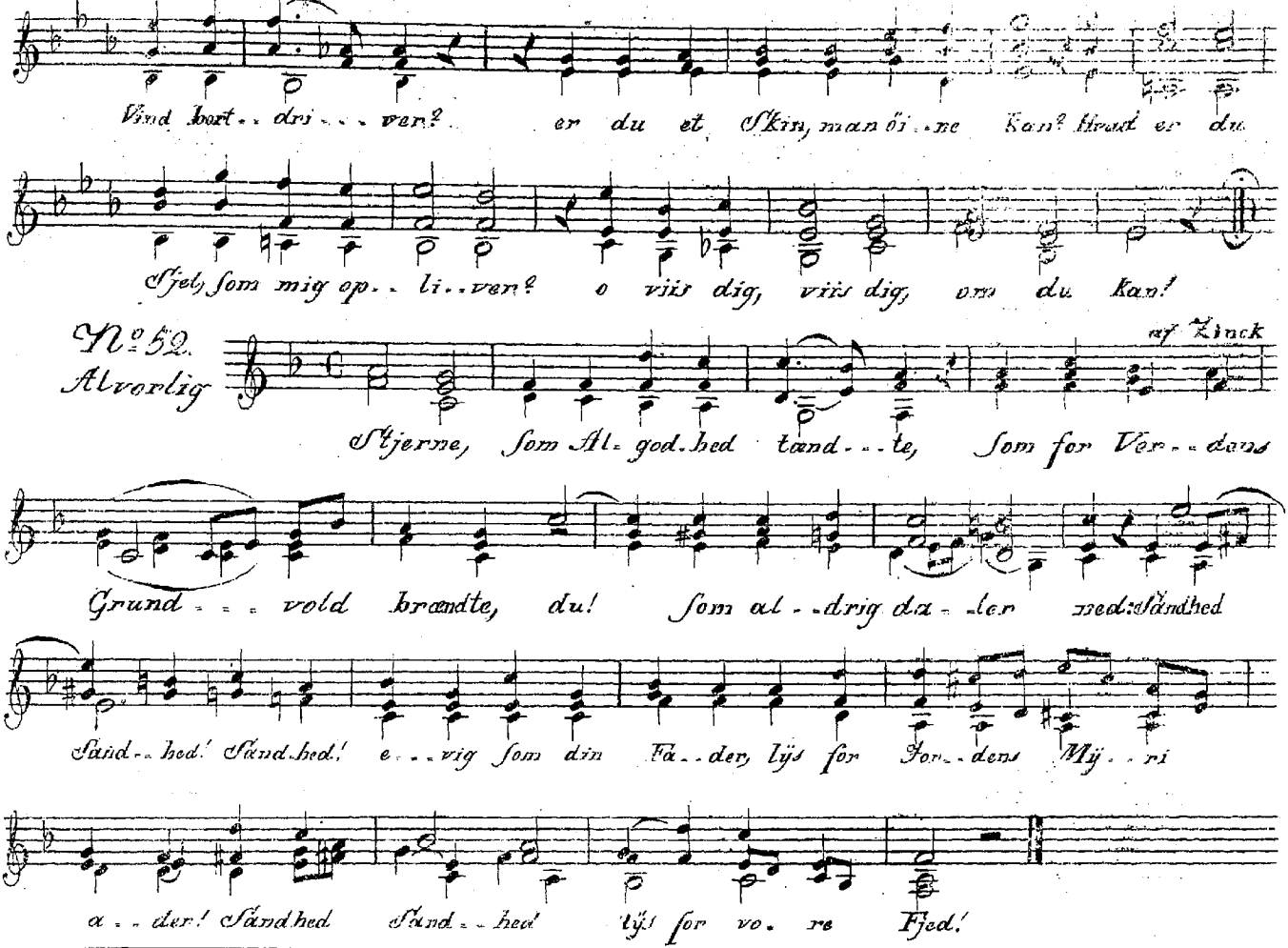

No 53.
Allegretto.

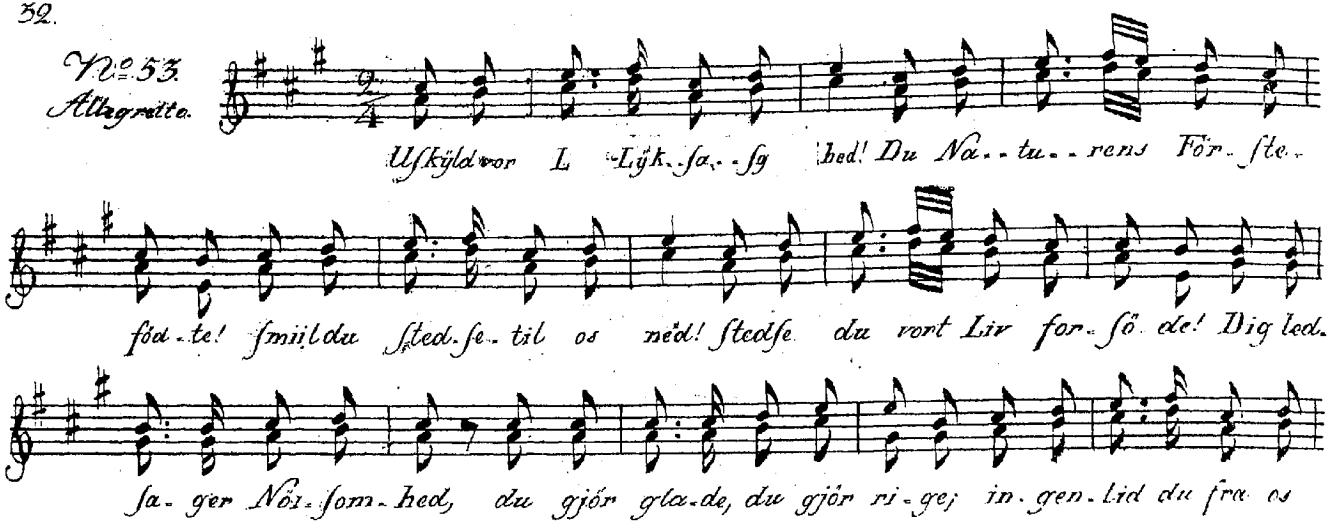

Mildh. Lud:

No 54.
Andantino.

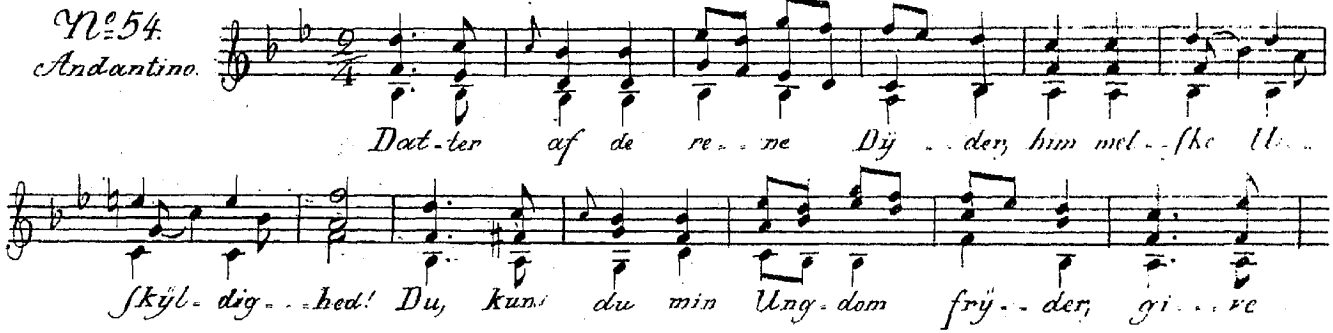

du min Al... der Fred. Yng..lin...gens Vei...le....der....in....de,

fast ved dig kuns Man.den staaer! Du er Ol.dings Trös...ster..in..de,

naar han svag ved Sta...ven gaaer.

Mildh: Lid:

x No. 55.

Ov im...mer tro..fast Ær...lig....hed ind..

til din kol...de Grav, og viig ei mindste Fin....gers...

bred fra Her..rens Vei...e af.

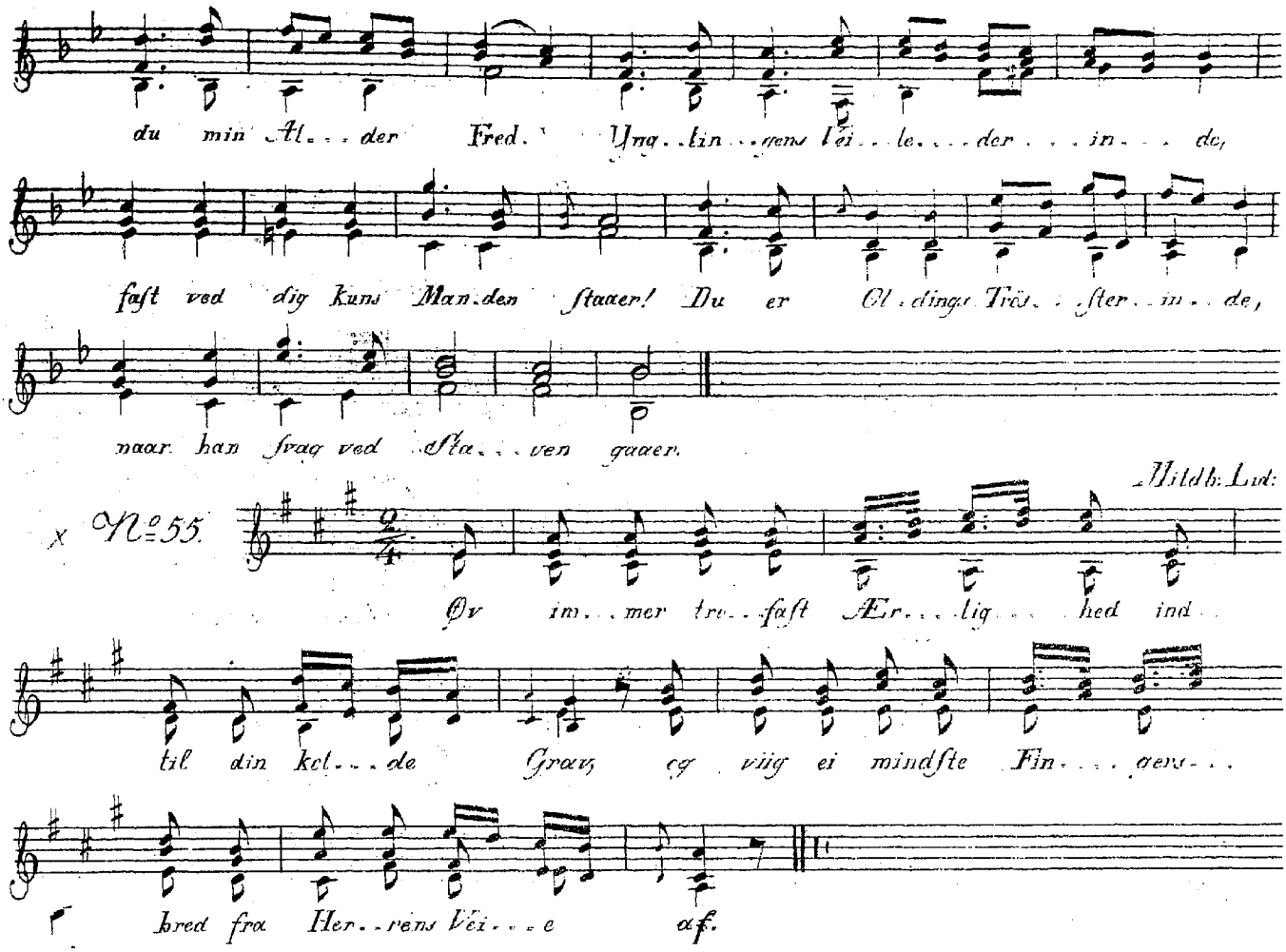

No. 56.

Man hö - - rer mangen Een at so - - ve sig Lykken til i Lot - te -

ri; jeg troer Mo'er - lil - le vi vil vo - - ve en Da - lers Pen - ge med der - i

Comp. til mind Dern...

Zinck.

× No. 57.

Vil du den san - de Lyk - - ke fin - - - de, din Sjel da

Du al - - drig la - - de dig for - - - blin - - de af bor - get

væ - re Dy - - den huld! } Sög ei at blænde Mængdens Gi -

Hæ - der, Vel - - lyst, Guld! }

e men frem i Lön - dom Brö - - dres Vel! Da sig - ner dig den Evig -

höi - - e med stil - - le Bi - - - fald i - - - din Sjel.

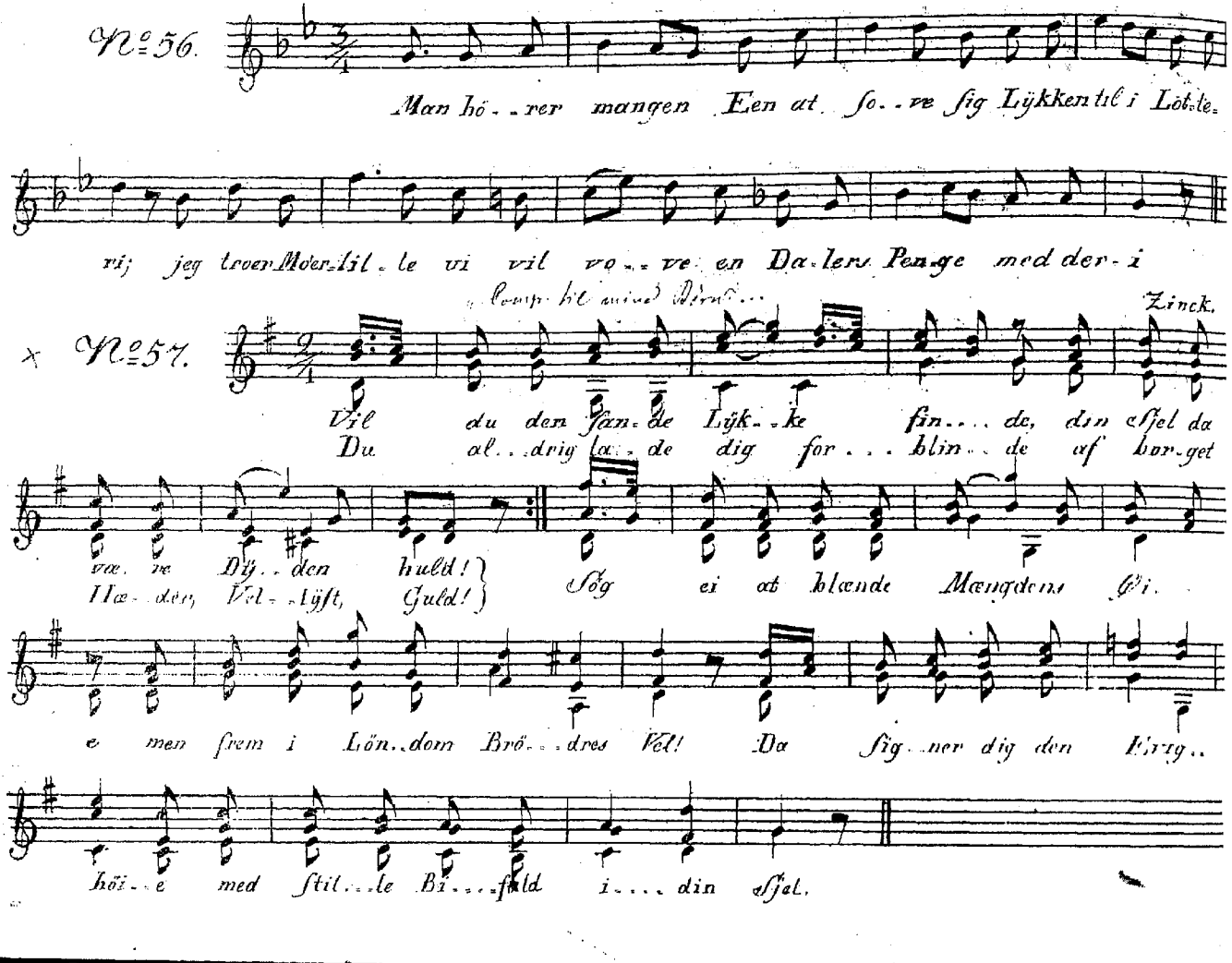

Comp. for mine Bøtn.

Zinck.

No. 58.

E - - li - se löb i Marken om blandt al - le Blom - ster - - ne, i hen - des

Sind ei Sor - - gen kom, hun loe og spø - ge - - de.

No. 59.

Herr Torvald! skjön Signe, de

ven - ne - ste to i Dannemarks Ri - ge saa vi - de, de svo - re hinan - den u - - bröde - lig Tro, sig beg - ge til

Sor - rig og Kvi - de. De Fæ - dre be - gyndte saa bitter en Kiv, den ko - ste - de Torvald og Sig - ne - tils

Chor.

Liv. Gud! hvor det er tungt at skil - le dem ad, Gud! hvor det er tungt at skille dem

ad som tro - li - gen el - ske hin - - - an - - - - den.

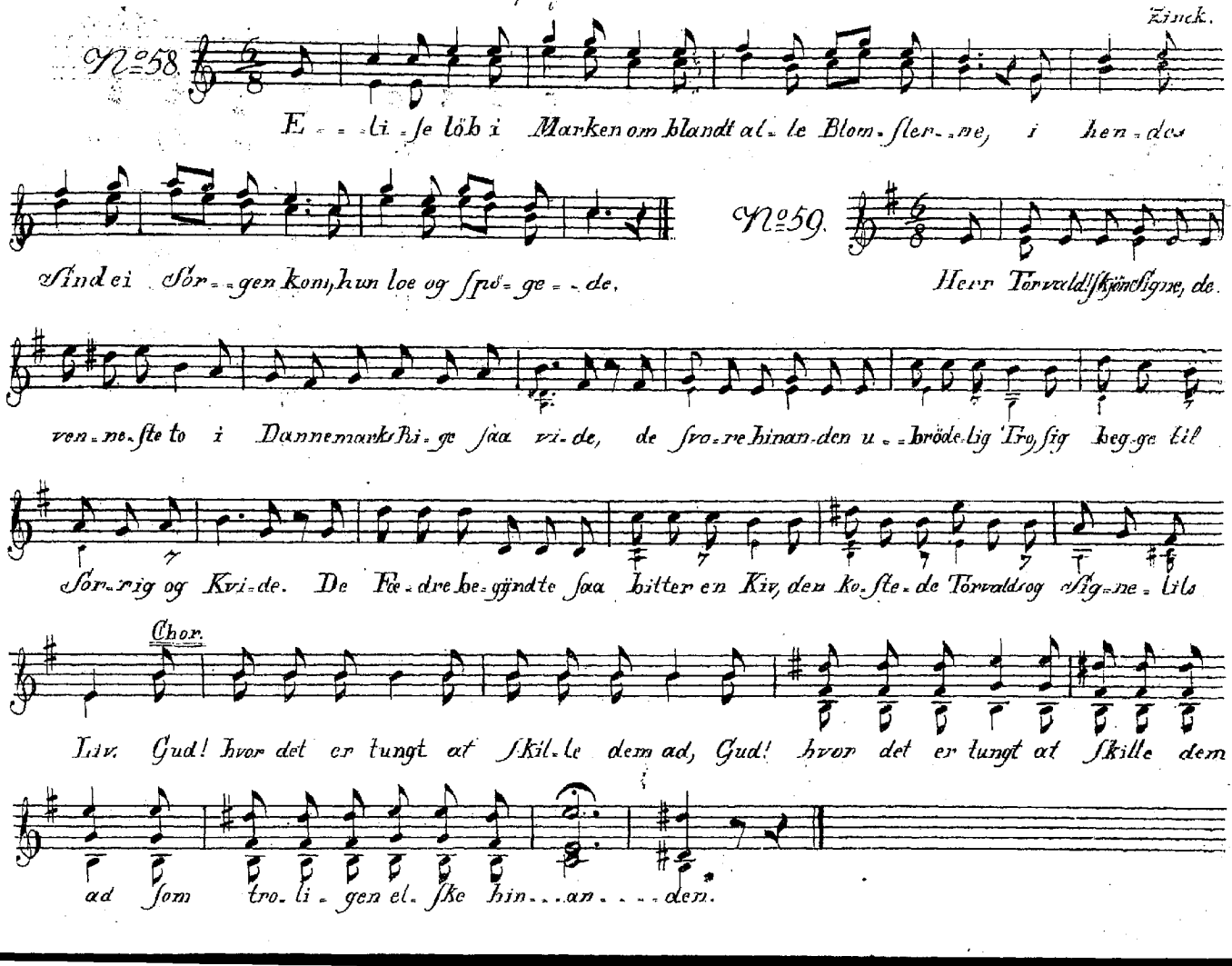

Nº 60.

1.3.5. og 7de Vers.

Schultz

Hans lig sin gam-le Fa-der heed; den he-le Bÿ om

Sa-gen veed; en Knös som du og rig han var, men og der til den sam-me

Nar.

2,4,6, og 8de Vers

Den Gam-le

hav-de Guld i Skriin; den hed-ste-Jord han kald-te sin; i Flor dertil hans

Ha-ve stod og Al-ting faldt i Sön-nens Lod.

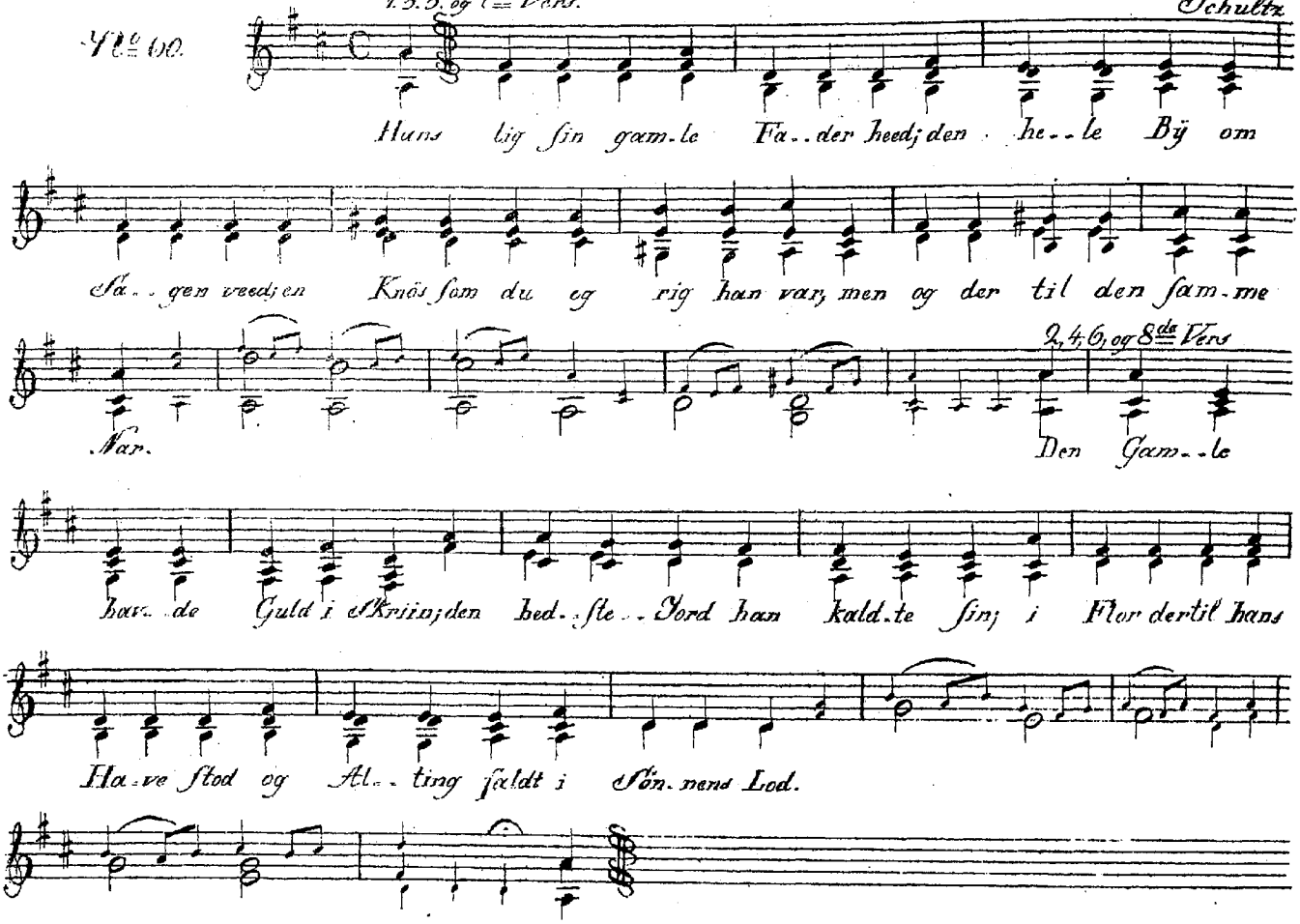

№. 61.

J. Hartmann.

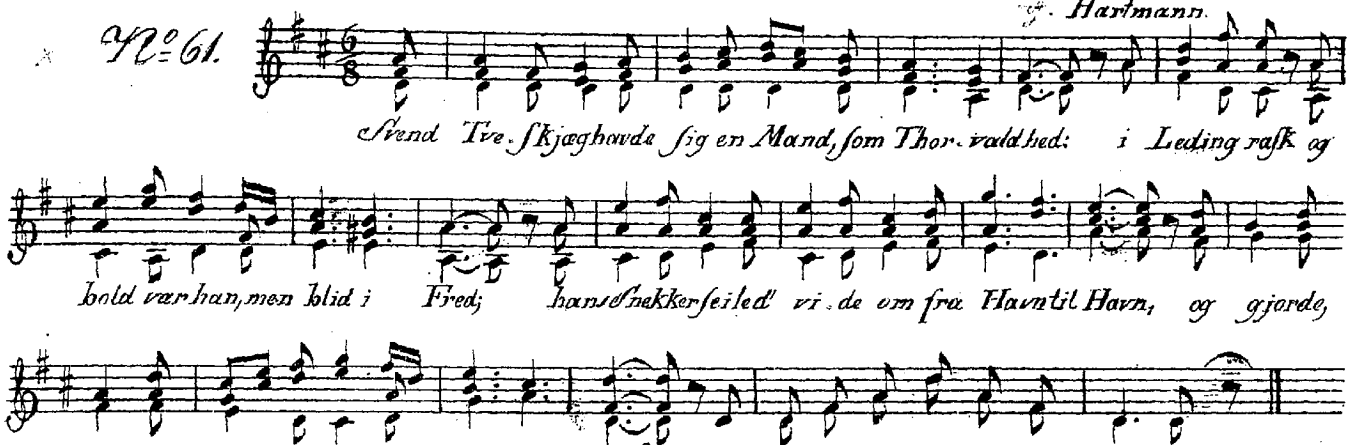

№. 62.

Lassen

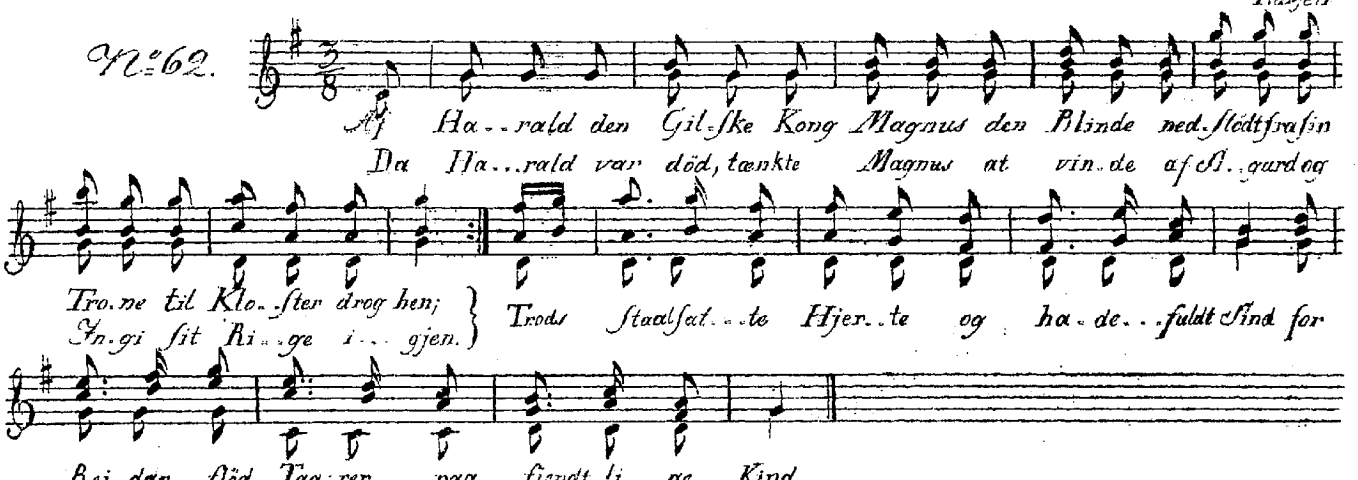

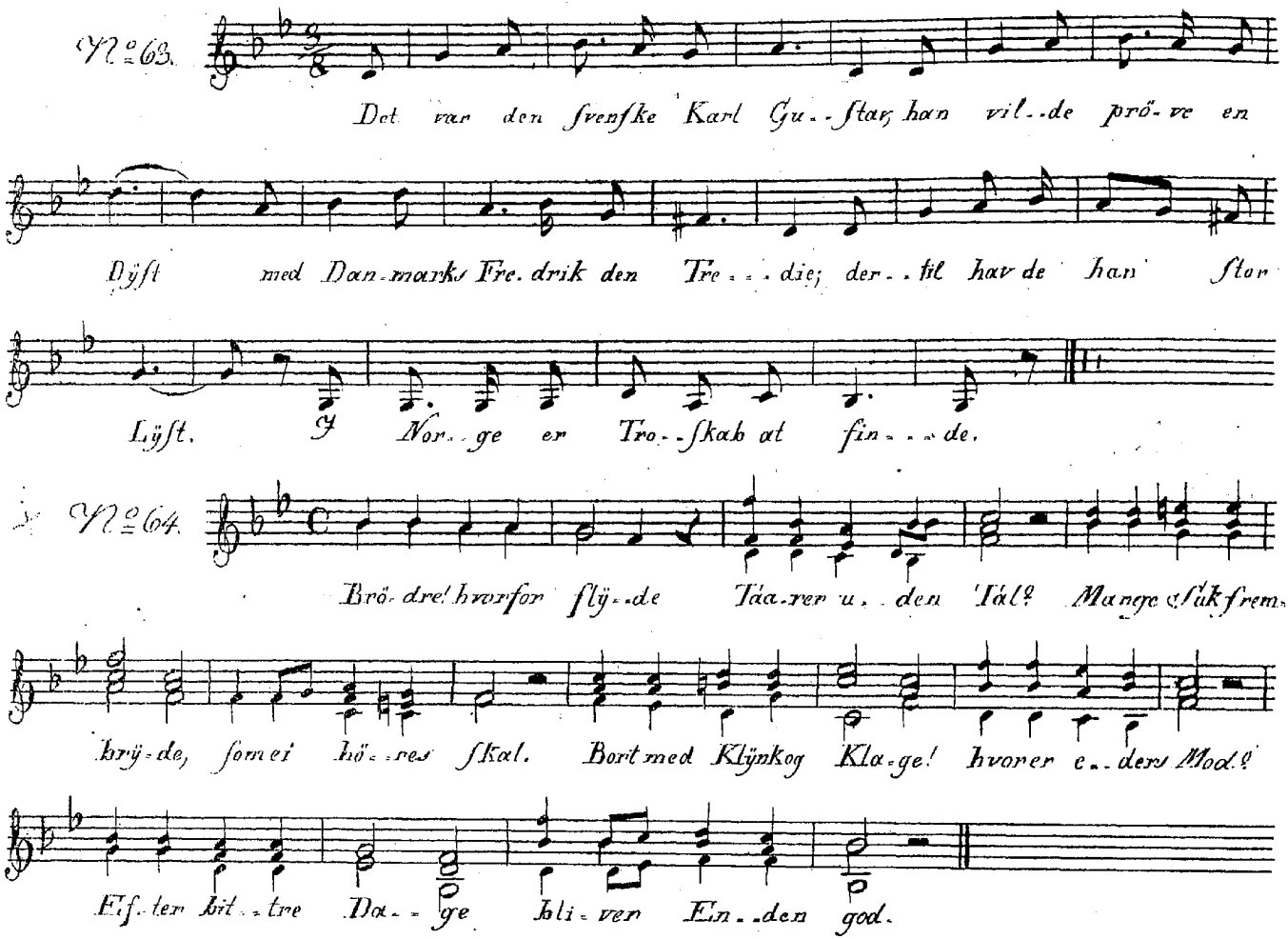
№ 63.
Det var den svenske Karl Gu-stav, han vil-de prø-ve en
Dyst med Dan-marks Fre. drik den Tre-die, der-til hav de han stor
Lyst. I Nor-ge er Tro-skab at fin-de.
№ 64.
Brø-dre! hvorfor flyg-de Taa-rer u-den Tal? Mange Suk frem-
bryg-de, som ei hø-res skal. Bort med Klynk og Kla-ge! hvoner e-ders Mod?
Ef-ter bit-tre Da-ge Ji-ver En-den god.

Nº 65.

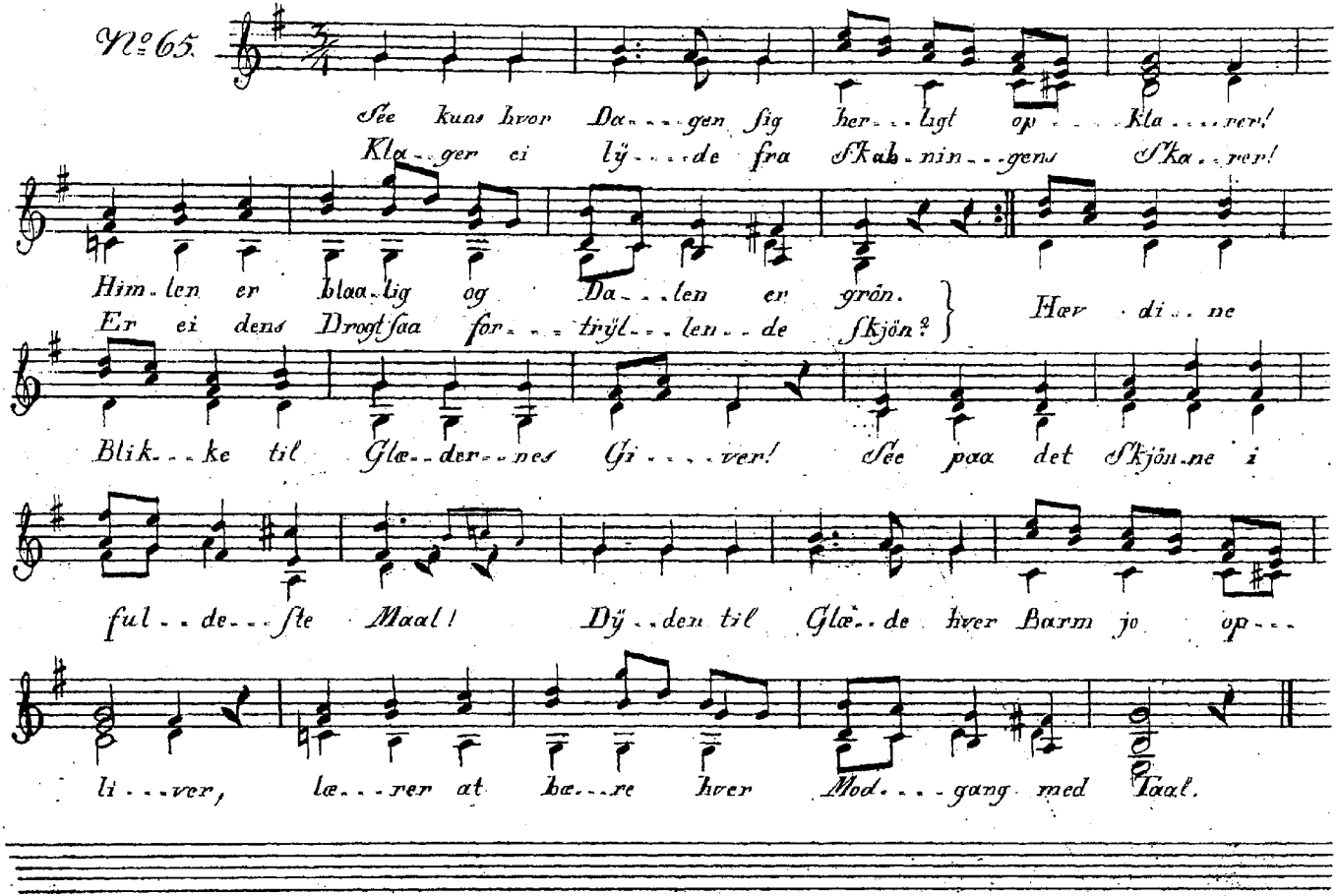
See kuns hvor Da - - - gen sig her - - - ligt op - - - Kla - - - rer!
Kla - - ger ei lÿ - - - de fra Skab - nin - - - gens Ska - - rer!
Him - len er blaa - lig og Da - - - len er grön.
Er ei dens Drogt saa for - - - trÿl - - - len - - de Skjön?
Hær - di - - ne
Blik - - - ke til Glæ - - der - - nes Gi - - - - ver! See paa det Skjön - ne i
ful - - de - - - ste Maal! Dÿ - - den til Glæ - - de hver Barm jo op - - -
li - - - ver, læ - - - rer at hæ - - - re hver Mod - - - gang med Taal.

No. 66.

Om-trent en Miil fra Kjö-ben-havn paa höi-e Gjentofts Bak-ke, der

staaer en Steen, paa den et Navn, et Neg, en Skovl, en Hak-ke. Den Steen, det Navn hver Dan-ne-mand af

Hjer-tet hör at pri-se; saa vil og jeg, saa godt jeg kan, og det i den ne Vi-se.

Comp. [illegible] 1787 [illegible]

No. 67.

Höitidelig.

Zinck.

Han, som kan e-ne Glæ-der skjæn-ke, væl-gjö-ren-de vort

ved Glæ-dens Bæ-ger at be-tæn-ke For-lad les Graad og

Hjer-te-böd.
Ar-mes Nöd.

Op Brö-dre! föl-ger det-te Bud fra Glæ-dens

Gi-ver, God-heds Gud!

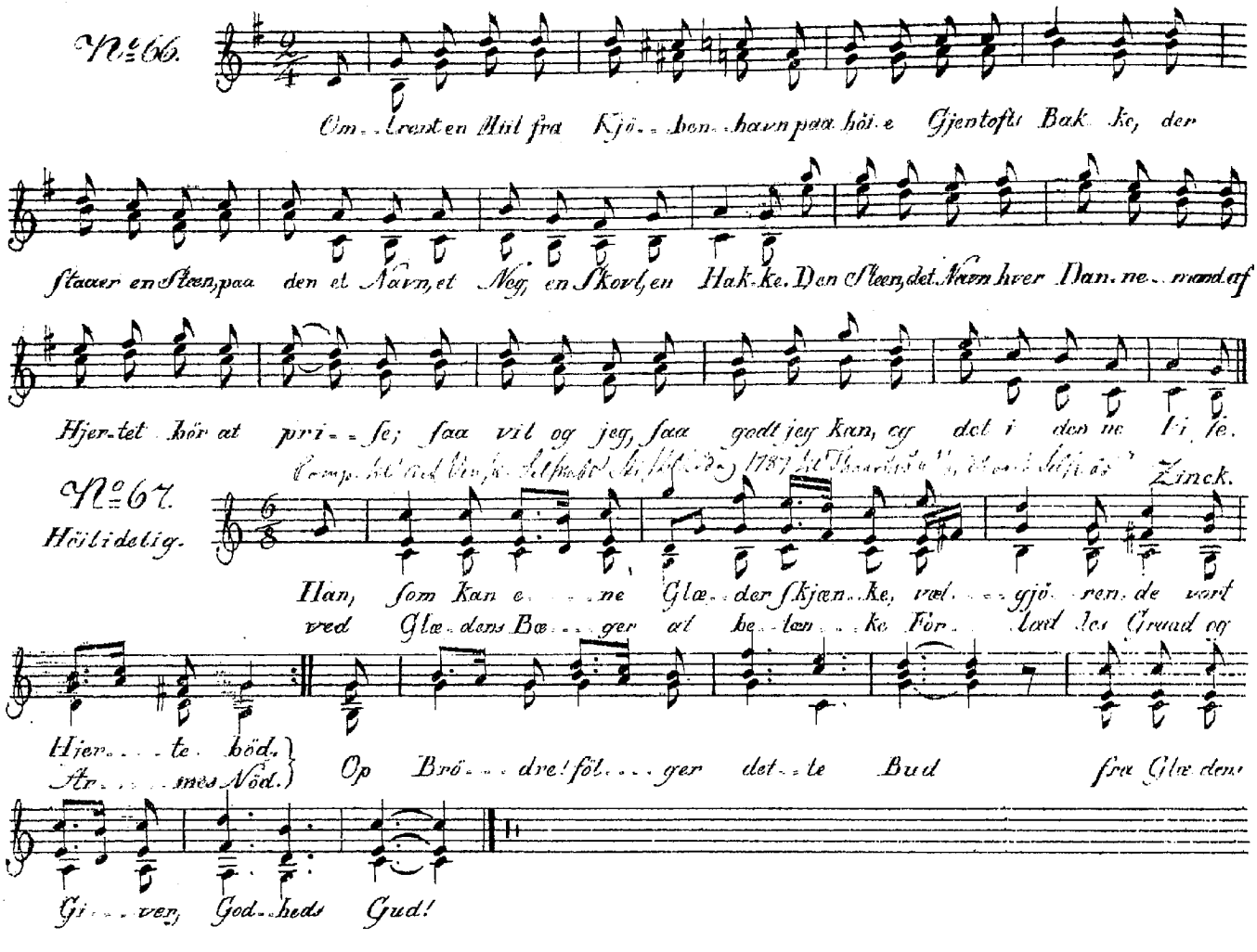

Schultz.

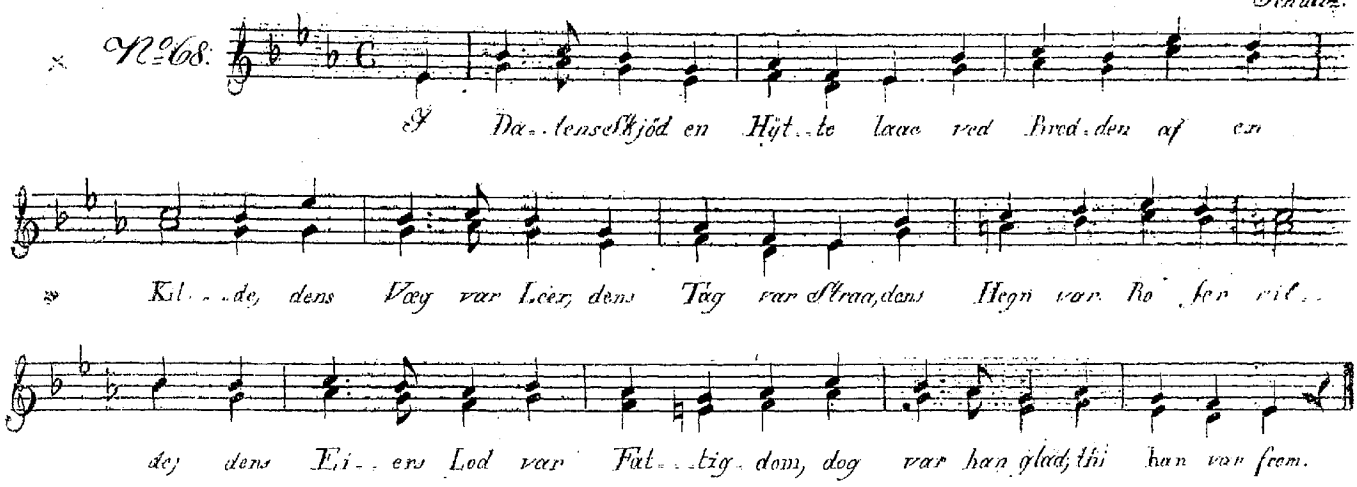

Schultz.

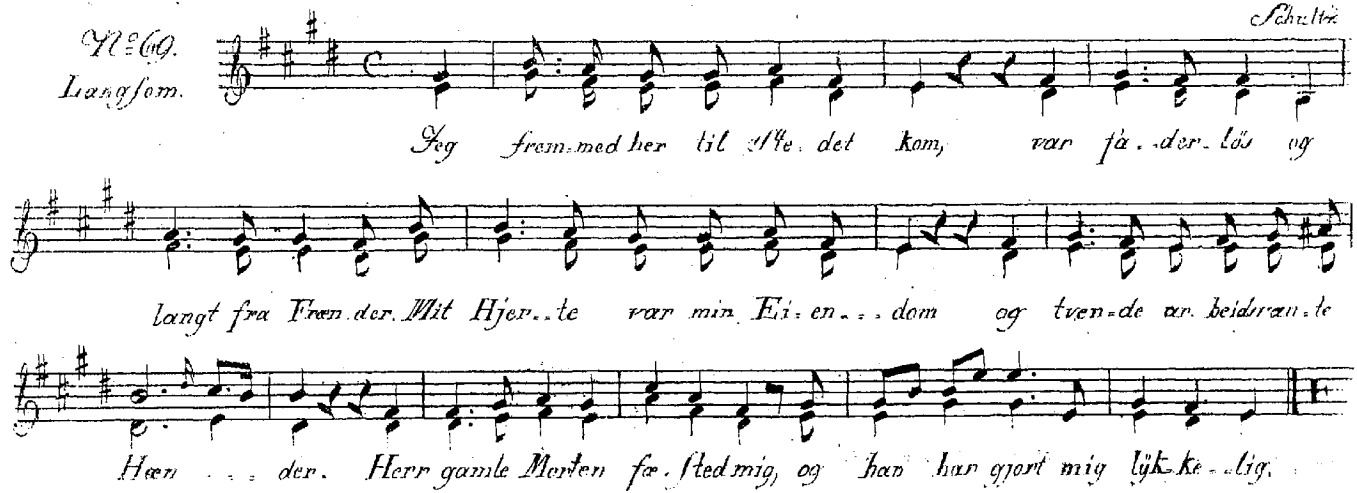

Schultz.

No. 70.

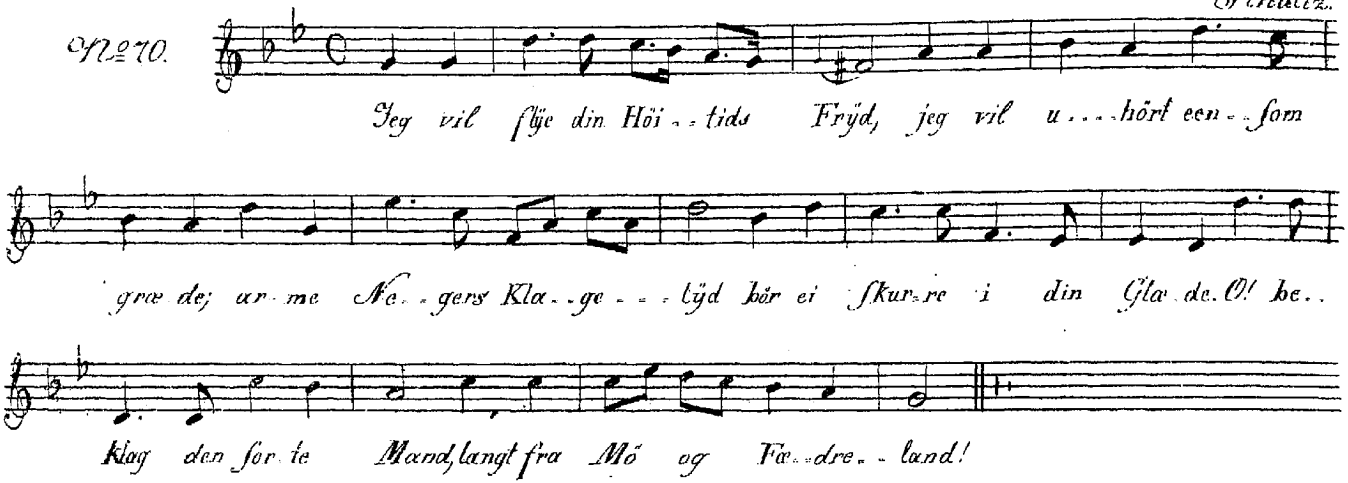
Jeg vil flÿe din Höi - - tids Frÿd, jeg vil u - - - hört een - - som
græ de; ar - me Ne - - gers Kla - - ge - - - lÿd bör ei skur - re i din Glæ - de. O! be - -
klag den for - te Mand, langt fra Mö og Fæ - - dre - - land!

No. 71.

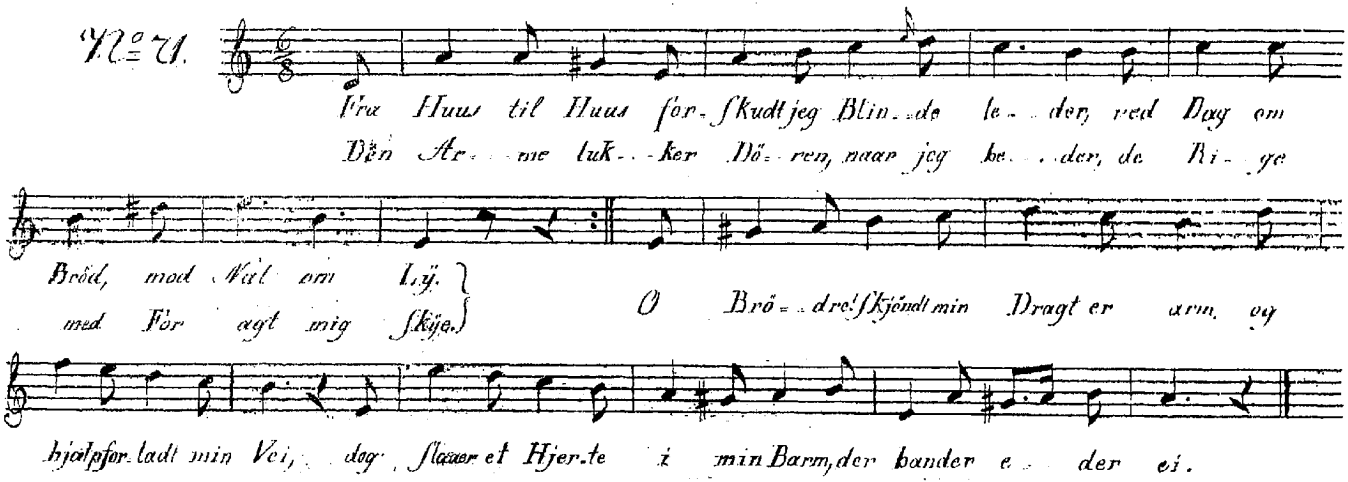
Fra Huus til Huus for - skudt jeg Blin - - de le - - der, ved Dag om
Dön Ar - - me luk - - ker Dö - - ren, naar jeg be - - der, de Ri - ge
Bröd, mod Nat om Lÿ.
med For agt mig skÿe.
O Brö - - dre! skjöndt min Dragt er arm, og
hjælp for - ladt min Vei, dog slaaer et Hjer - te i min Barm, der bander e - der ei.

№ 72. mangler i Texterne formedelst Trykfeil.

Hildh: Lid:

№ 73.

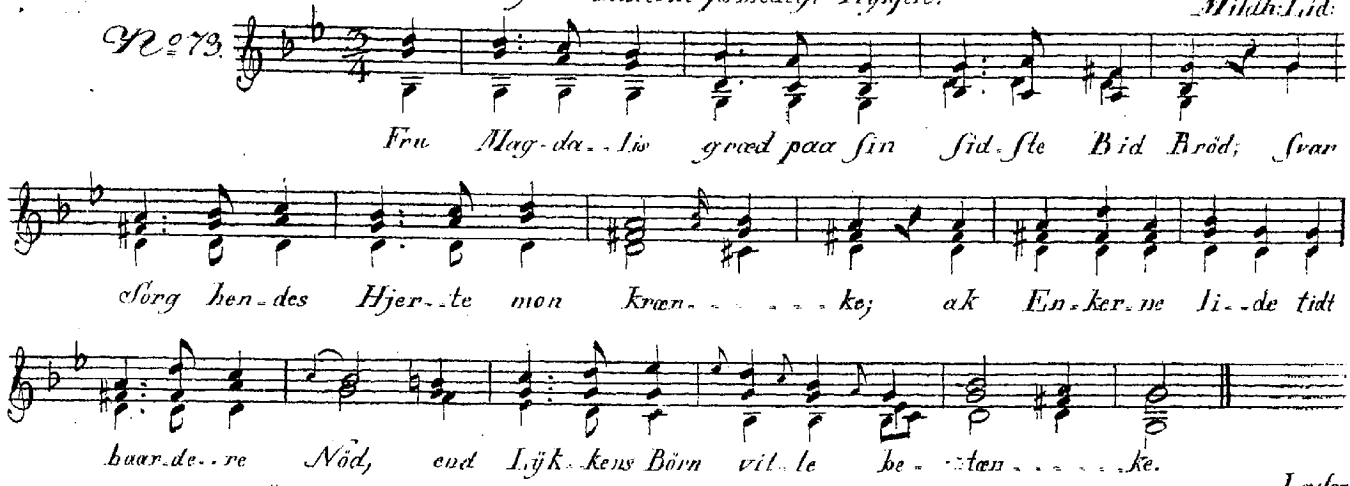

Læsen.

№ 74.

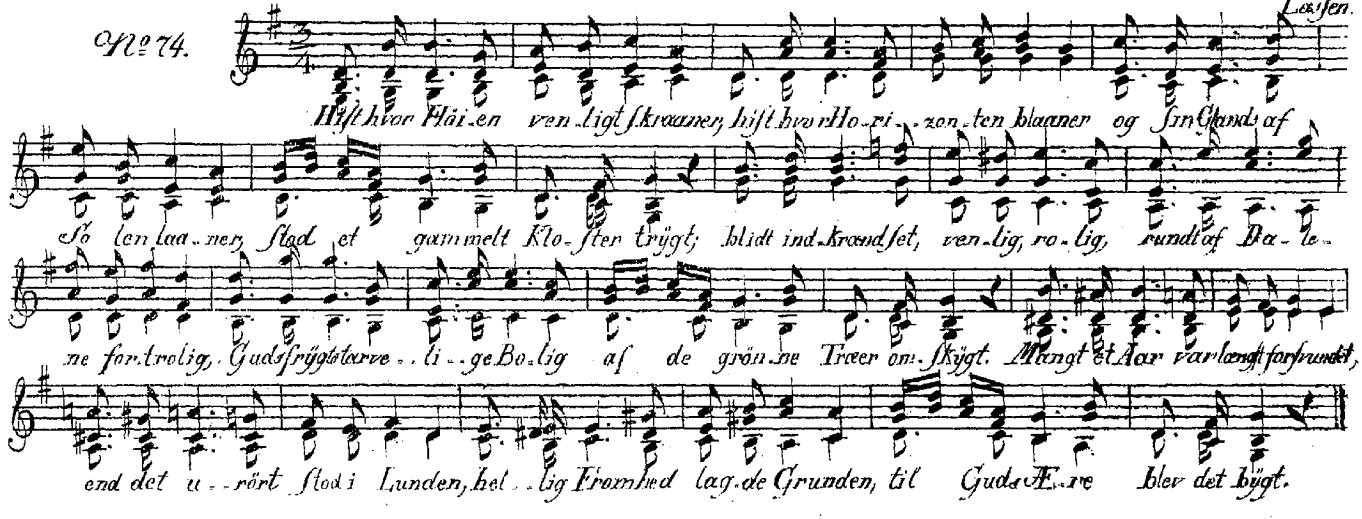

Schultz

No. 75.

At hö - re Fjan - ters tom me Roes, og dum - me Lög - ne

yd - mygst troes, see Nær - re krum - me de - res Ryg - ge,

mom det er Lyk - - - ke? Nei

vog - te sig for höi - - e Spring, og ro - - lig see paa ste - - re

Ting, selv nöi - - es med et li - - det Styk - ke, nei

det er Lyk - - - - ke! nei det er Lyk - ke.

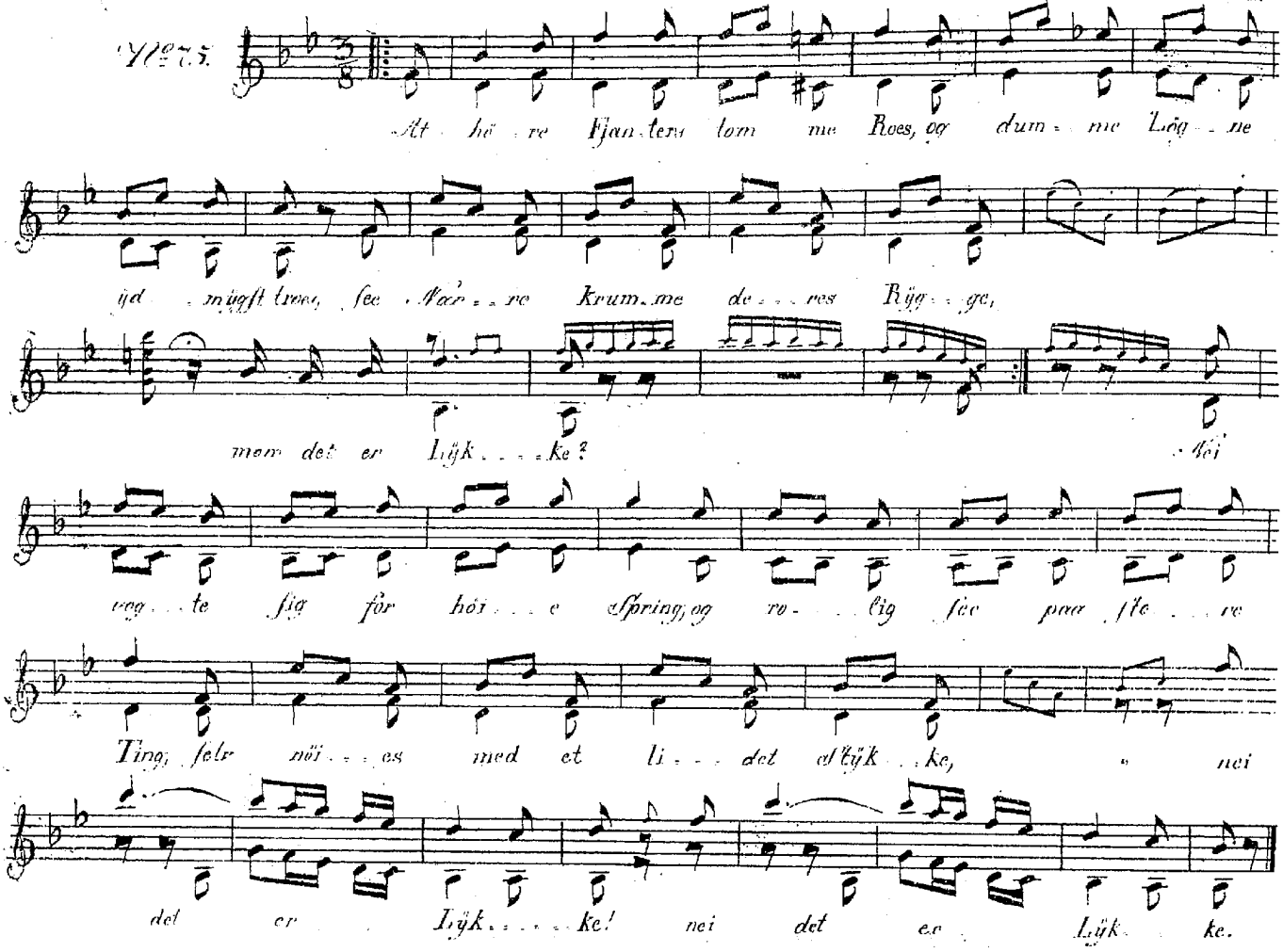

Mild Li:

No. 76.

Langsom.

Haab, du e - - vig - grön - - ne Haab! naar den

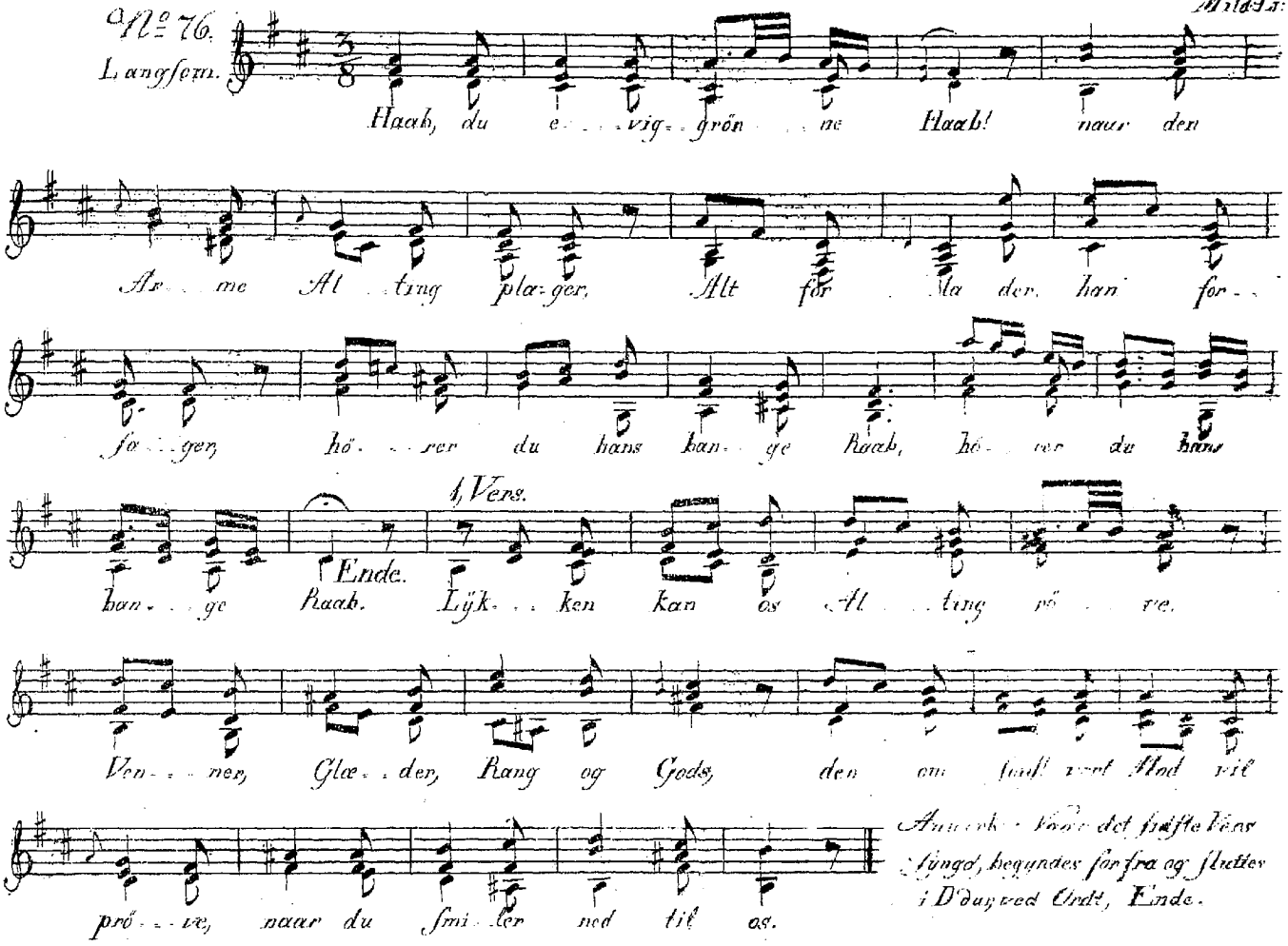

Ar - - me Al - ting pla - ger, Alt for - la der, han for - -

fa - - ger, hö - - rer du hans han - ge Haab, hö - rer du hans

han - - ge Haab. Ende. 1, Vers. Lyk - - ken kan os Al - - ting rö - - ve.

Ven - - ner, Glæ - - der, Rang og Gods, den om sind! vert Mod vil

prö - - ve, naar du smi - ler ned til os.

Anmerk. Naar det sidste Vers syngd, begyndes for fra og sluttes i D'dur, ved Ordt, Ende.

No. 77.

Naar, Naar vil du, Fre..dens En..gel, ſvin..ge ſmi..len..
Naar ſkal jeg paa Lÿ..ſets Æ..ther...vin..ge hæ..ve

de din Fak..kel o...ver mig? } Naar ſkal det..te kum..mer ful..de
mig og bli...ve lÿk..ke...lig? }

Hjer.....te læ..ges for ſin U..ro og ſin Smer...te?

Weÿſe.

No. 78.

Du, ſom vor Vei om...ſvæ..ver i ÿn digt Ro..ſen..ſkjær,

os o..ver Graven hæ..ver til be..dre Vor..de..ner: o Haab! til dig op..ſti...

ge ved Har..pens ful..de Klang din fro tak..nemme..li..ge Lov..ſangens Ju..bel..ſang.

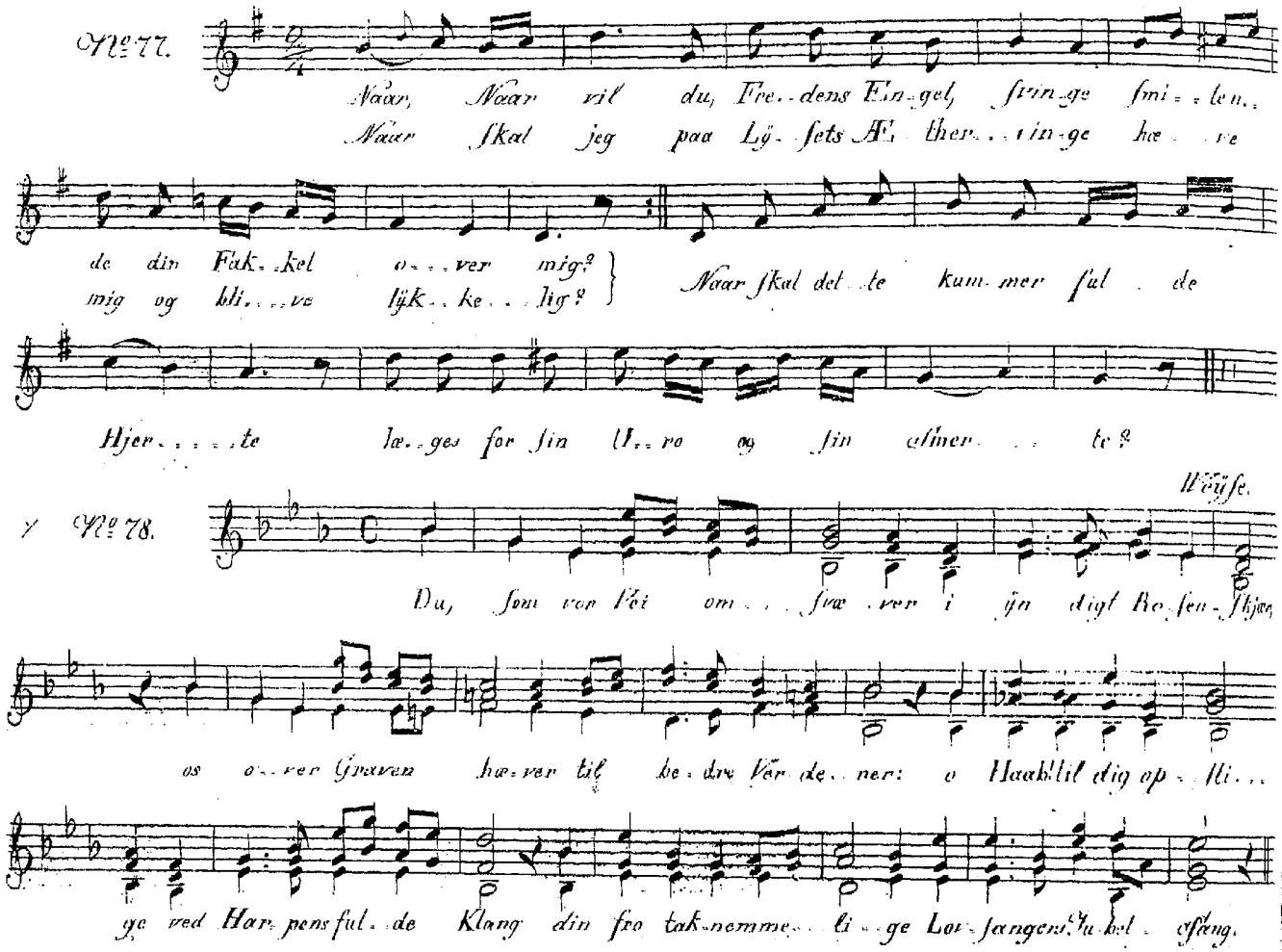

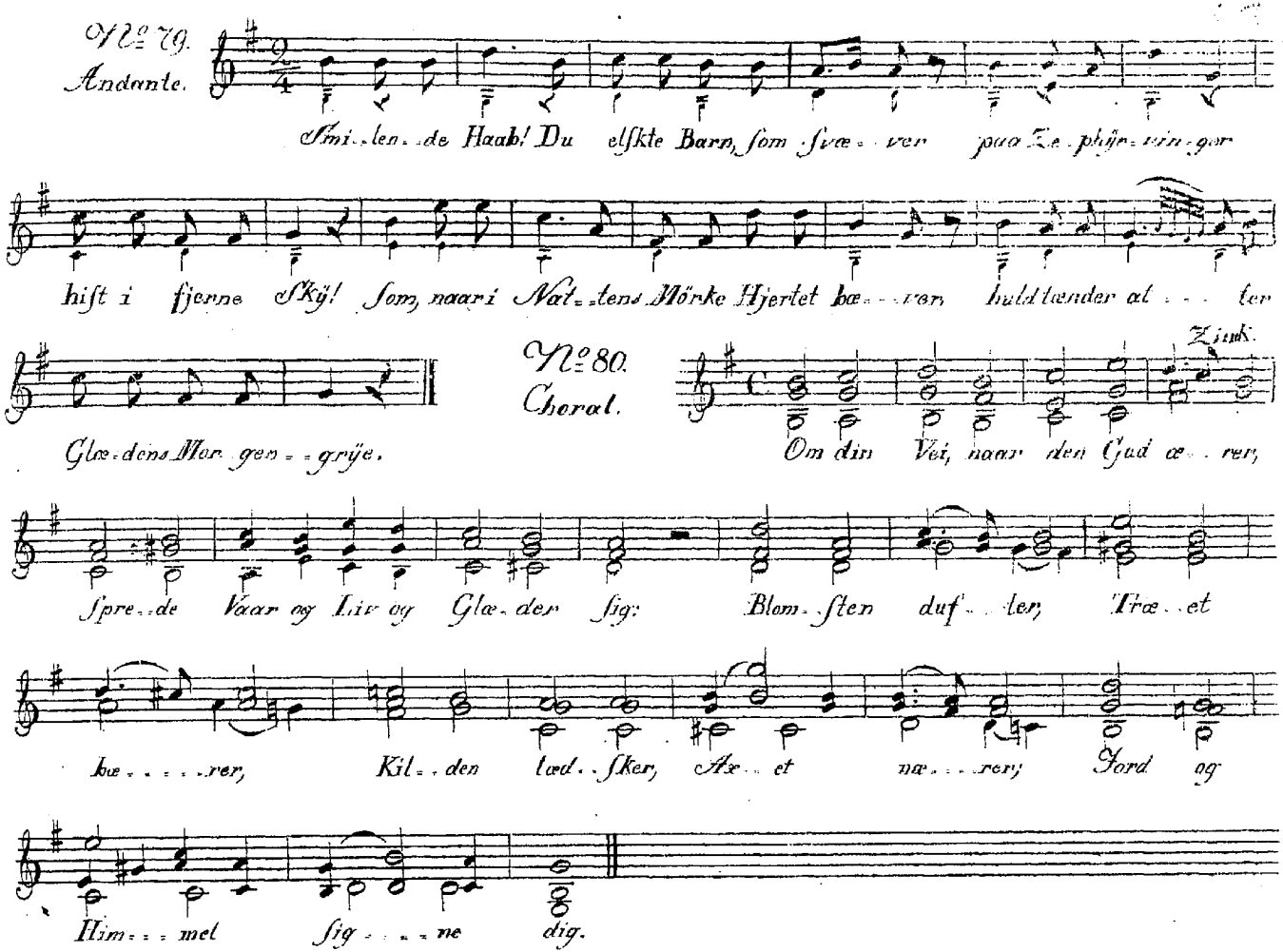

No. 79.
Andante.

Smi-len-de Haab! Du elskte Barn, som svæ-ver paa Ze-phyr-vin-ger

hist i fjerne Sky! Som, naar i Nat-tens Mörke Hjertet bæ-ver, huldtænder at-ter

Glæ-dens Mor-gen-grye.

No. 80.
Choral.

Zink.

Om din Vei, naar den Gud æ-rer,

spre-de Vaar og Liv og Glæ-der sig: Blom-sten duf-ler, Træ-et

bæ-rer, Kil-den læd-sker, Ax-et næ-rer; Jord og

Him-mel sig-ne dig.

Comp. paa Blaagaard. C. Sinik.

No. 81.

Til Glæde! til Glæde! Den fyl-der hver le-ven-de Barm. Og

hvi skal da Menne-sket græ-de, selv Skyld i den na-gen-de Harm? Med Maa-let du

gavnlig hen-i-le, med Taal-mod ful-den-de din Daad! Og Aft-nen skal tröften-de

smi-le, skjöndt Morge-nen kald-te til Graad, skjöndt Morge-nen kaldte til Graad.

No. 82.

Andante.

Schultz

Hver Glæ-dens Ven, og hver dens tro ten-en de

en Krands i-gjen sig af dens Ro-ser bin-de Menne-sket Vaan-

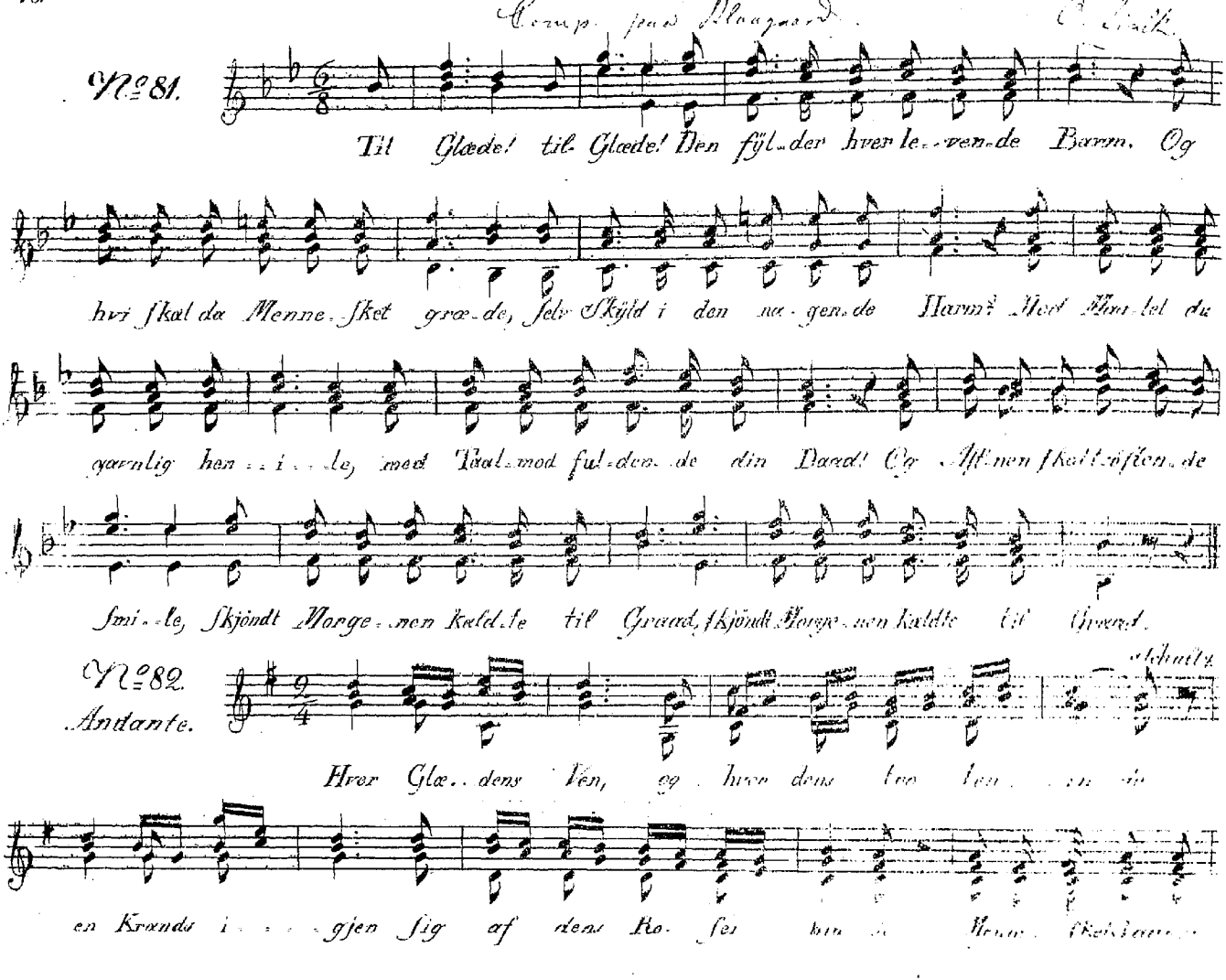

Skjön, men kort; faa e... re Sand. ser.. nes Da-ge, ei naar de först er'

svundne bort Kla-ger dem kal-de til.. ba-ge.

No. 83.

Som Bar-nets Hjer.. te glæ-der sig, og kjen-der

in-gen Sor-ger, jeg tak-ker Gud og glæ-der mig at

jeg er For.. dens Bor-ger.

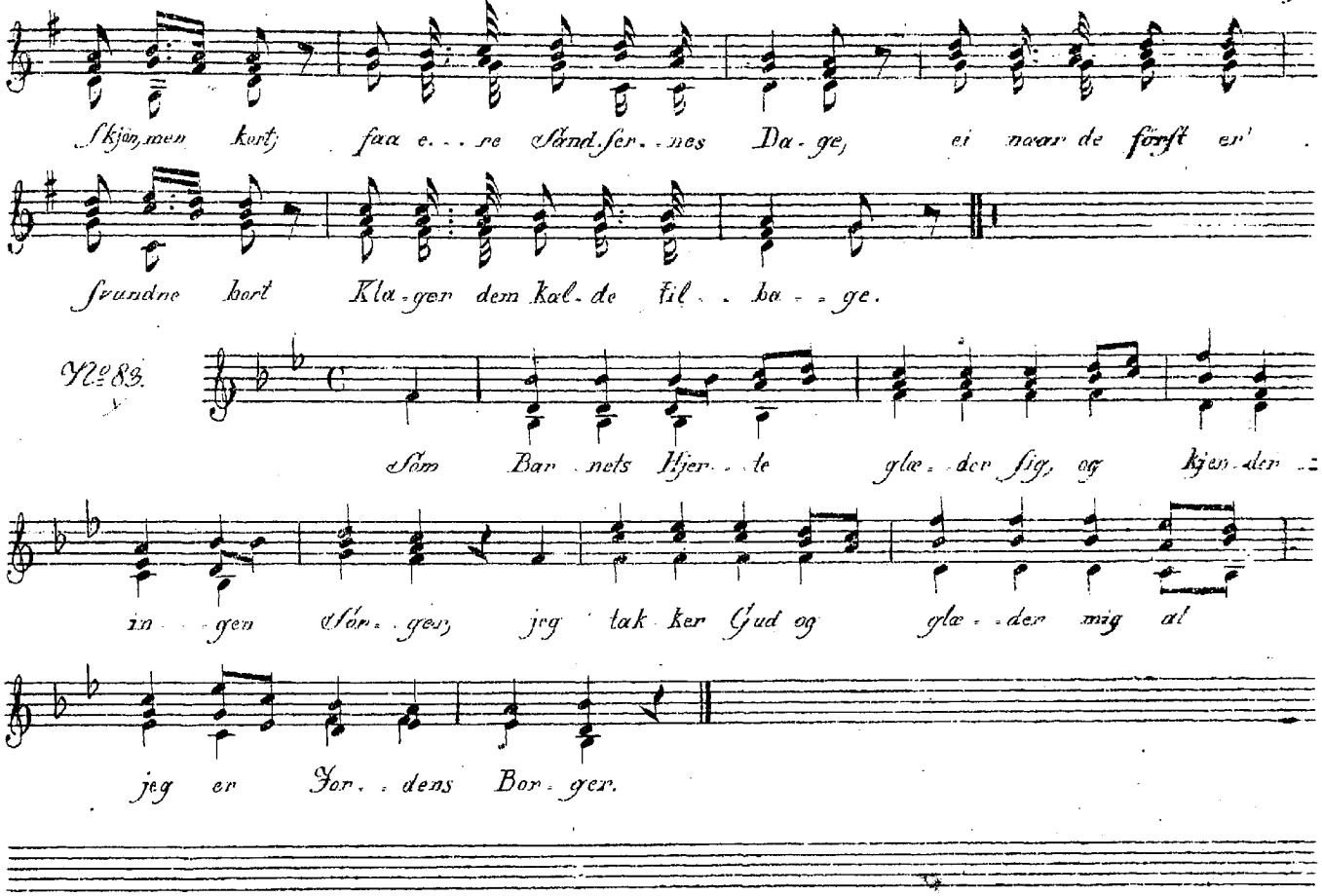

No. 84.

Frijd dig ved Li . . . vet i di . . ne Da . . ges Vaar! Pluk Glæ . deus Ro . se

Fine

för den for gaaer! Man ska . ber sig saa gjerne Kvat, og sö . . ger Tor . . ne u . den Tat; men

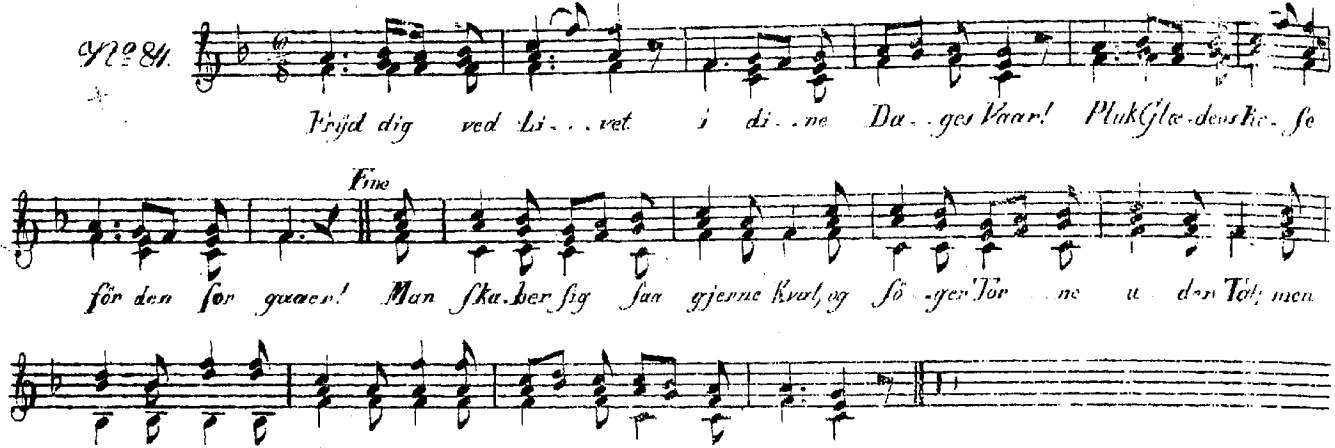

van . drer Li . . lien kold for bi, som blom . . strer for vor Fod.

No. 85.

Kunzen

Hvo lÿ . . stig er, som jeg, kun han kan fö . . . . l den . . ne Sang thi

man gen stor og mæg . tig Mand kan ik . . ke det en gang; men er han glad og med mig veer, saa

er han dog kun, hvad jeg er.

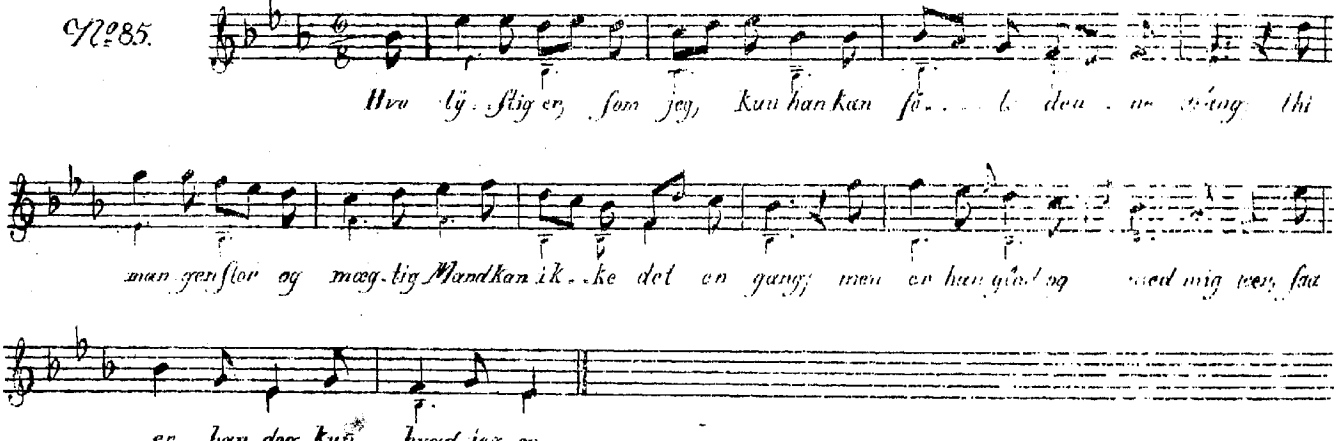

No. 86.

Ro-ser du paa Vei-en ſtröe! Harmen du for glem-me!
Snart maaſkee du, Ven! ſkal döe, og dig Graven gjem-me.
Eind i-dag med

Dands og Sang Drengen muntert ſprin-ger, og i morgen Klokke-klang ham til

Gra-ven rin-ger.

No. 87.

Hvo vil-de ſig med Gril-ler
Naar, En-gen liig i Vaa-rens

pla-ge i fei-re Ung-doms lÿ-ſe Vaar,
Da-ge, vort Liv i ful-de Blom-ſter ſlaaer?
For-tro-ligt Jor-den

Glæ-der heg-ne, om-kring vor kor-te Le-ve-lid; hvor ſmi-ler

ik-ke al-le-veg-ne Na-tu-ren ÿn-de-fuld og blid!

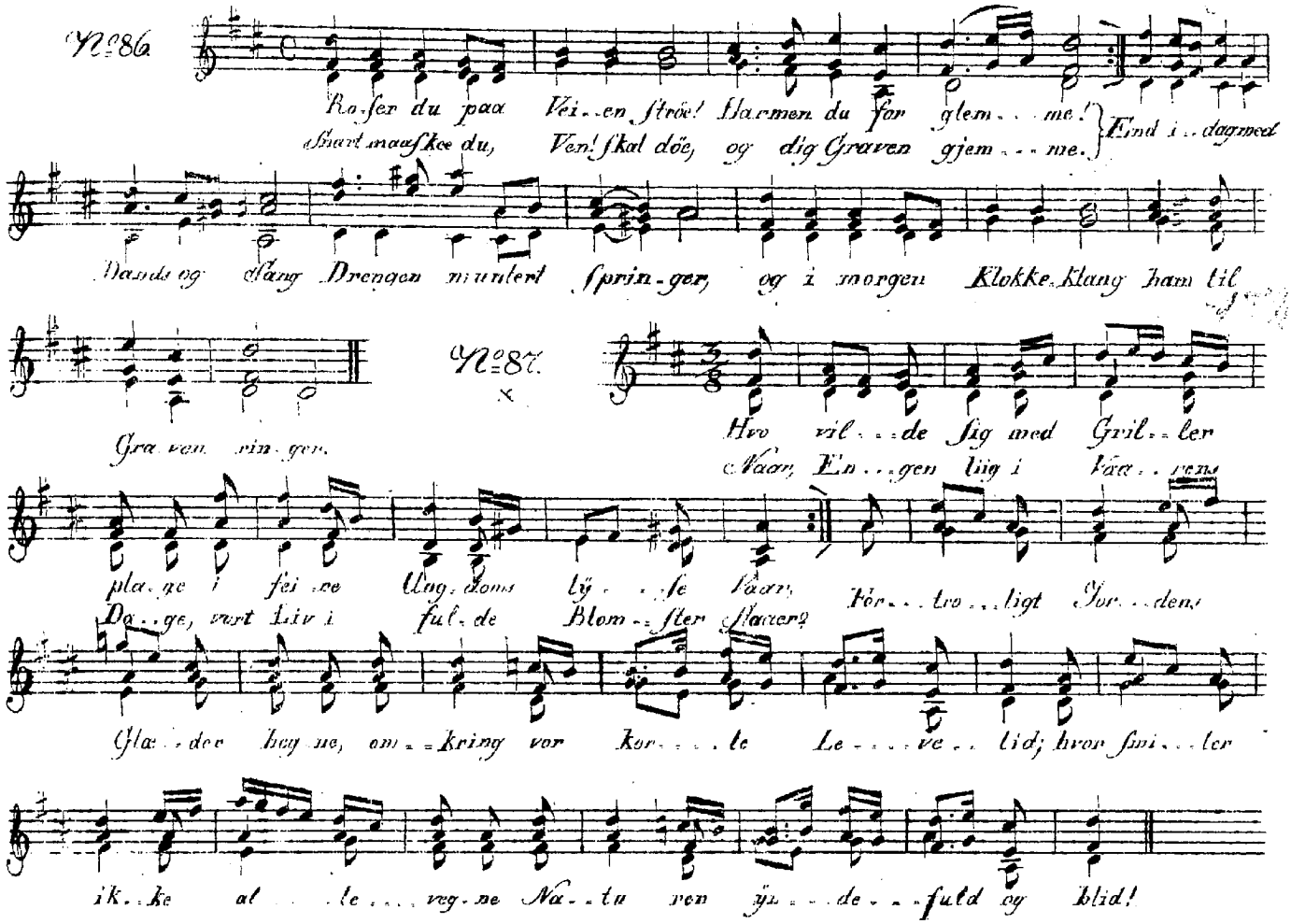

A. B. Schulz

No. 88.

Glæ . . . de! Lyn . . glimt af den Höi . . e, Mö, som blid fra
Ild op . . funk . . ler Stö . . . vets Øi . . e i din lÿ . . se

Him . . . len kom,
Hel . . . lig . . . dom.
Huld din Trold . dom sam . . . men . . bin . der Alt hvad For . dom sön . der.

sled; Hÿr . . den Ven i Fyr . . sten fin . der, hvor fra Gud du svæ . ver

Chor.

ned Favn mod Favn I Mil . li . . . o . . ner! Bro . . der ligt hvert

Hjer . . te slaae! O . . ver Him . lens Stjer . . ne . . blaa vift en kjær . lig Fa . .

. . . . . der tro . . . . . ner.

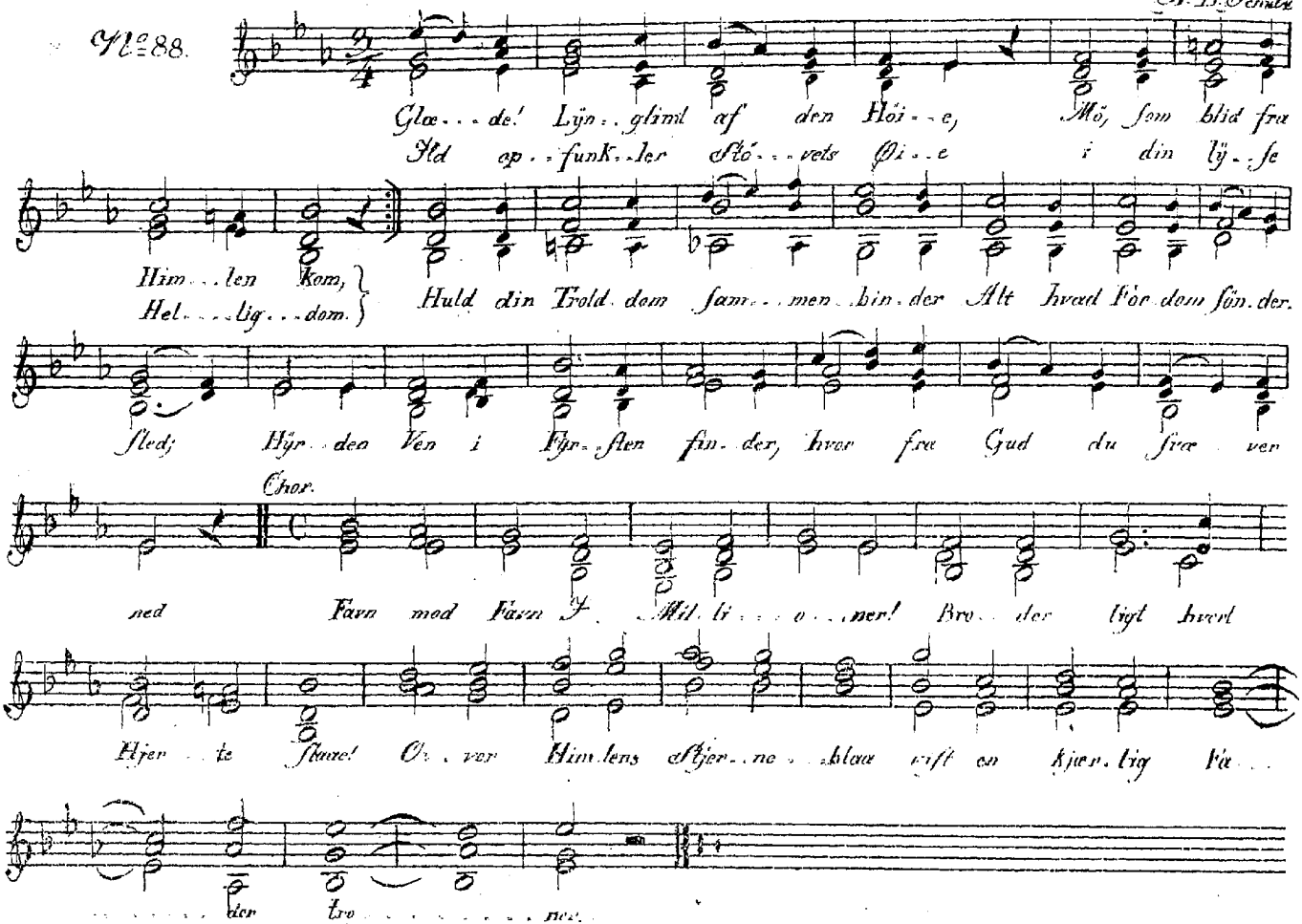

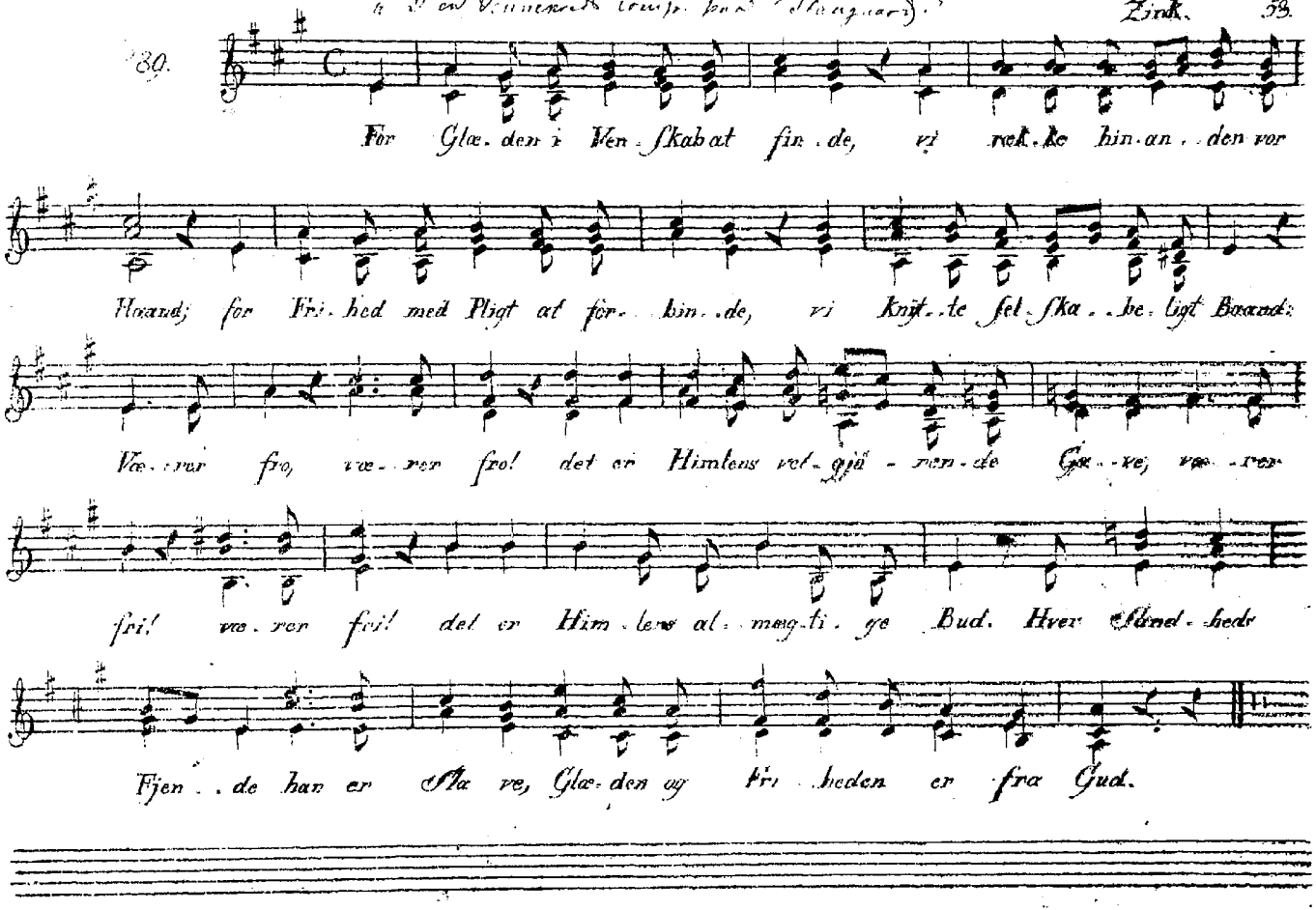
89.
For Glæ. den i Ven. skab at fin. de, vi rek. ke hin. an. den vor
Haand; for Fri. hed med Pligt at for. bin. de, vi knyt. te sel. ska. be. ligt Baand:
Væ. rer fro, væ. rer fro! det er Himlens vel. gjö. ren. de Ga. ve, væ. rer
fri! væ. rer fri! det er Him. lens al. mæg. ti. ge Bud. Hver Sand. heds
Fjen. de han er Sla ve, Glæ. den og Fri. heden er fra Gud.

No. 90.

Pen ge - - rig - dom har jeg ei, hel - ler in - - gen Tit - tel; men et

Bryst, som svi - ger ei, un - der gro - - ve Kit - tel.

No. 91.

Hvor saa - re li - - - det vil der til, for lik - ke - lig at

Et mun - tert Sind, en Pi - - - ges Smiil, en Vén, som gjör dig

væ - - - re; En Hyt - te, som dig skju - le kan, sundt Brod og Kil - dens

Æ - - - re,

Kla - re Vand, saa me - - gen Viis - - - dom, at du vil og bru - ger

den - - - ne Læ - - - - re.

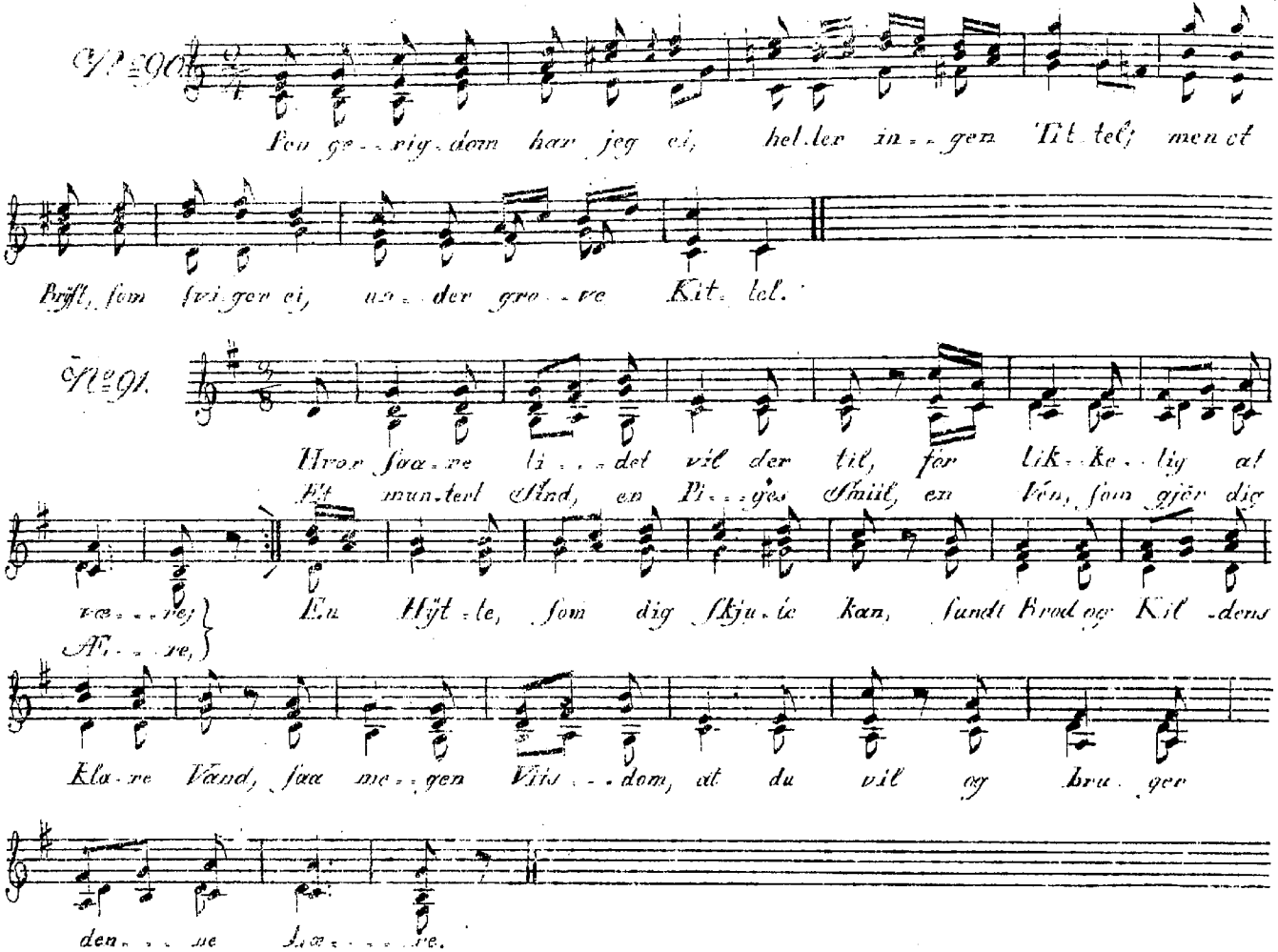

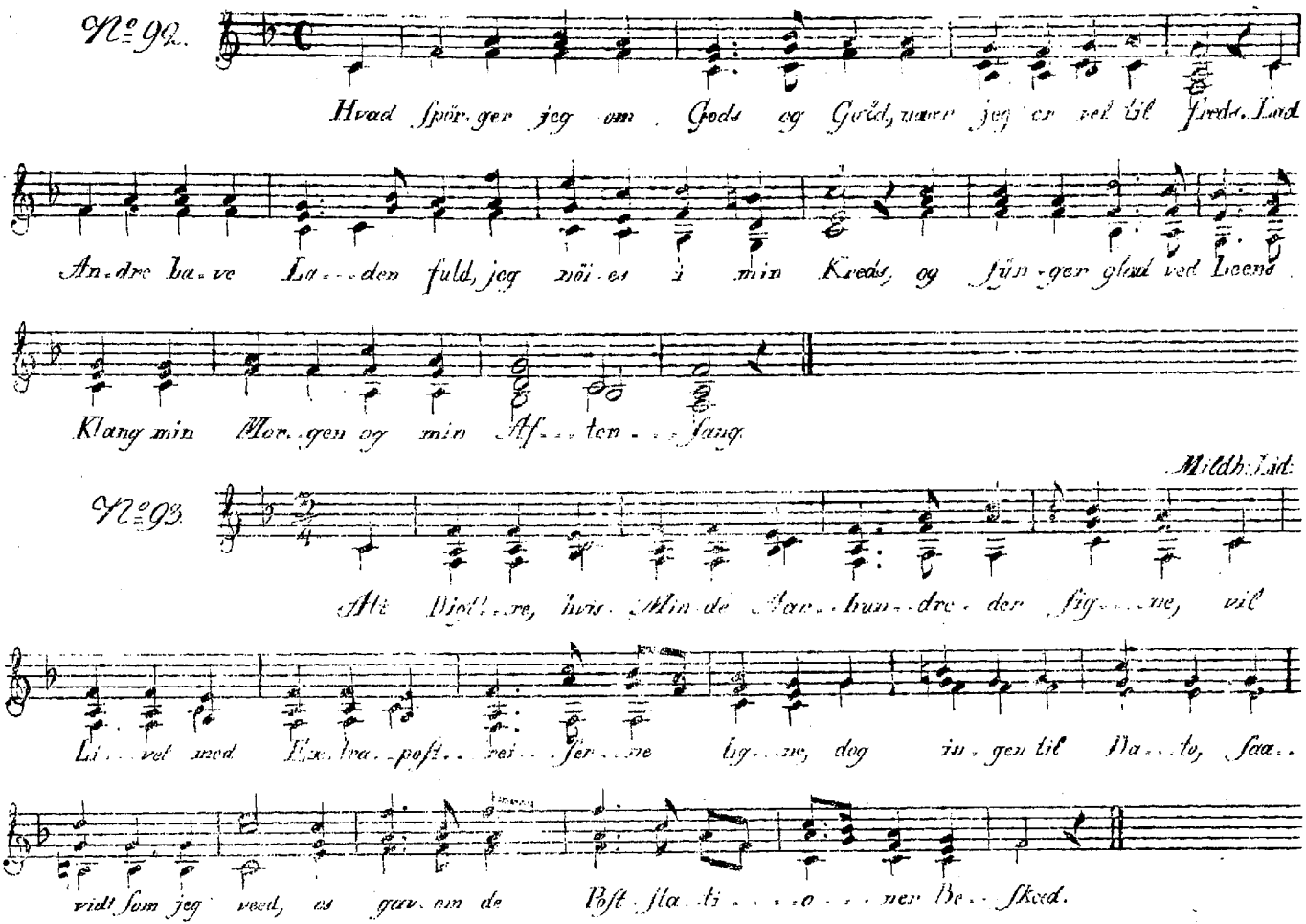

No. 92.

Hvad spör-ger jeg om Gods og Guld, naar jeg er vel til Freds. Lad

An-dre ba-ve La-den fuld, jeg nöi-es i min Kreds, og sün-ger glad ved Leens

Klang min Mor-gen og min Af-ten-sang.

Mildh: Lid:

No. 93.

Alt Digt-re, hvis Min-de Aar-hun-dre-der sig-ne, vil

Li-vet med Ex-tra-post-rei-ser-ne lig-ne, dog in-gen til Da-to, saa-

vidt som jeg veed, os gav-om de Post-sta-ti-o-ner Be-skeed.

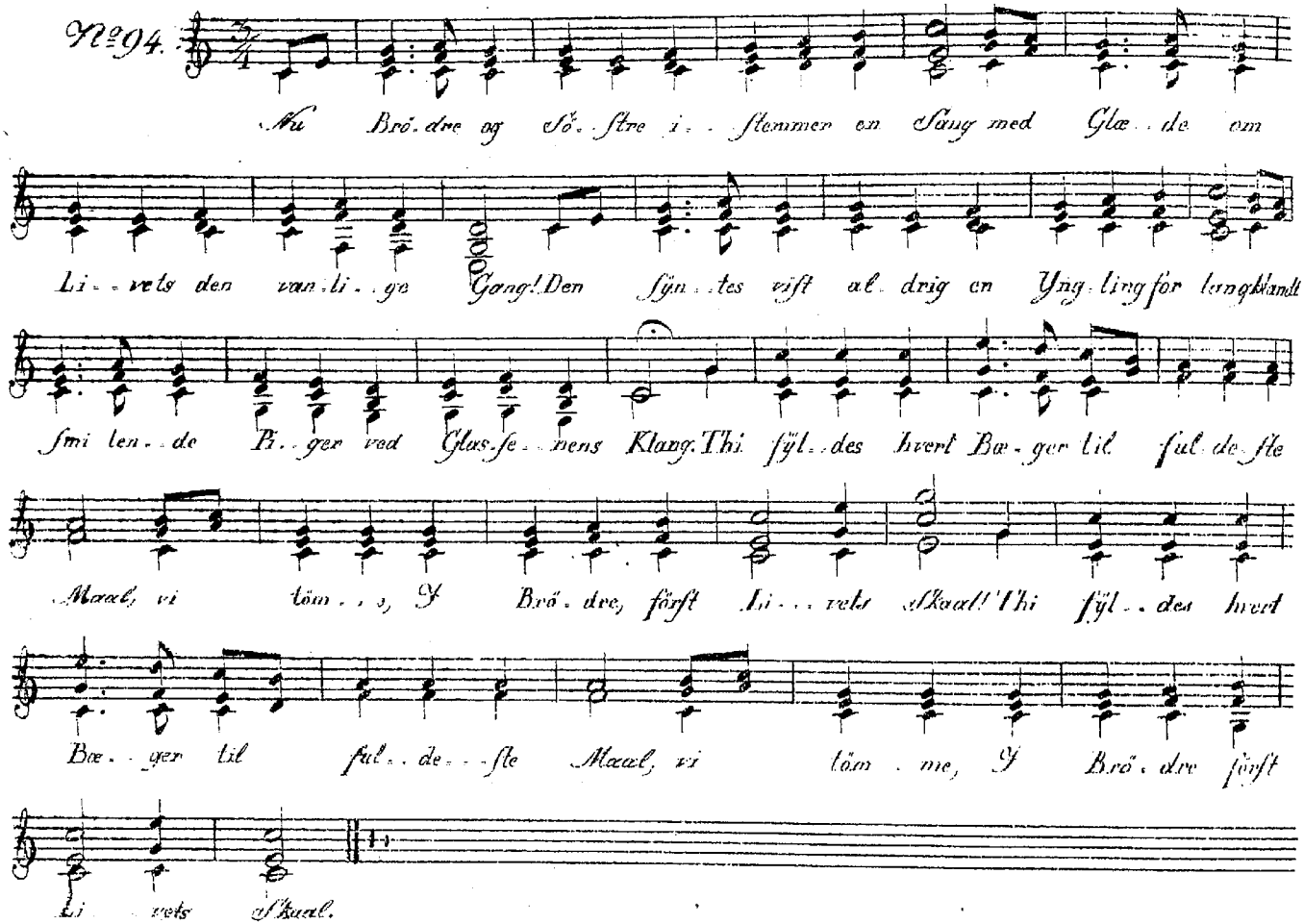
№ 94.
Nu Brö. dre og Sö. stre i . . stemmer en Sang med Glæ . de om
Li . . vets den van. li . ge Gang! Den syn . tes vist al. drig en Yng. ling for lungblandt
smi len . de Pi . ger ved Glas. se . nens Klang. Thi fyl . des hvert Bæ . ger til ful. de ste
Maal, vi töm . . s, Y Brö . dre, først Li . . vets Skaal! Thi fyl . des hvert
Bæ . . ger til ful . . de . . ste Maal, vi töm . me, Y Brö . dre først
Li . vets Skaal.

№ 95.

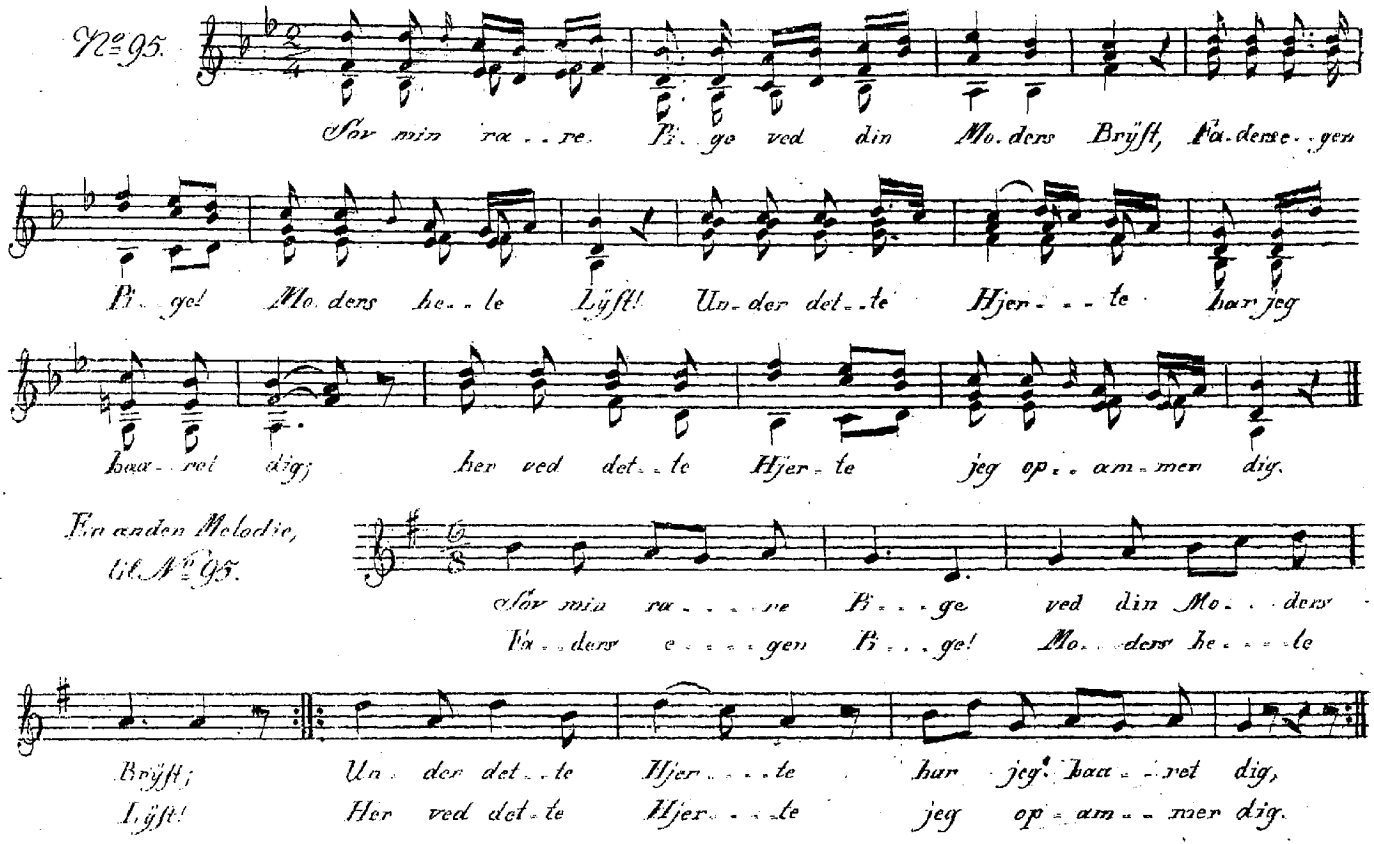
Sov min ra . . re. Pi . ge ved din Mo. ders Bryst, Fa. derse . gen
Pi . ge! Mo. ders he . . le Lyst! Un. der det . . te Hjer . . . te har jeg
haa . . ret dig; Her ved det . . te Hjer . te jeg op . . am . men dig.
En anden Melodie, til № 95.
Sov min ra . . . . re Pi . . . ge ved din Mo . . . ders
Fa . . ders e . . . . gen Pi . . . ge! Mo . . . ders he . . . . le
Bryst; Un . der det . . te Hjer . . . . te har jeg haa . . ret dig,
Lyst! Her ved det . te Hjer . . . . le jeg op . am . . men dig.

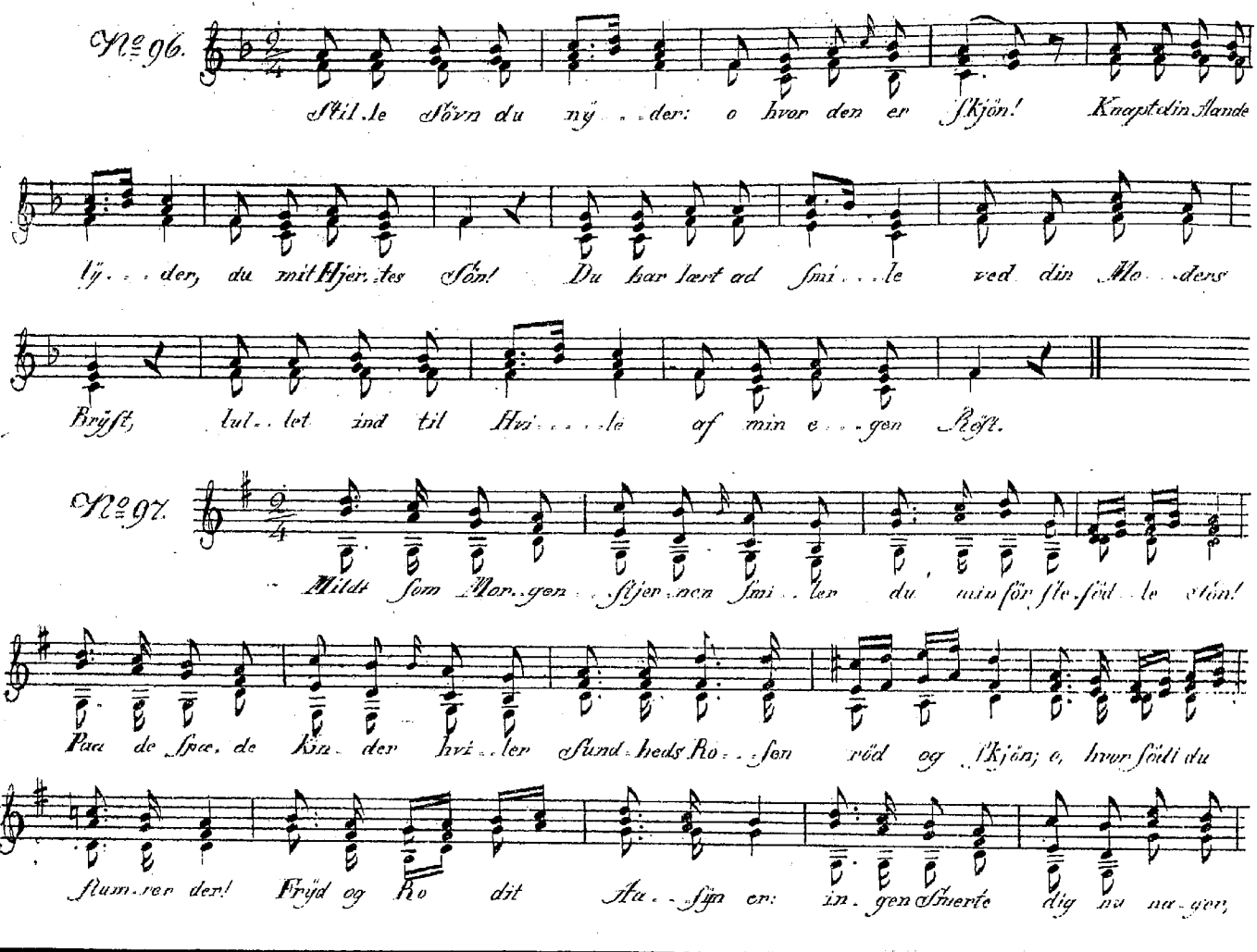
Nº 96.
Stil.le Sövn du nÿ..der: o hvor den er skjön! Knapt din Aande
lÿ...der, du mit Hjer.tes Sön! Du har lært ad smi...le ved din Mo..ders
Brÿst, lul..let ind til Hvi.....le af min e...gen Röst.
Nº 97.
Mildt som Mor..gen..stjer.nen smi..ler du min för ste.söd..le Sön!
Paa de spæ.de Kin.der hvi..ler Sund.heds Ro..sen röd og skjön; o, hvor södt du
flum.rer der! Frÿd og Ro dit Aa..sÿn er: in.gen Smerte dig nu na.ger,

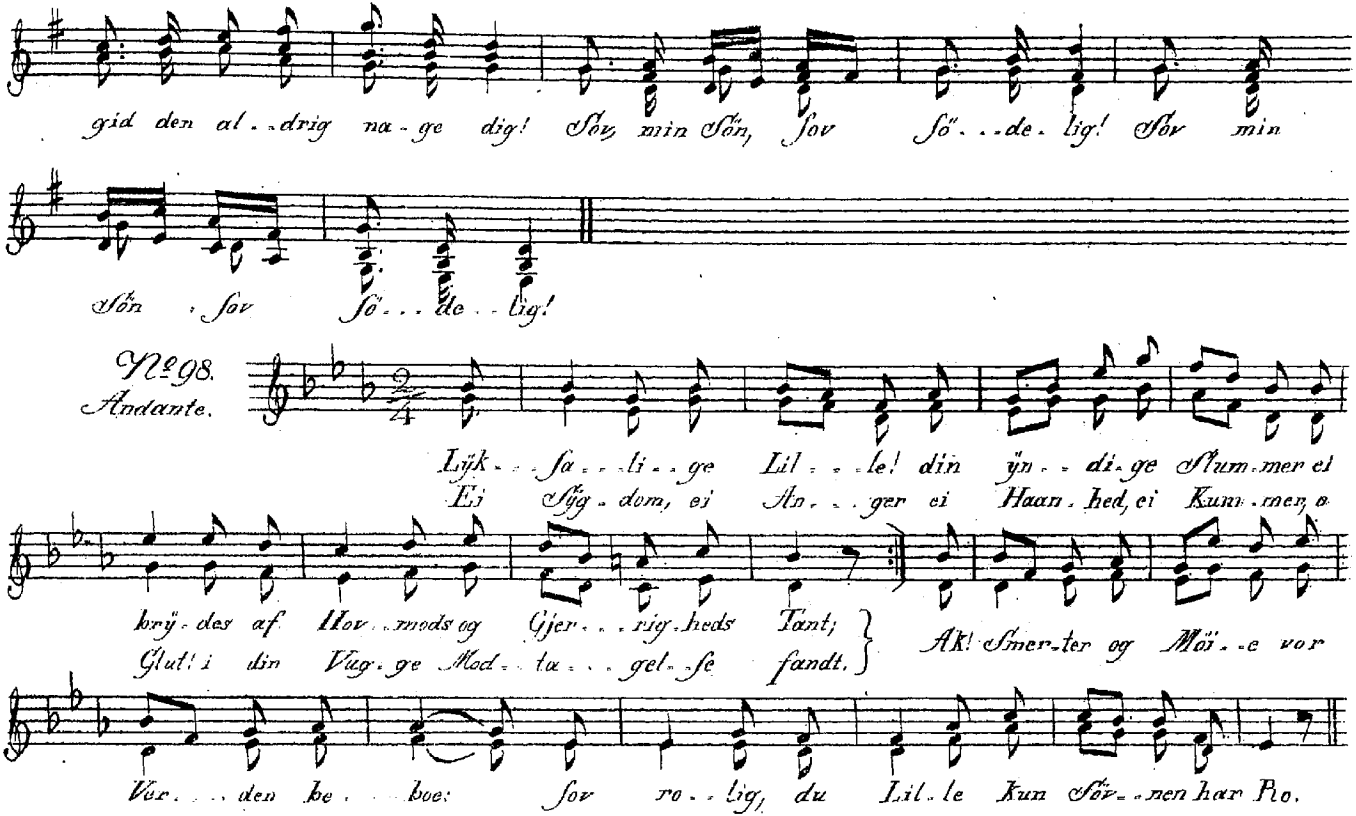
gid den al..drig na-ge dig! Sov, min Sön, Sov Sö"..de-lig! Sov min
Sön . Sov Sö...de..lig!
№98.
Andante.
Lÿk..Sa..li..ge Lil...le! din ÿn..di-ge Slum-mer ei
Ei Sÿg-dom, ei An...ger ei Haan-hed, ei Kum-mer, o
hvÿ-des af Hov..mods og Gjer...rig-heds Tant;
Glut i din Vug-ge Mod..ta...gel-se fandt.
Ak! Smer-ter og Mö..e vor
Vor...den be..boe: Sov ro..lig, du Lil-le Kun Sov..nen har Ro.

Mildh: L:

No. 99.

Sov Pi - - ge Kjær! Et Lam der - u - - de er; det er saa godt og

fromtet Blod og gjör ei mind - ste Barn i - - mod, Sov Pi - - ge Kjær!

Mild: L:

No. 100.

See en - gang min ra - ske Glut, hvor den vox - er, hvor den tri - ves, hvor den

Dag för Dag op - - li - - ves! Har I vel en Glut som jeg? Nei! det har, det

har I ei!

Weyse.

No. 101.

Tom - me li - den var sig en Mand saa

spæd, i Fin - ger - bøls Har - - nisk var han Klæd; hans Hjelm var hvæl - vet og

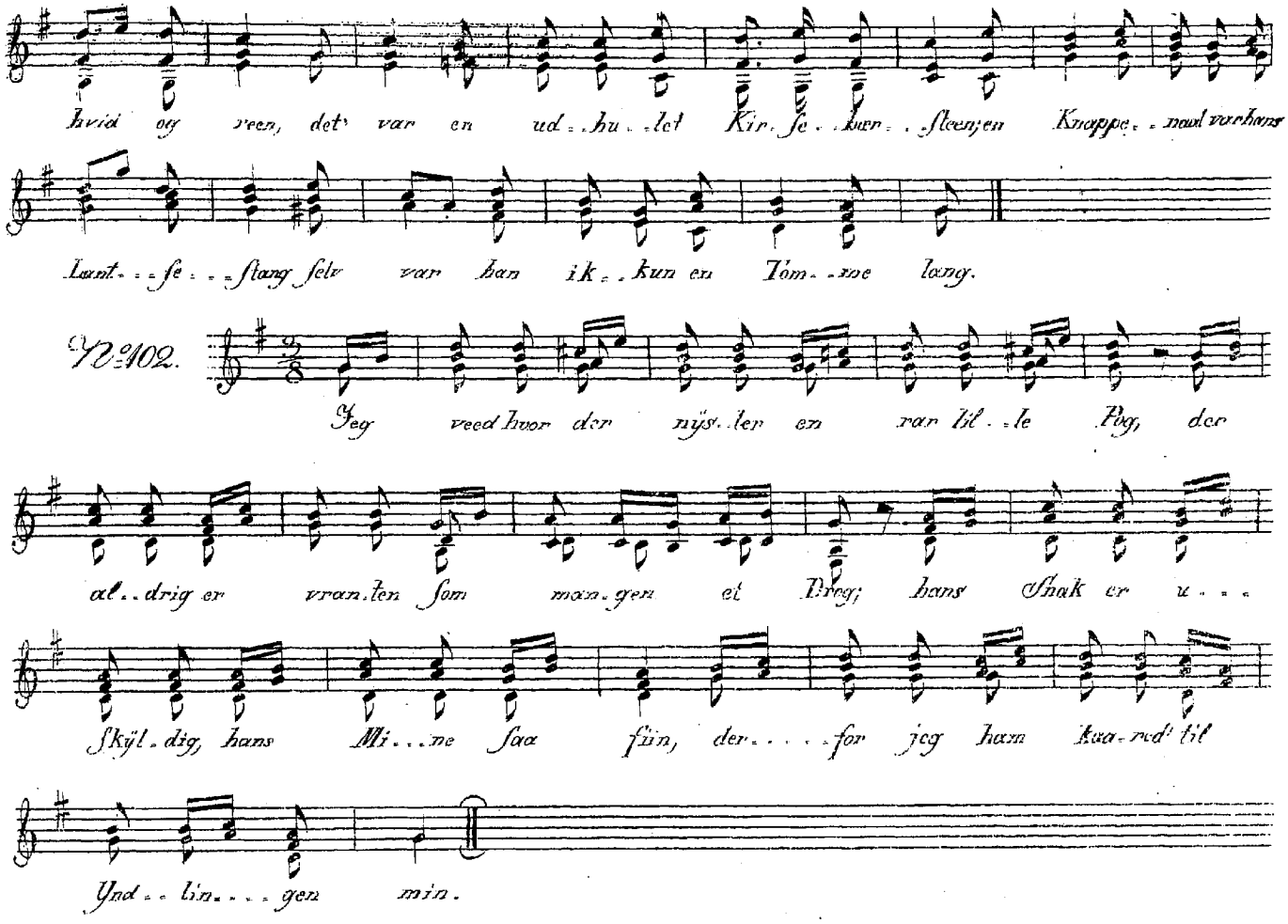

hvid og reen, det var en ud..hu..let Kir..se..kær..steen; en Knappe..naal var hans

Lant..se..stang selv var han ik..kun en Tom..me lang.

No. 102.

Jeg veed hvor der nys..ter en rar lil..le Pog, der

al..drig er vran..ten som man..gen et Drog; hans Snak er u...

skyl..dig, hans Mi...ne saa fiin, der....for jeg ham kaa..red' til

Ynd..lin....gen min.

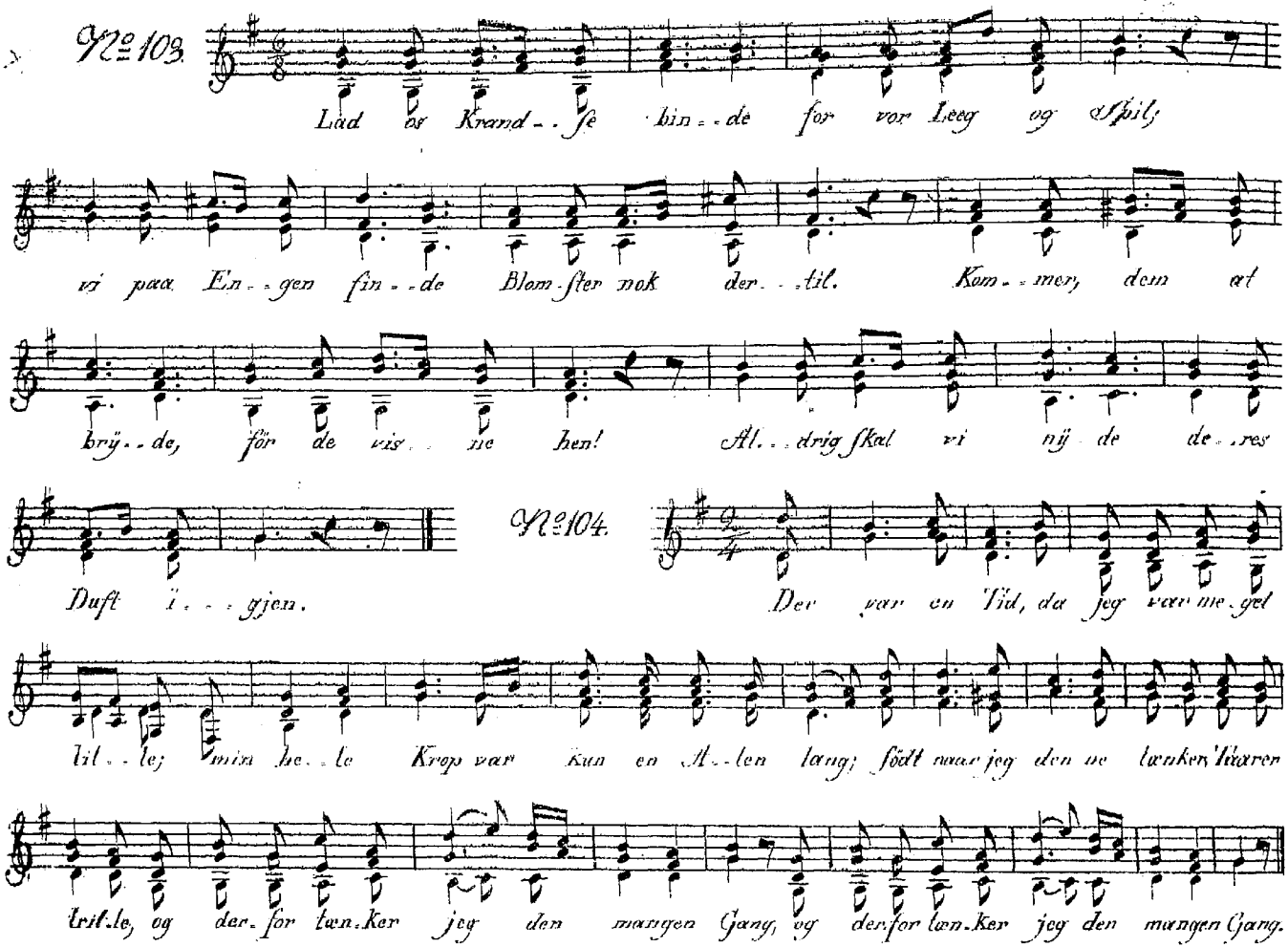

No. 103.

Lad os Krand-se bin-de for vor Leeg og Spil;

vi paa En-gen fin-de Blom-ster nok der-til. Kom-mer, dem at

brÿ-de, för de vis-ne hen! Al-drig skal vi nÿ-de de-res

Duft i-gjen.

No. 104.

Der var en Tid, da jeg var me-get

lil-le; min he-le Krop var kun en A-len lang; södt naar jeg den ne tænker Taaren

trille, og der-for tæn-ker jeg den mangen Gang, og der-for tæn-ker jeg den mangen Gang.

Mildh: I:

No. 105.

Jeg glad af Sengen rei ser mig jeg lykke li ge Pi ge, og tæn ker, go de Gud! paa dig, som

hoer i Himme ri ge; thi, li ge som min Mo der, du mig el sker o ver maade, og der for jeg med tröstig

Hu for alt dig la der raa de

No. 106.

Jeg synger og danser og er nu saa fro: den

ven lig ste Pi ge i Nor ri ges Ri ge nys van dred for hi mig og nik ked' og lo; da

hende jeg möd te, den snee hvi de Böl te hun sat te paa Vei en og nik ked' og lo, og

der for er jeg nu saa fro, saa fro, og der for er jeg nu saa fro.

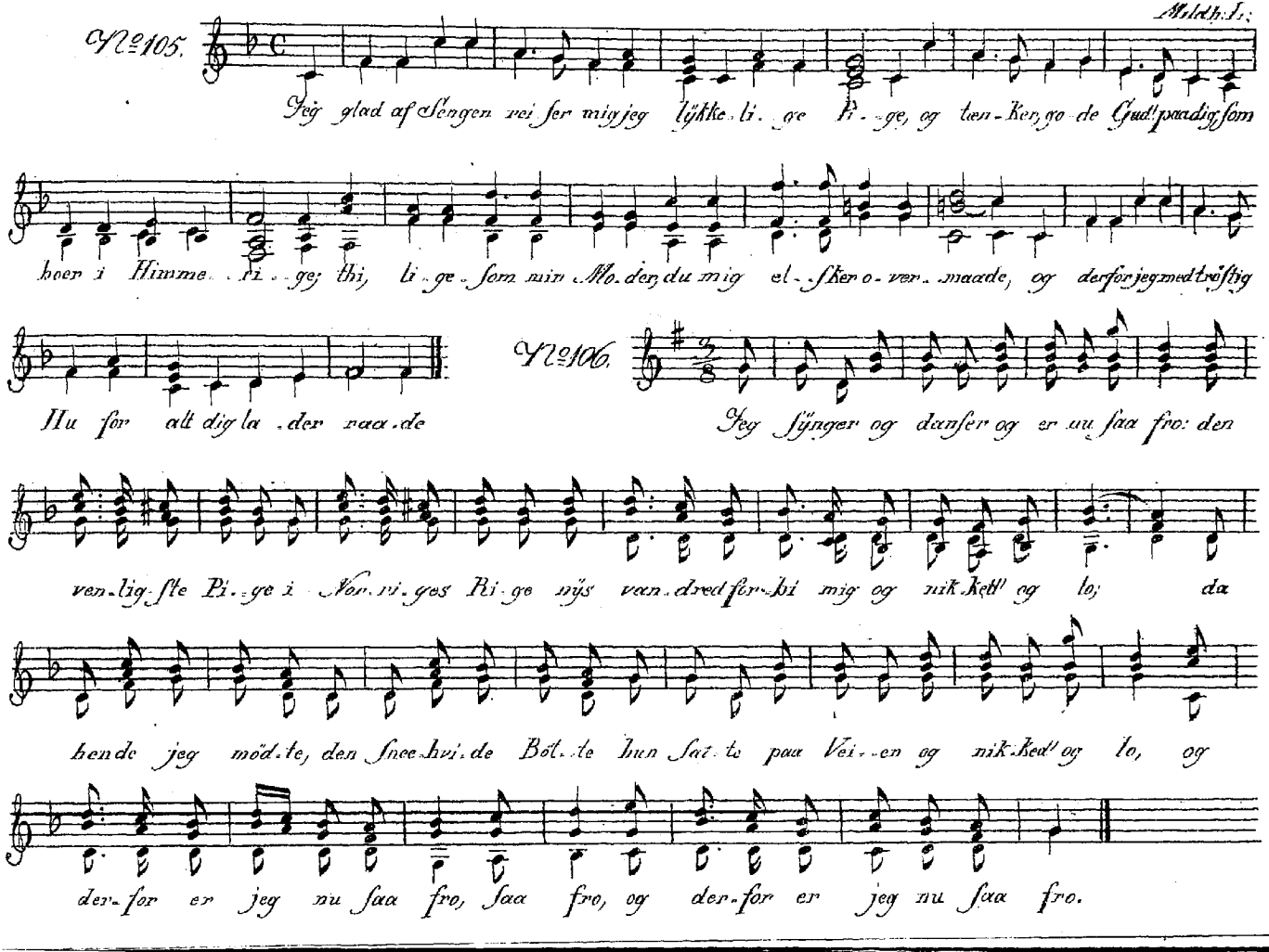

No. 107.

Jeg er ei skjön, men sund jeg er, og al . . . drig suurt jeg seer, } og
Og naar jeg kun er Hen. rik kjær, jeg for . . . drer in . . tet meer, }

o! hvor ömt han el . . sker mig! hvor er jeg lyk . . . ke . . . lig.

En anden Melodie til No. 107.

Jeg er ei skjön, men sund jeg er, og al . drig suurt jeg seer, og

naar jeg kun er Hen . rik kjær, jeg for . drer in . tet meer, og o! hvor ömt han

el . . sker mig! hvor er jeg lyk . . ke . . . . lig! hvor er jeg lyk . . ke . . . . lig.

No. 108.

Hvor E . gen löv . fuld Arm ud . bre . der ved siv . . be . . gro . . et Aa,
Sad He . de . . vig i hvi . . de Klæ . der og bandt de Strömper smaa;

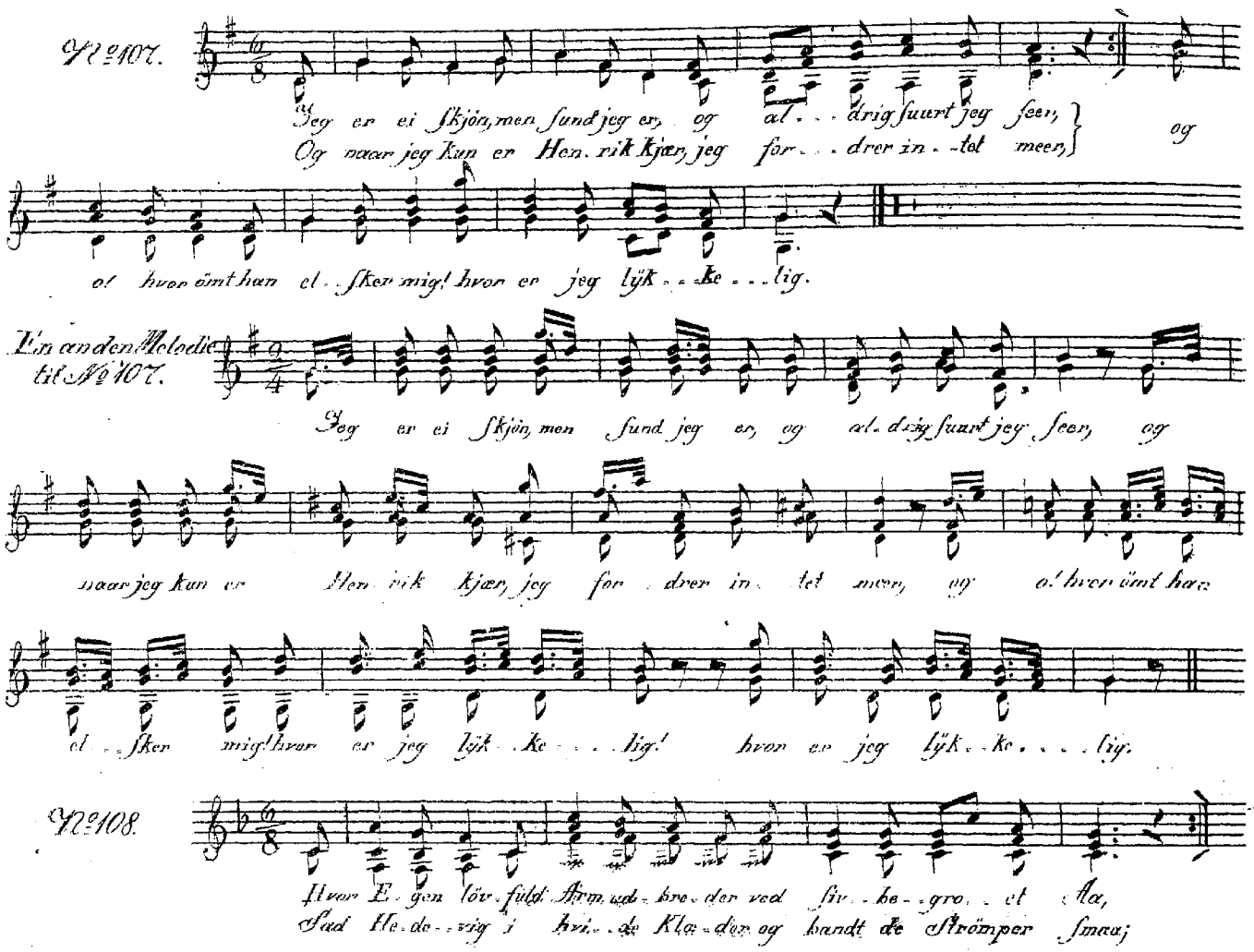

hun bandt og sang saa Hjer-te-glad, saa him-melsk sodt, jeg veed ei hvad.

Schulz.

No. 109.

I Ø-sten sölv blaa Da-gen smiler paa Ro-sen Dug-gen laae, ung Ha-rald fro til

Haven i-ler at plukke Blomster smaa Han ændser ei den un-ge Dag ei Nat-ter-galens Slag.

Schultz.

No. 110.

I Blomster saa rö-de, saa gu-le, saa blaa, i Krandsen I smukte-der

I Morgen med Moer jeg til Gil-de skal gaae i nÿs-bun-den pon-se-röd

böi-e; i Kranson i smukte-der böi-e, } der kom-mer min

Tröi-e! i nÿs-bun-den pon-se-röd Tröi-e, }

O-le og dand-ser med mig; o Krandsfor at pry-de ham, flætter jeg dig.

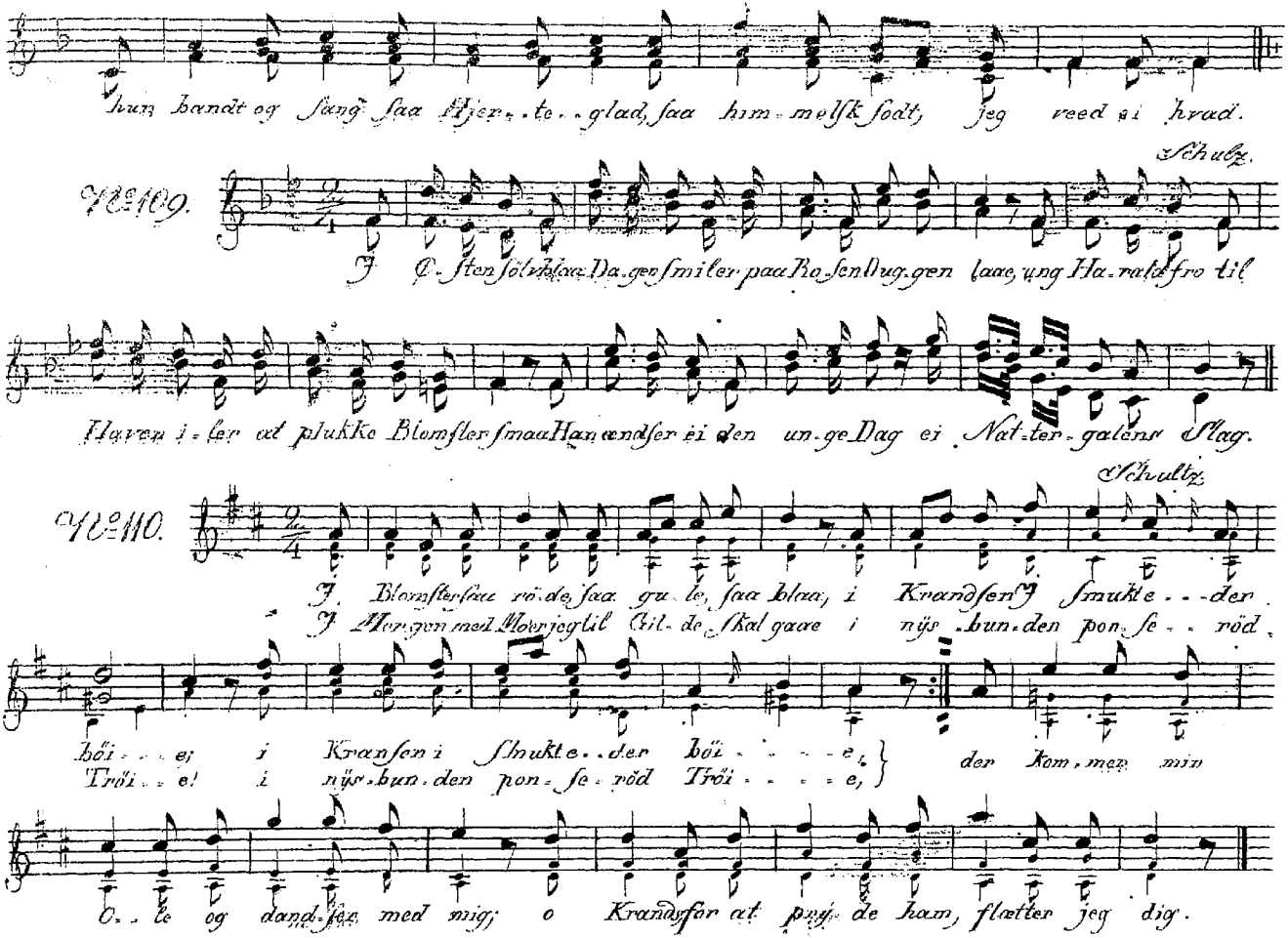

Schulz.

No. 111. Andante

Nÿs fÿld-te ſkjön Si-grid ſit at-ten-de Aar, var ro-lig i Vin-ter, var

munter i Vaar; ſom Bæk-ken i En-gens det blomſtrende Skjöd ſaa ſtil-le, ſaa

kla-re de Da-ge hen-flöd.

No. 112.

Skal jeg græmme mig i Lön for jeg

ſaae en Mö ſaa ſkjön? Alt hvad glimrer er ei Guld ſkjönne Mö er ſjel den huld. Og var

hun end ſkjönne-re end en Markens Lil-li-e naar hun ik ke har mig kjær, li-ge

godt hvor ſkjön hun er.

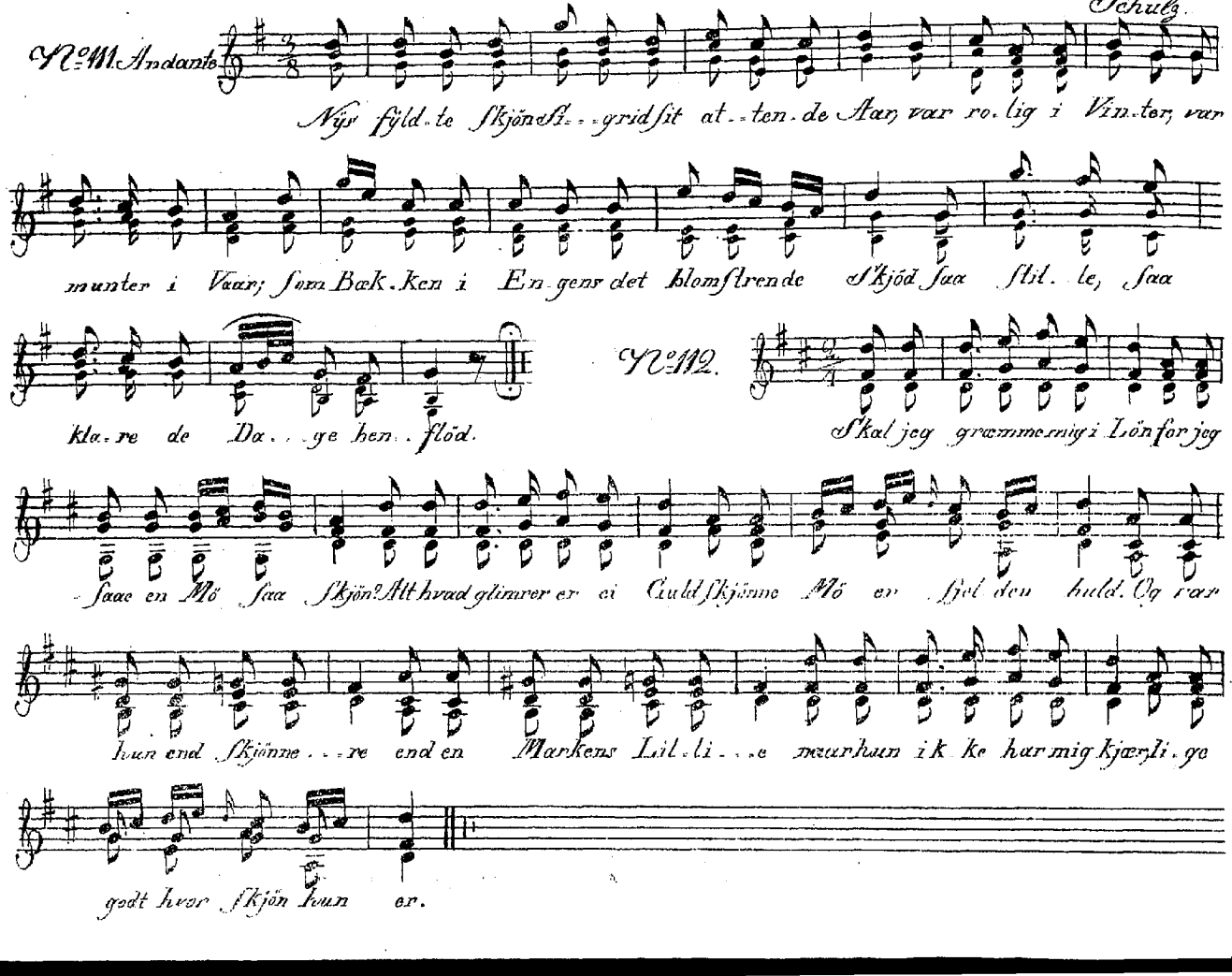

No. 113. A.

Nei! nei! Jeg kan ei le-ve meen, jeg i-ler til de

Dö-de! J Gra-ven in-tet Øi-e seer og in-gen Hjer-ter blö-de

No. 113. B.

Vor Degn skee Tak, at jeg nu leer i-gjen til he-le Jor den, og i-deli-del

Glæ-de seer fra Sy-den og til Nor-den.

No. 114.

Jeg el-sked'en Pi-ge den Pi-ge var

skjön, hun lod hun mig ei kunde li-de jeg trængte paa hen-de med Kjærligheds Bön: Lados giftes vi-

to!" Jeg skal væ-re saa tro!" Men det Pi-ge-barn lo.

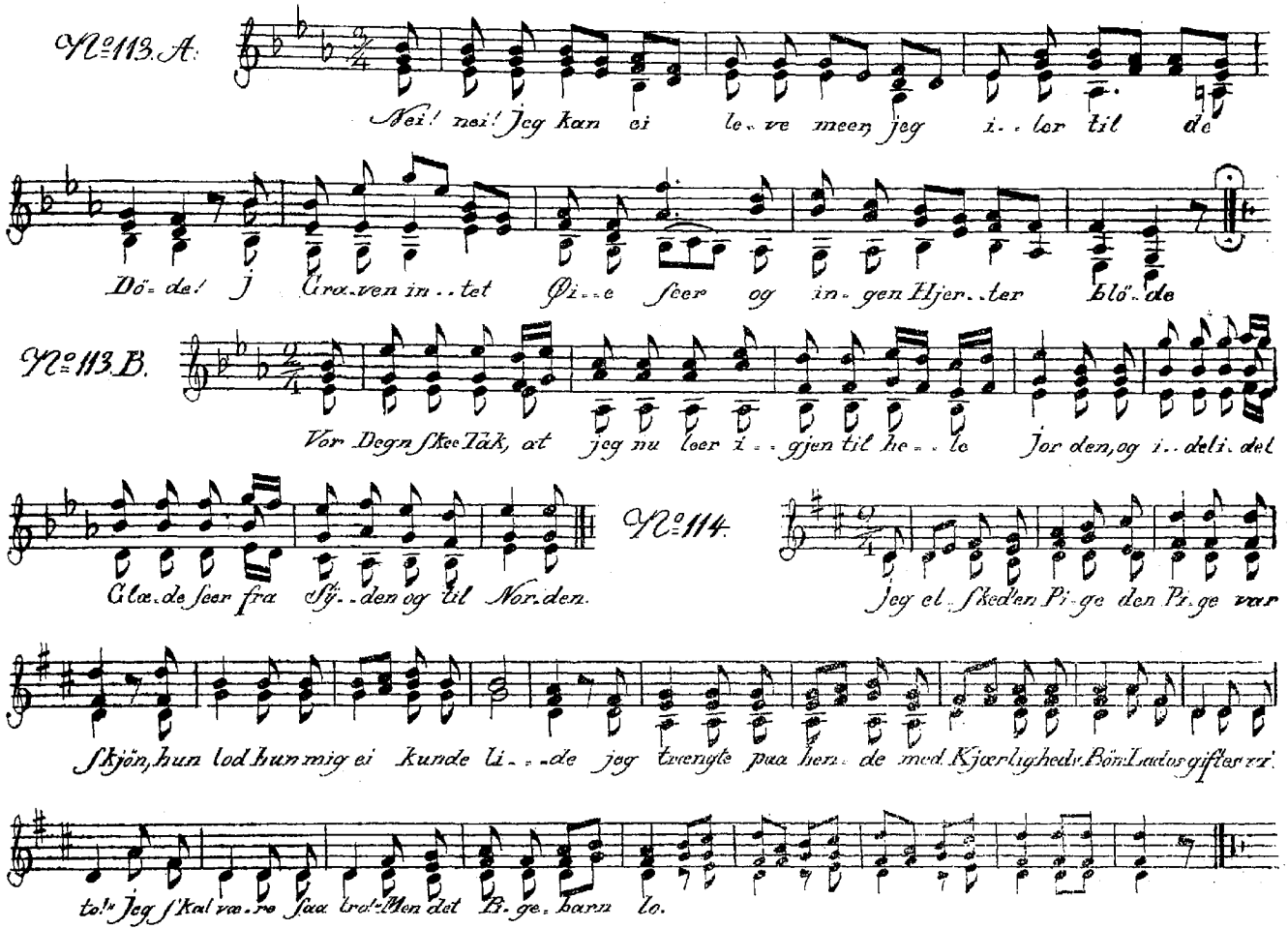

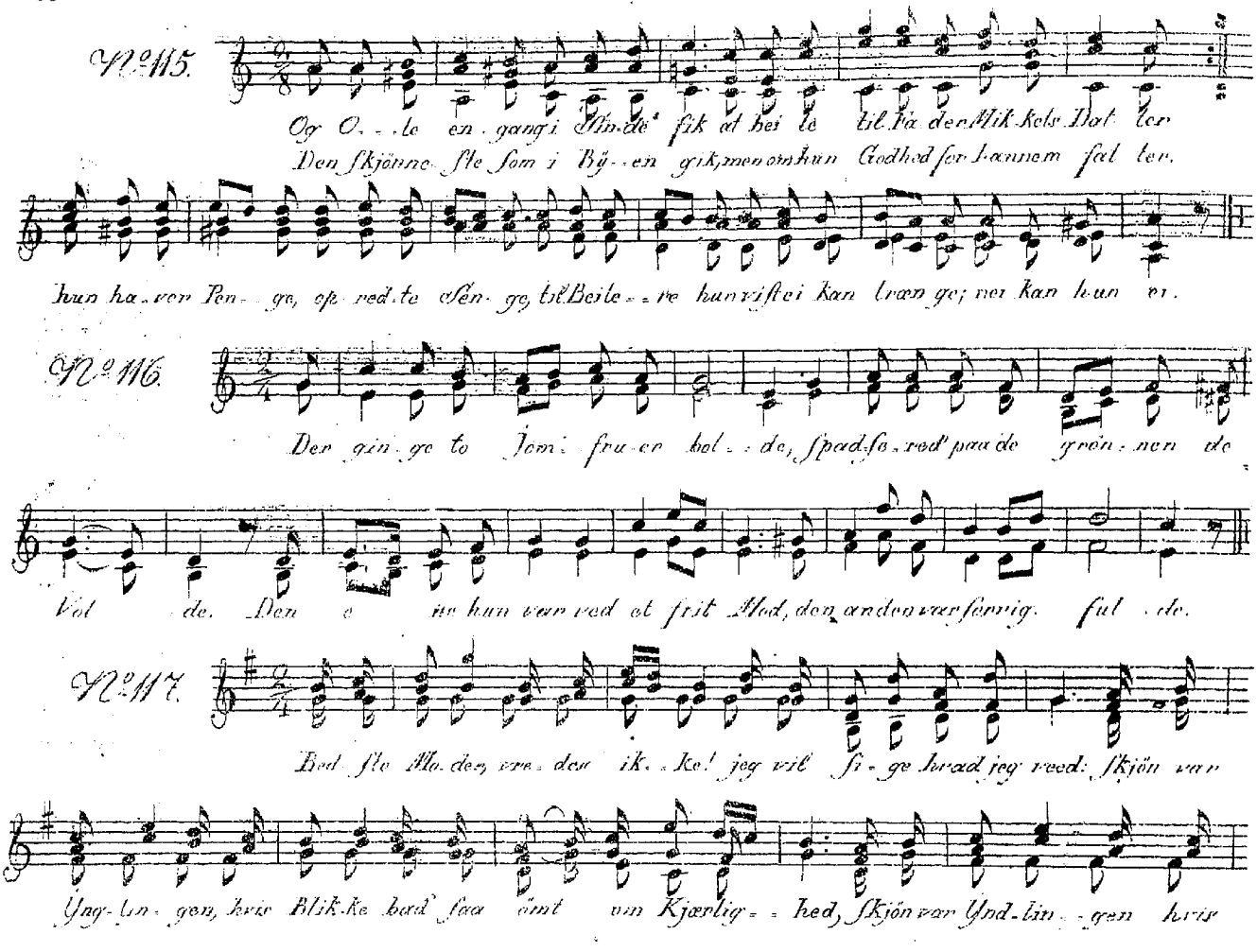
No. 115.
Og O - - le en gang i Sin-de fik at bei te til Fa der Mik-kels Dat ter
Den skjönne ste som i Bÿ - en gik, men om hun Godhed for hannem fat ter.
hun ha - ver Pen - ge, op red-te Sen - ge, til Beite - - re hun vist ei kan træn ge; nei kan hun ei.
No. 116.
Der gin - ge to Jom - fru - er bol - - de, spad-se - red' paa de grön - nen de
Vol - de. Den e - ns hun var ved et frit Mod, den anden var serrig. ful - de.
No. 117.
Bed ste Mo - der, vre - des ik - - ke! jeg vil si - ge hvad jeg veed: skjön var
Yng - lin - gen, hvis Blik-ke bad' saa ömt om Kjærlig - - hed, skjön var Ynd - lin - - gen hvis

Blik-ke had saa ömt om Kjær-lig-hed.

No. 118.

Naar Börn sig om mig slyn-ge ved snor-rigt
Naar i den he-le Klyn-ge det mind-ste

E-ven-tyr, selv ei Knyer. } Den Fryd, som om mig tin-drer, og Hvi-len

i mit Bryst, mig vee-mods fuld er-in-drer min

Barn-doms tab-te Lyst.

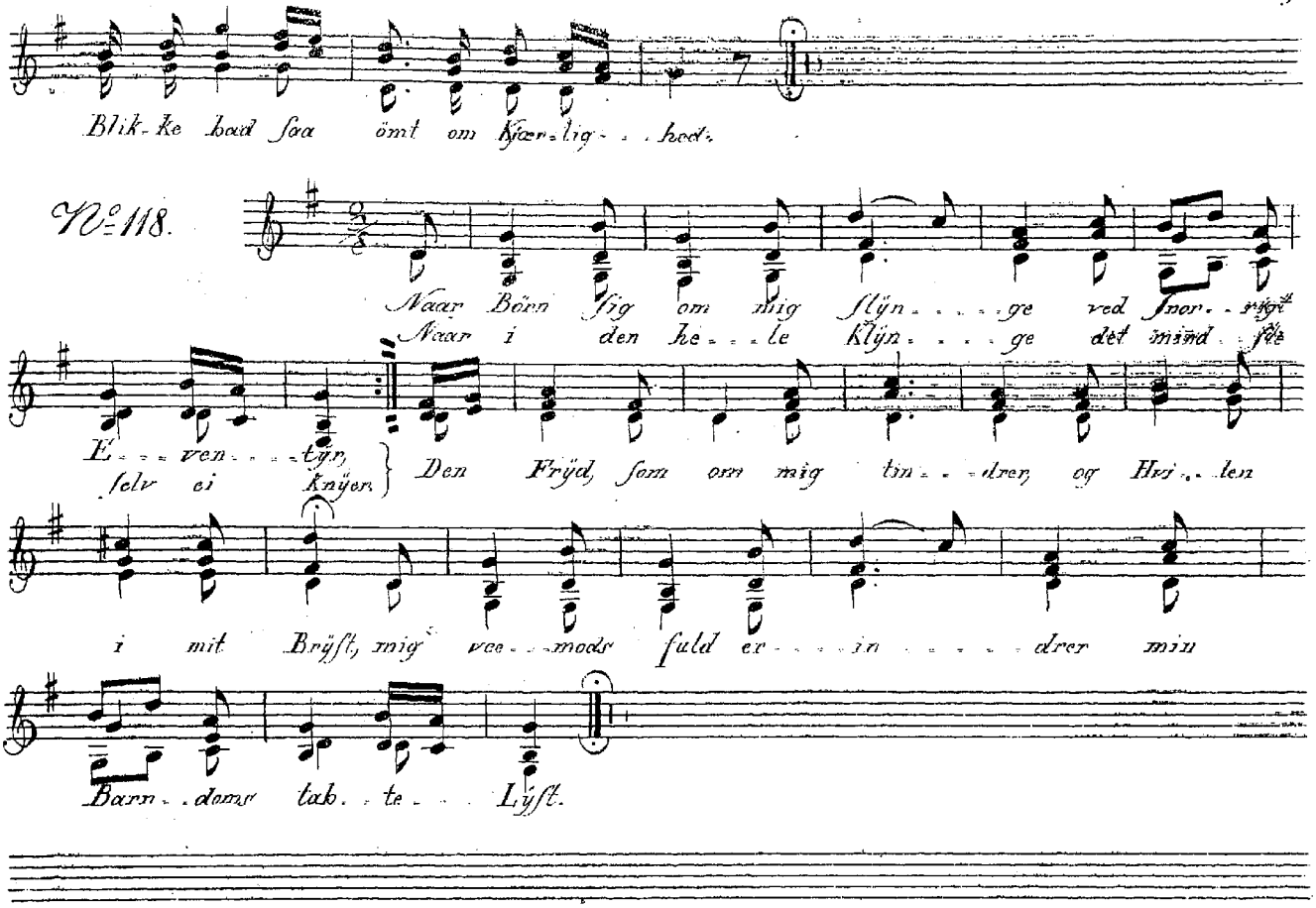

Mozart

№ 119. Adagio.

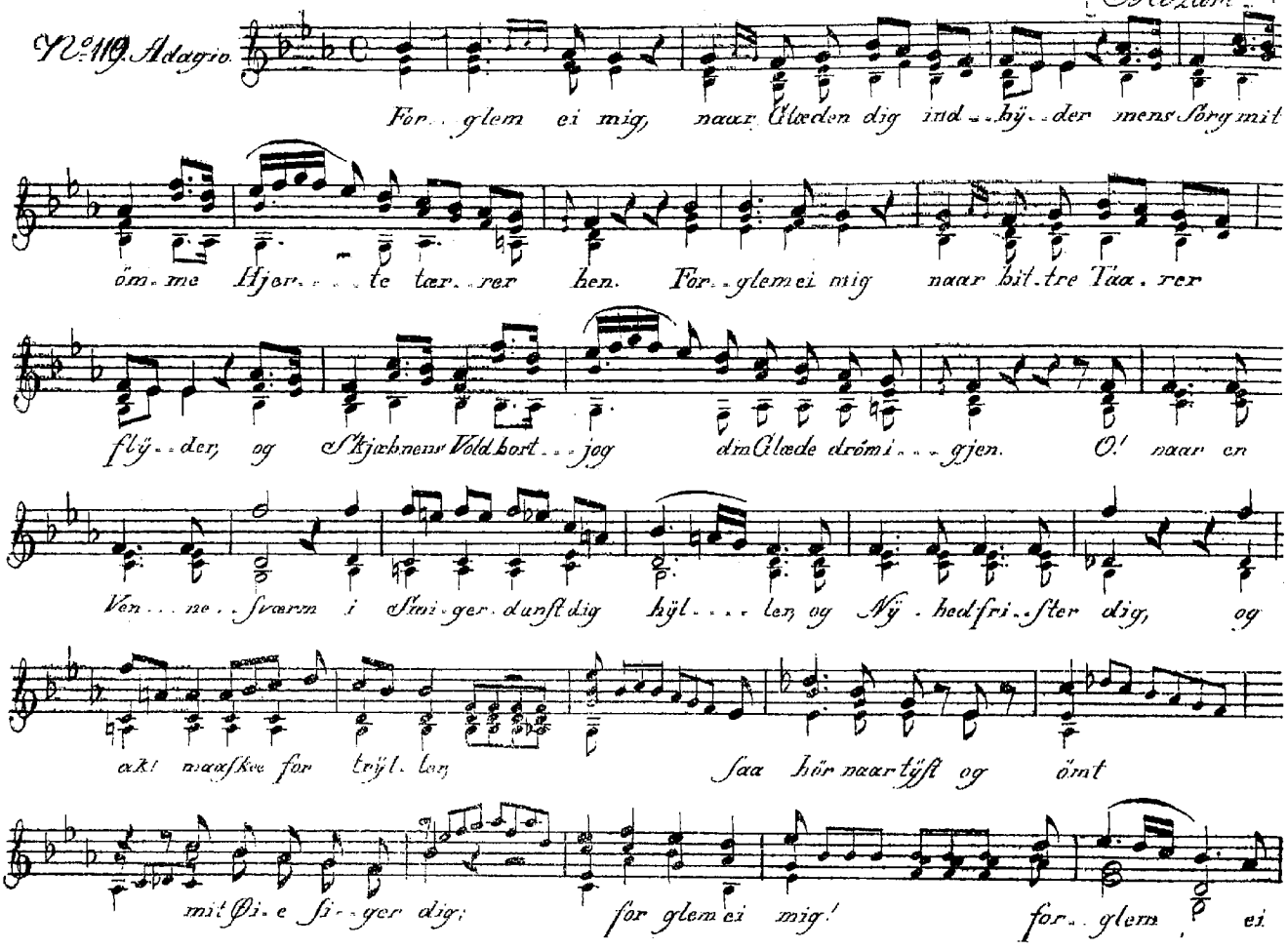

mig! for glem - - ei mig!

No. 120.

Mild Lid.

Ung Gre - - thes Vaar var frÿde - rig, den randt u - kjendt med Sor - - gen
Fro saae hun So - - len skjule - sig glad hil - - ste den hver Mor - gen

blandt Ven - ner i sin Fa - - ders Hjem og hvor hun kom steeg Glæ - den frem. Brug spur - somt di - - - ne Ung - doms da - ge, de kom - - - me al - - drig meer til - - ba - ge.

Chor

No. 121.

Schall.

Langt un - der Ha - - vet So - - len slod, da Gu - nild sad ved Granens Rod, saae Maanens Sölv paa Bjer - gets Top - pe, og lÿt - tet til hver Lÿd der - op - - pe fra Bjer - gets Fod.

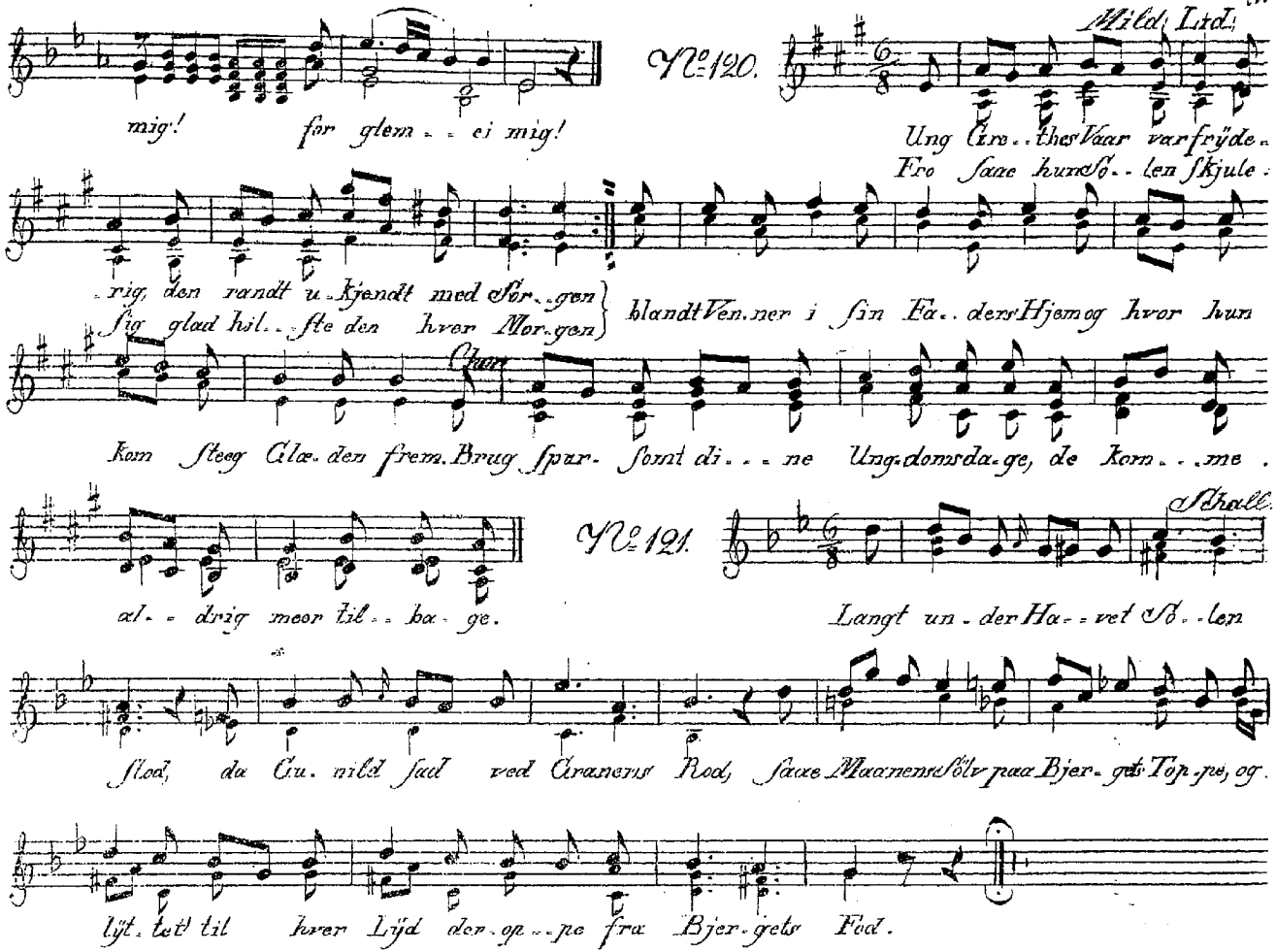

Weyse.

No. 122.

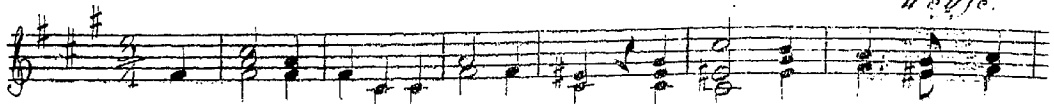

Dybt Sko-ven bruser og Skyen gaaer; ved Strandens Blom-ster-bred

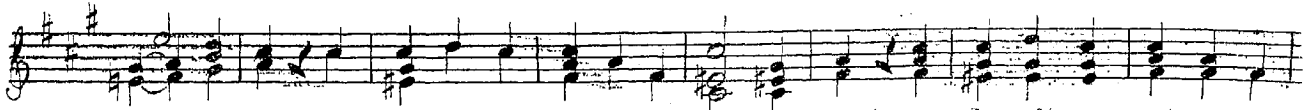

Pi-gen staaer. Höit op-skyl-ler Böl-gen saa brat, saa brat, og hun syn-ger ud i den

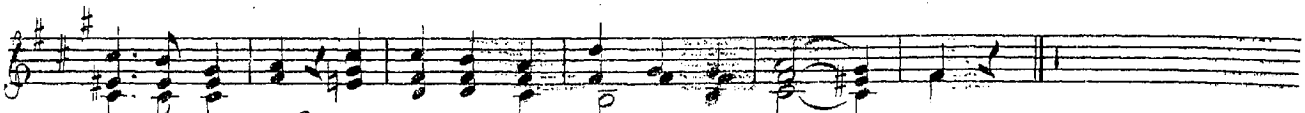

dæm-ren-de Nat, af trö-ster-lös Kummer hen re-vet.

Vild: Lid:

No. 123.

Jeg drömte jeg plöi-ed det vil-dene Hav og græsse-lugt Stormene

Jeg saae mel-lem fraaden, de Böl-ger min Grav og Dö-den jeg is-nen de

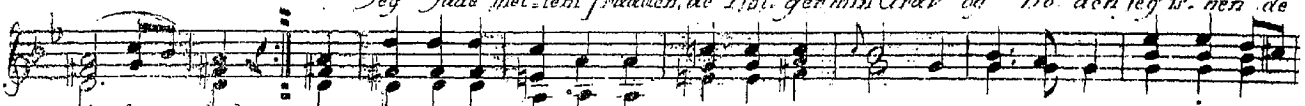

bröl-te }
föl-te } hver Planke var bru-sten, ei Red-ning var meer, jeg skjælved og bæ-ved; men

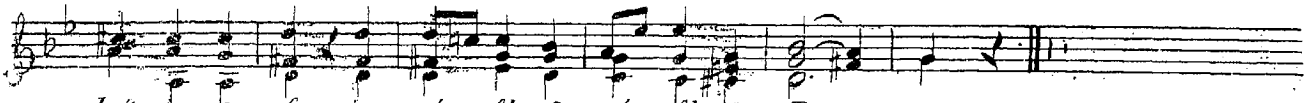

hist jeg dig seer, min el-ske-de, el-ske-de Pi-ge.

№124.
Romanze.

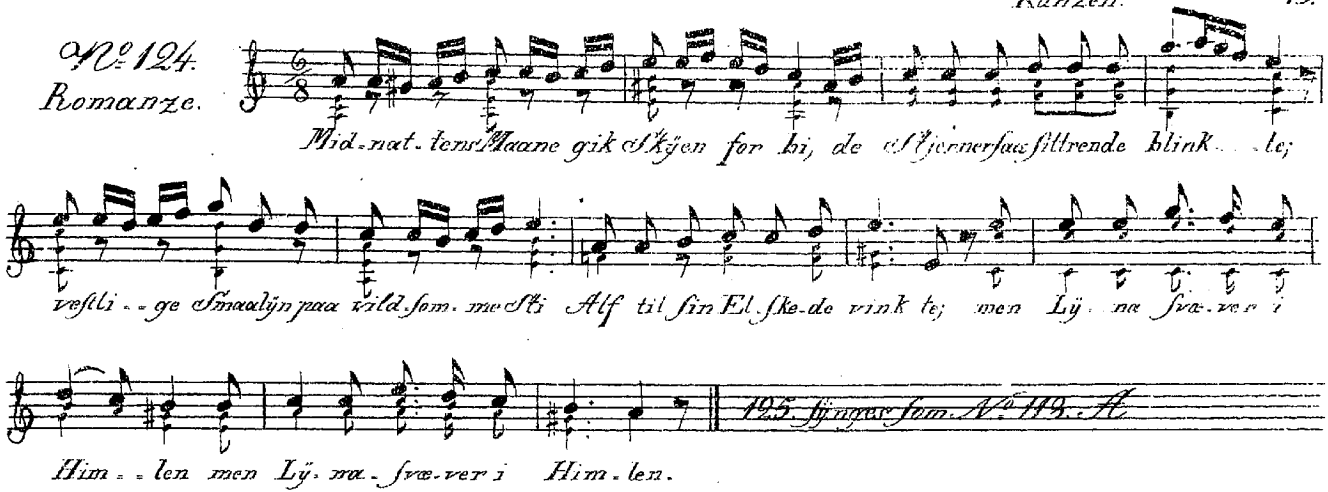

№126.

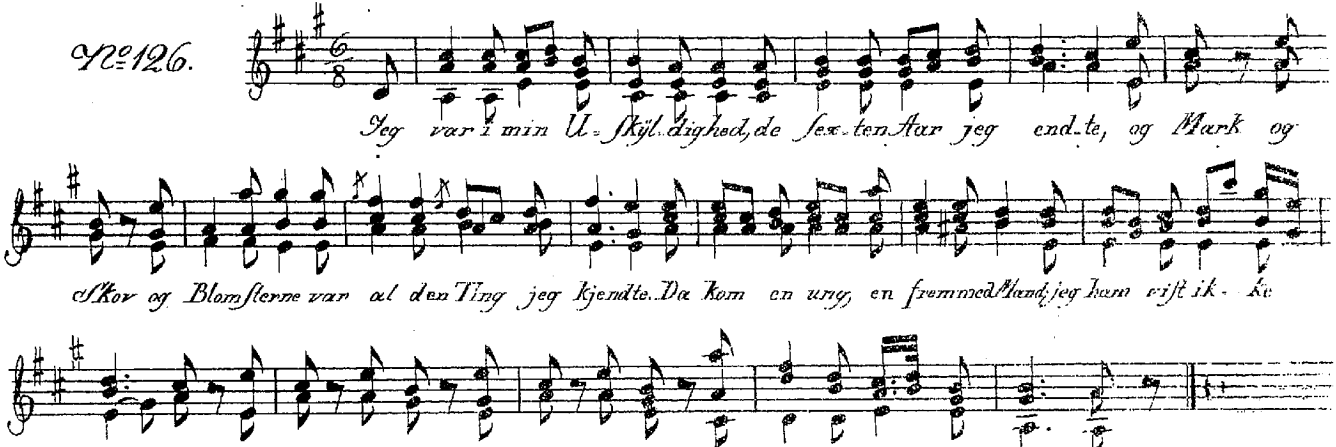

№ 127.
Andante.

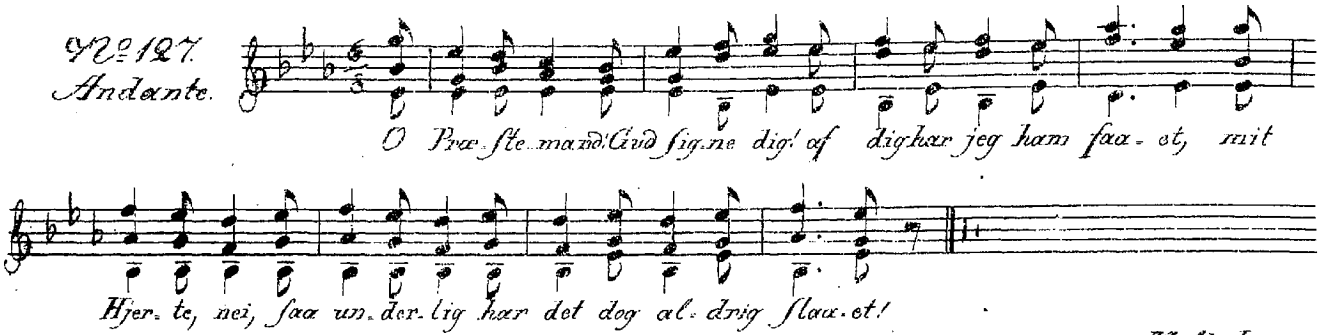

Mille. L.

№ 128.

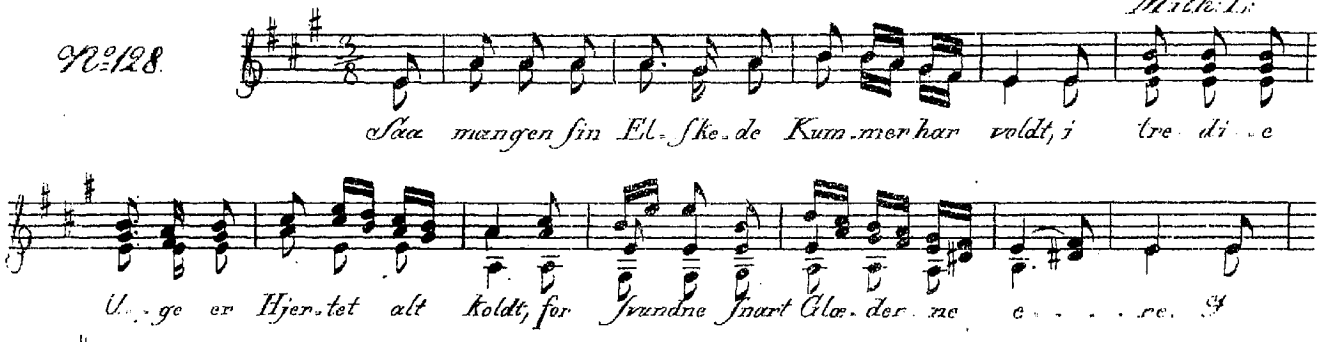

№129.
Langsom.

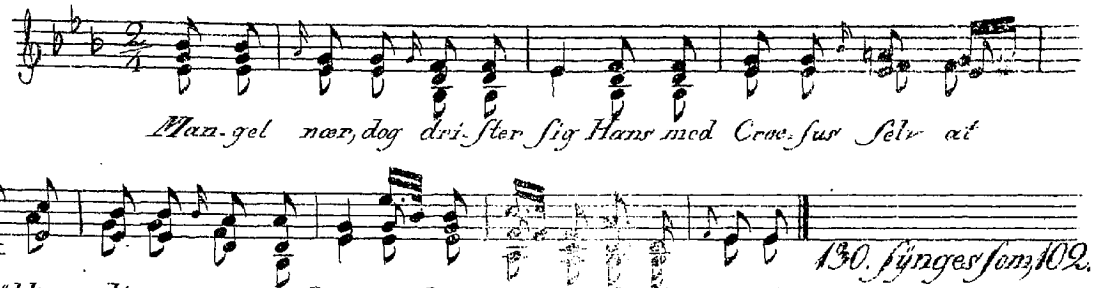

№131.

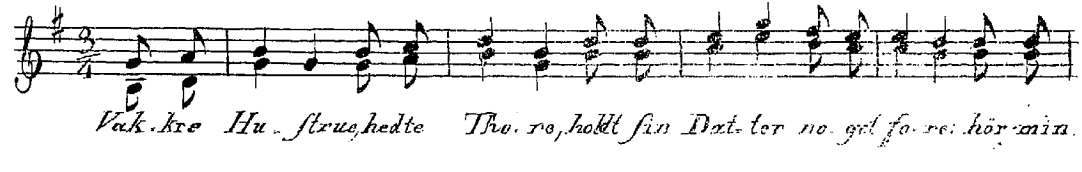

Mildh: Lid.

Nr. 132.
Andante.

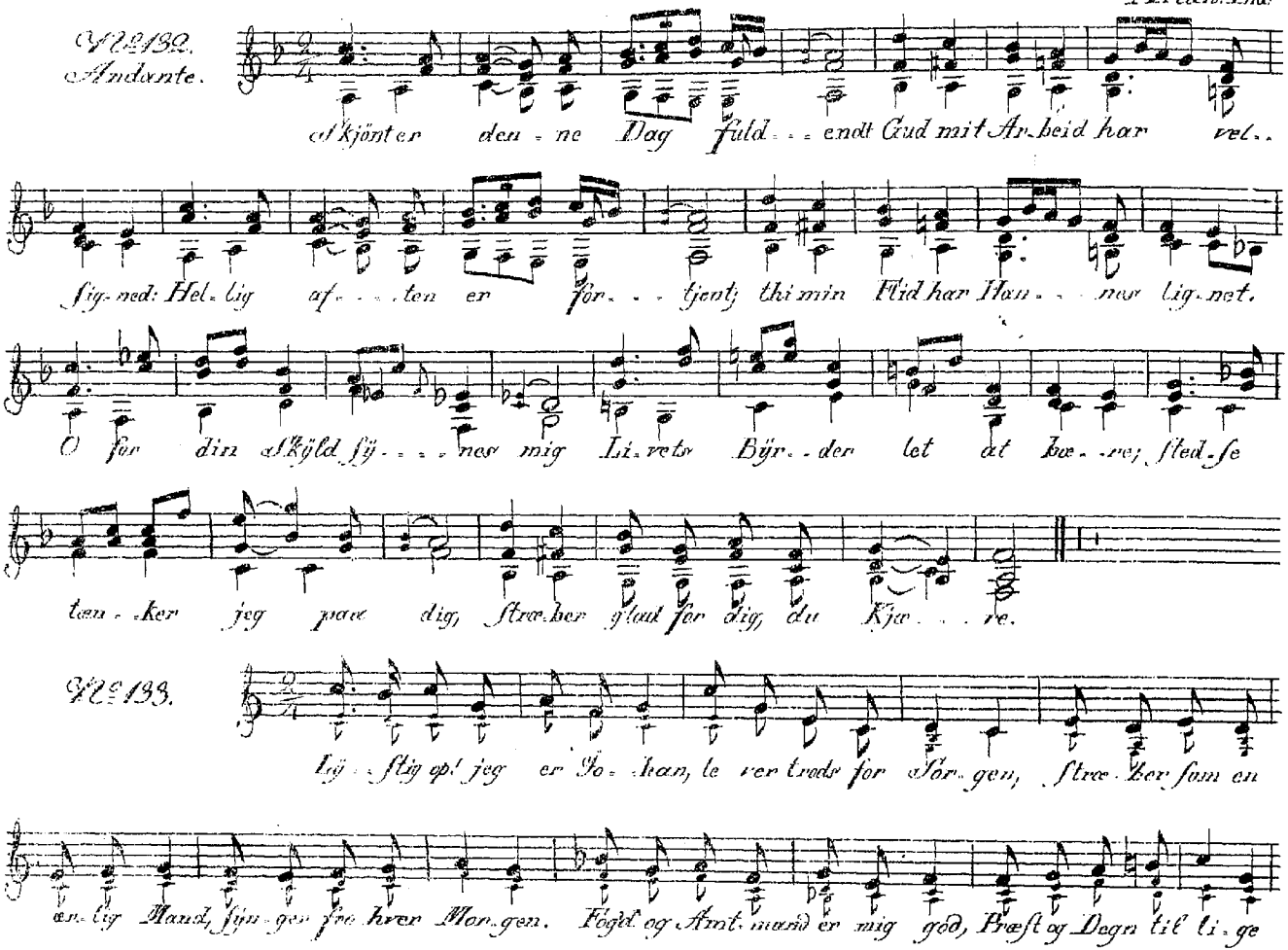

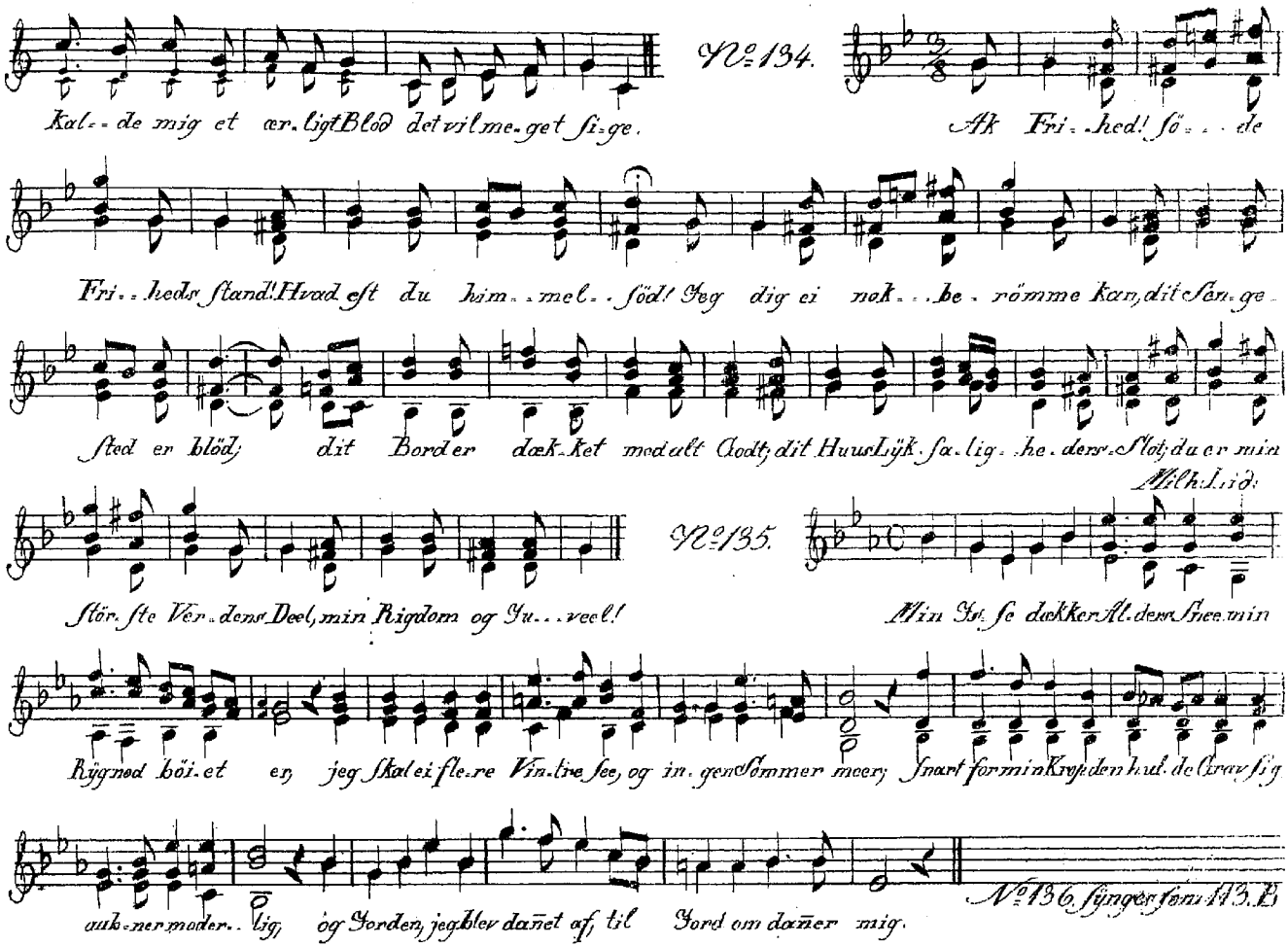
Kal-de mig et ær-ligt Blod det vil me-get si-ge.
No. 134.
Ak Fri-hed! sö-de
Fri-heds stand! Hvad est du him-mel-söd! Jeg dig ei nok-be-römme kan, dit Sen-ge-
sted er blöd; dit Bord er dæk-ket med alt Godt; dit Huus Lyk-sa-lig-he-ders Slot; du er min
Milh: Lid:
stör-ste Ver-dens Deel, min Rigdom og Gu-veel!
No. 135.
Min Is-se dækker Al-ders Snee min
Rygnod böi-et er, jeg skal ei fle-re Vin-tre see, og in-gen Sommer meer; snart for min Krop den hul-de Grav sig
auk-ner moder-lig, og Jorden, jeg blev dañet af, til Jord om dañer mig.
No. 136. synges som 113. B

Mlh:L:

× № 137

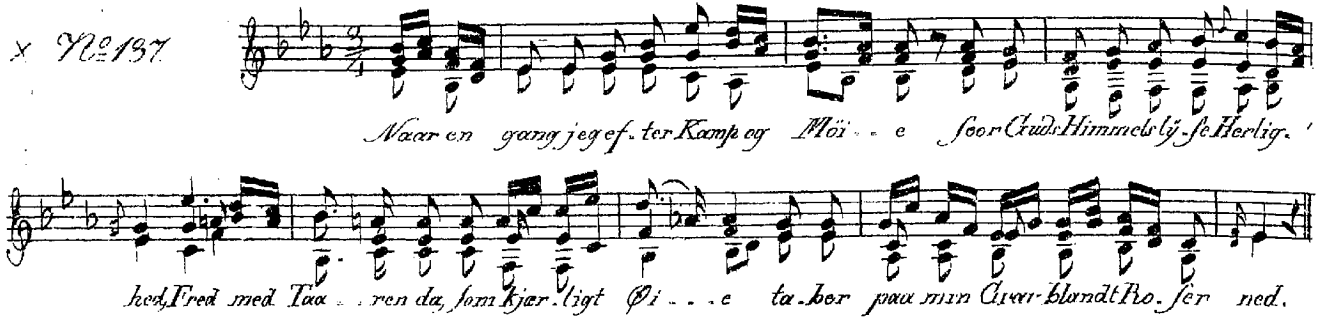

№ 138.
Choralmæssig.

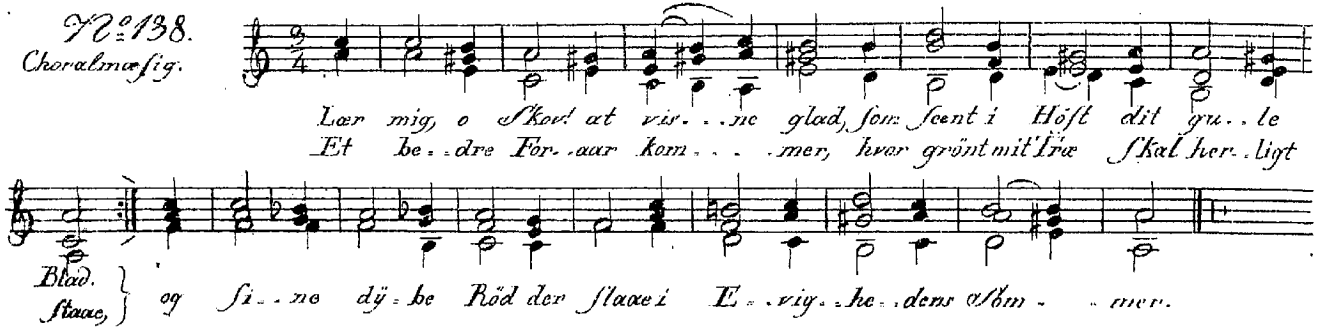

№ 139.
Andante.

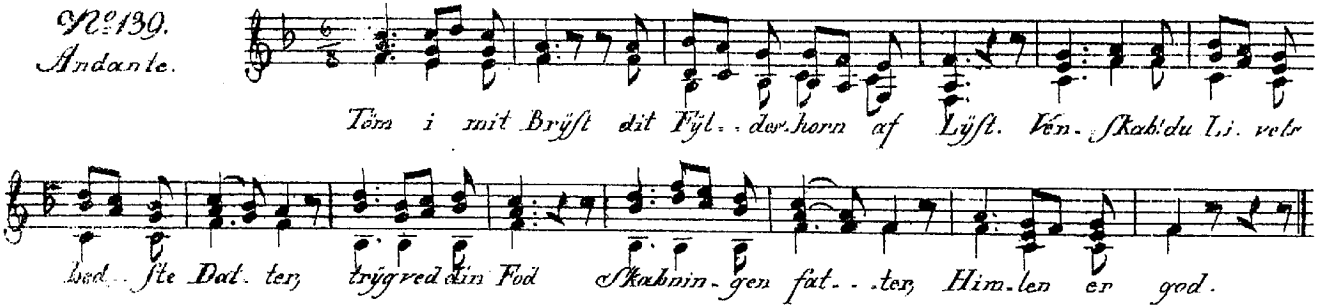

No. 140.

Mit ful.de Glas og San.gens raſke To.ner, og vit..tig

Skjemt og Mun..ter..hed, jeg ſæl.ger ei for al..le Fyr.ſters Kro.ner og

Sa..lo..mo..ners Her.lig..hed; thi Höi..hed ei lyk.ſa...lig..

gjör, og al.ting jevnes naar man döer, og al..ting jev.nes naar man döer.

No. 141.
Munte.

Brö.dre op! drik.ker Viin! thi kun for de Go.de
væ.rer friſk til mo.de!

er den go..de Viin;
Glæ.der Sands og Sind!

Brö..der op! drik.ker Viin!

a.1. V.S.

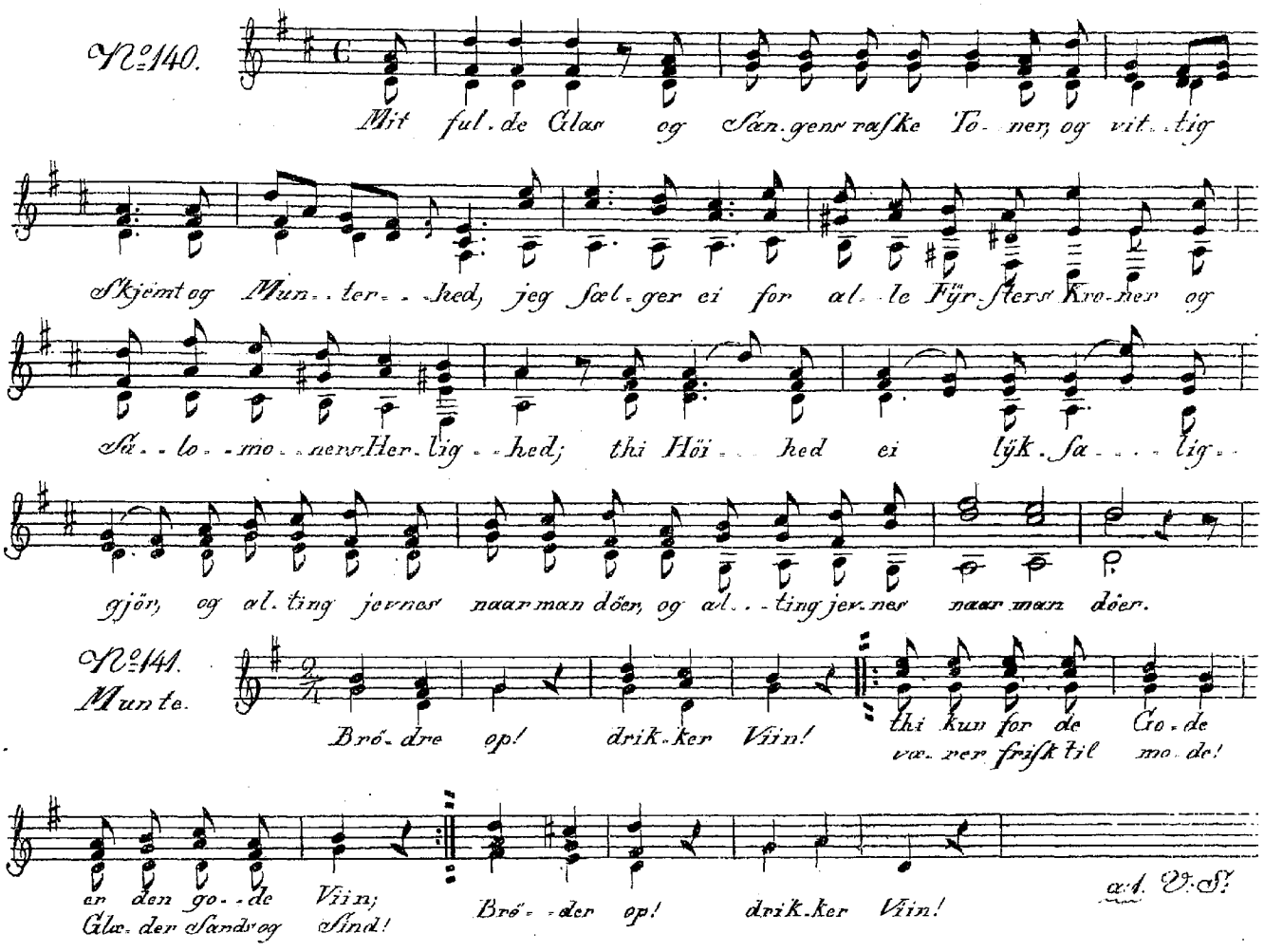

a. 1.

Chor

Stem.mer i: Gid al.le Sva.ge snart maae nÿ.de Sundheds Da.ge Brö.dre

op! drik.ker Viin! { thi kun for de Go..de er den go.de Viin / væ.rer frisk til.mo..de! Glæ.der Sands og Sind! } Brödre

op! drik.ker Viin!

No. 142.

Tempo de Vals.

Naar he.le sit Lev.net man

nöi..e be...seer, er Li.vet en Dands og slet in..gen Ting meer. Lÿk sa lig er

den, som kan dandse den ret, der ei lö..ber sur, og der ei bli..ver træt! ‡ I Glæde i Glæ.de hans

Liv, svin.den bort, og er som en Dands, ef.ter Bor...det ham kort.

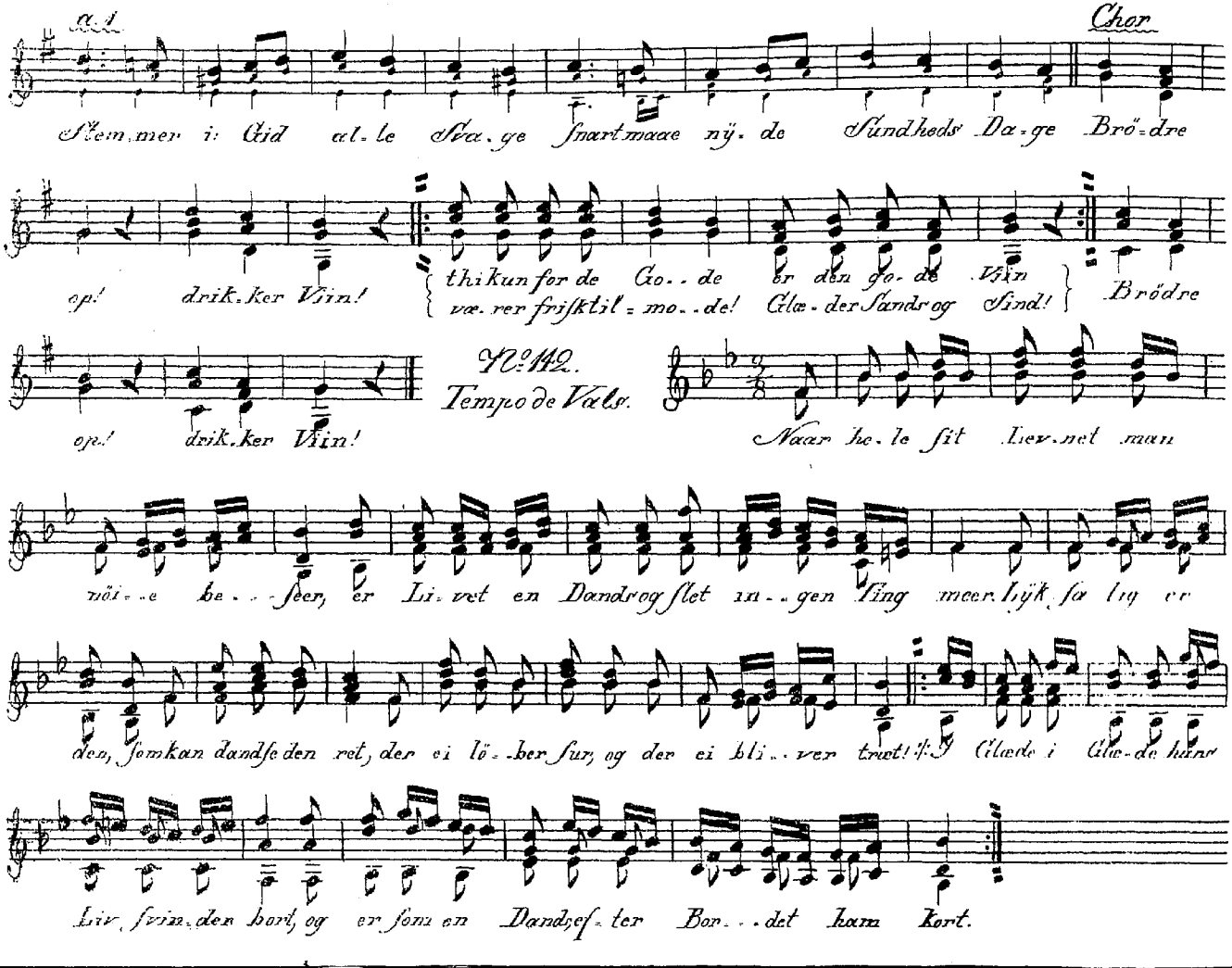

No. 143.
Munter.

Luf-tig og lÿs var he-le Jor-den, pÿn tet som Dandse-sal den

laae, Alt var Mu-sik fra Sÿd til Nor-den, dog var der in-gen Dands der-paa.

Milh: Lid:

No. 144.

Ei, hvad skal den Fni-sen til? Ø: let skÿld I give vil, at jeg mig saa lÿ-stig

svei-er og paa eet Been rundt mig dreier. Narre rundten om Nar-re runten om.

No. 145.

Hei-sa Pi-ger! en og hver! Da-gen fremad gli-der! Lad de Gam-le

sid-de her, drik-ke Øl og bramme meer om fremfar-ne Ti-der!

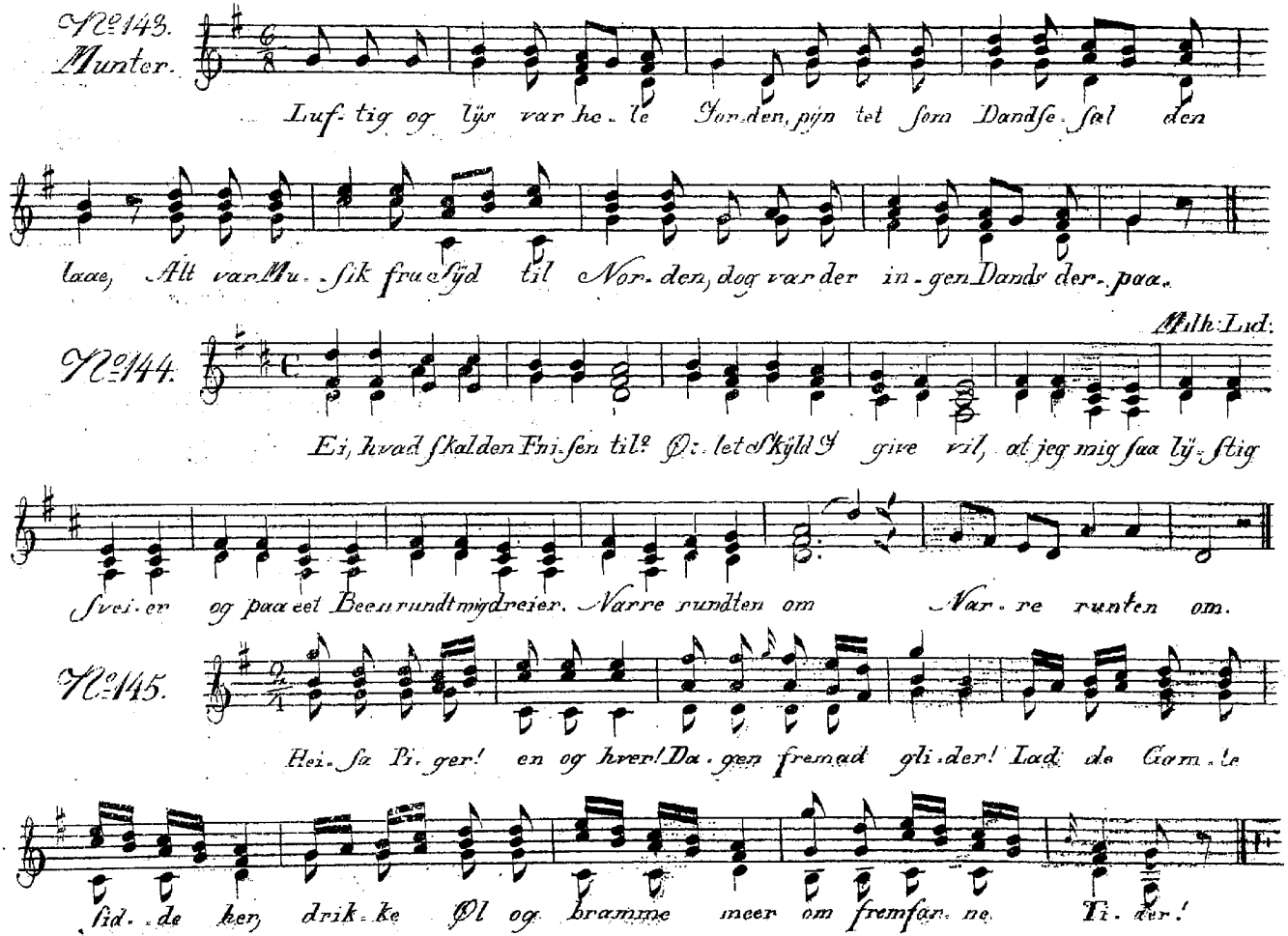

Milde Lyd.

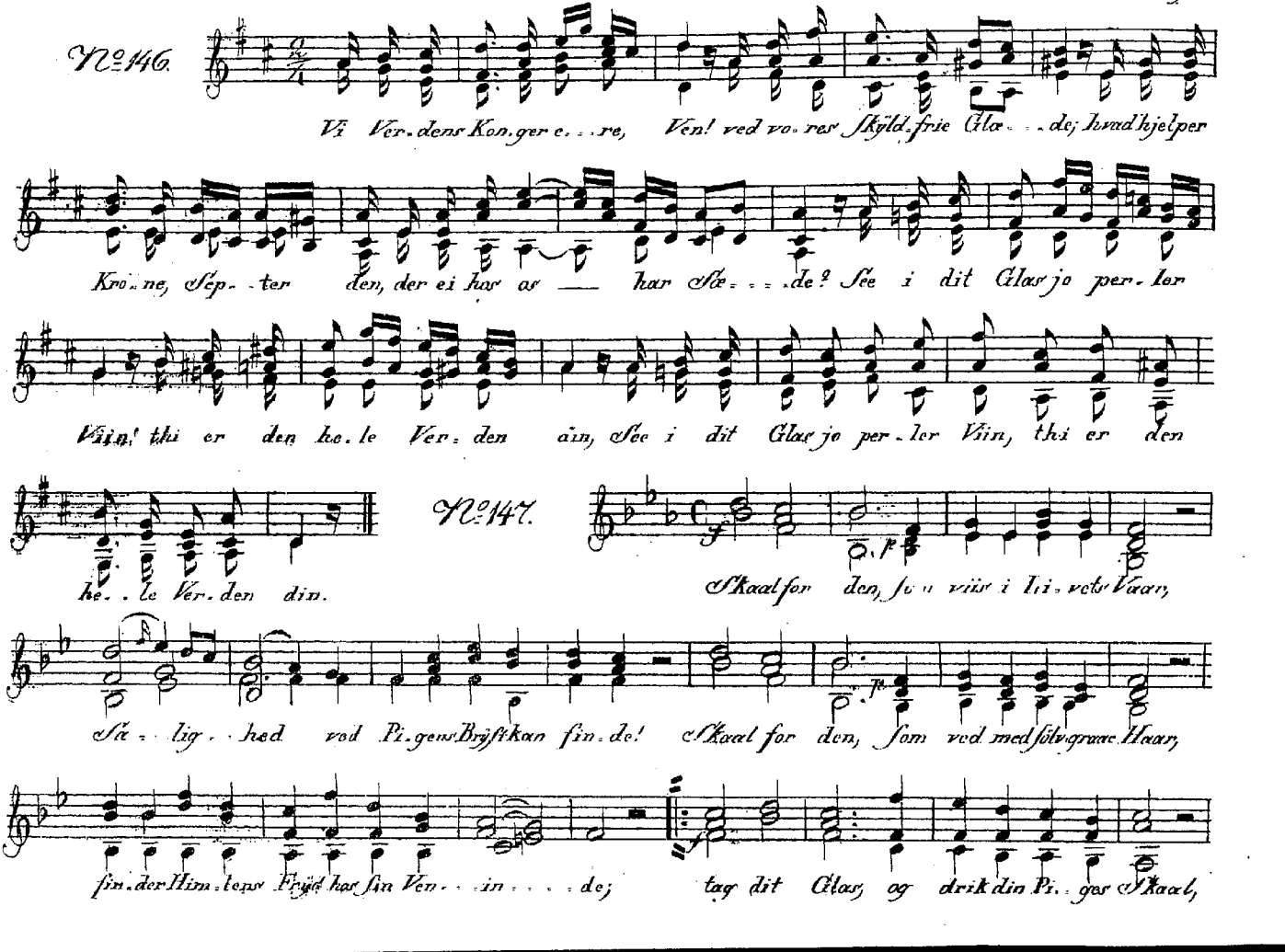
№146.
Vi Ver-dens Kon-ger e-re, Ven! ved vo-rer Skyld-frie Gla-de, hvad hjelper
Kro-ne, Sép--ter den, der ei hos os — har Ske-de? See i dit Glas jo per-ler
Viin, thi er den he-le Ver-den ain, See i dit Glas jo per-ler Viin, thi er den
he-le Ver-den din.
№147.
Skaal for den, jo u viis i Li-vets Vaar,
Sæ-lig-hed ved Pi-gens Brøstkan fin-de! Skaal for den, som ved med sølvgraae Haar,
fin-der Him-lens Fryd har sin Ven-in-de; tag dit Glas, og drik din Pi-ges Skaal,

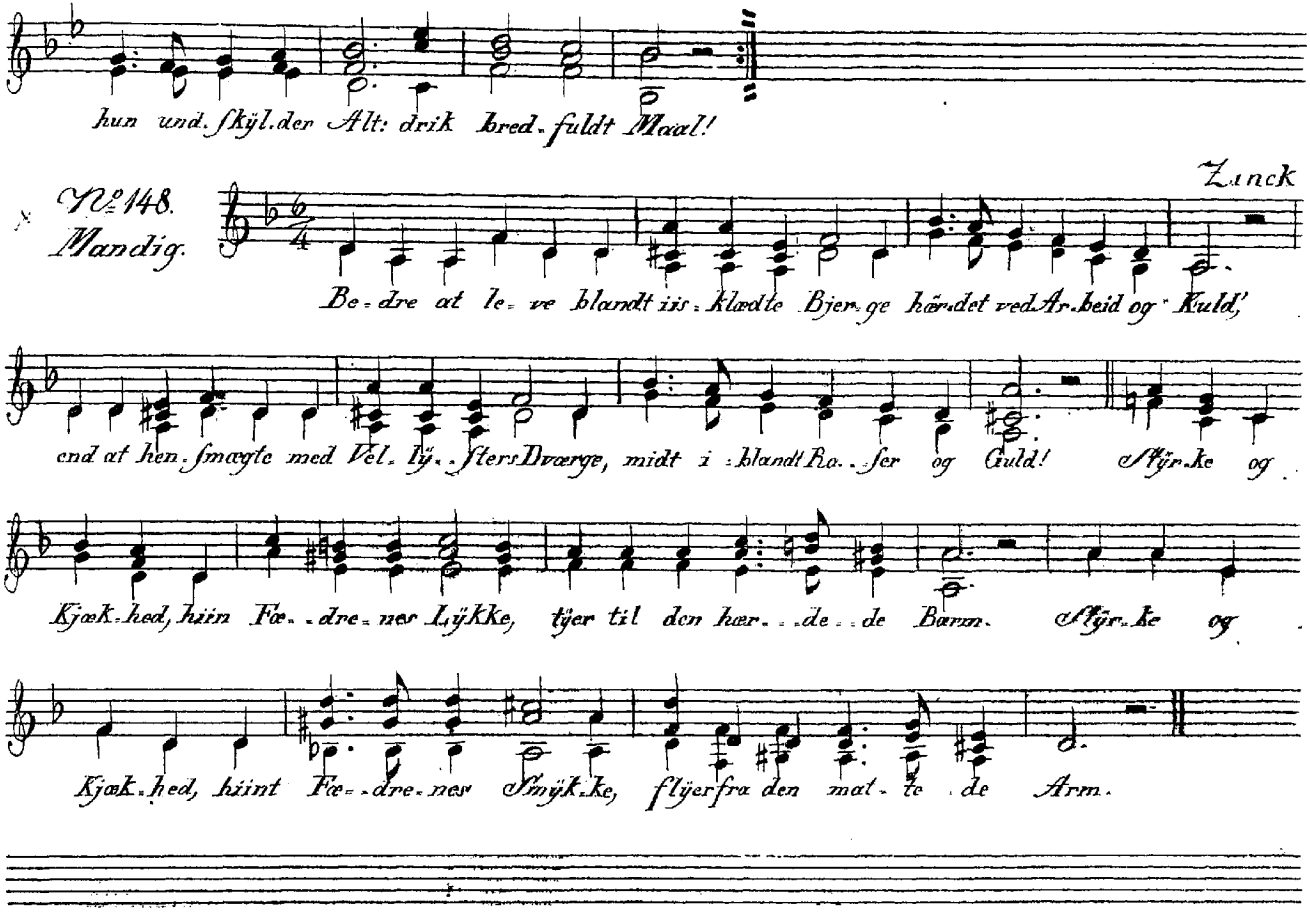
hun und. skÿl. der Alt: drik bred. fuldt Maal!
Zinck
No. 148.
Mandig.
Be. dre at le. ve blandt iis. klædte Bjer. ge hær. det ved Ar. beid og Kuld,
end at hen. smægte med Vel. lÿ. sters Dværge, midt i. blandt Ro. ser og Guld! Stÿr. ke og
Kjæk. hed, hiin Fæ. dre. nes Lÿkke, tÿer til den hær. de. de Barm. Stÿr. ke og
Kjæk. hed, hiint Fæ. dre. nes Smÿk. ke, flÿer fra den mat. te de Arm.

Zinck

No. 149.

es es b as g f es des c b as es es es
Du Plet af Jord, hvor Li - - - vets Stem - - me steeg
Hvor Him - len gav mig at for - - nem - me det

c f b g d d es f f b b b as g f f f g es
för - - ste Gang fra spæ - - - de Brÿst,
för - - ste Glimt af Li - - - vets Lÿst,
Der, hvor jeg lær te Mo - der

as as es as as g as d es b b as as g g
stam - me, og för - ste Fjed ved hen - - des Haand, der tændtes Gni - sten

d d es es es d c c a a b b es.
til den Flam - me, som bræn - der for mit Fö - - de - land.

No. 150.

Schultz.

Frugt be - re Mar - ker og skov groede Slet - ter, fisk ri - ge Have om

gi - ve vort Land; Böl - gen be - - ri - ger og Æ - ge - - ren mæt - ter, Gavn - lig - - hed

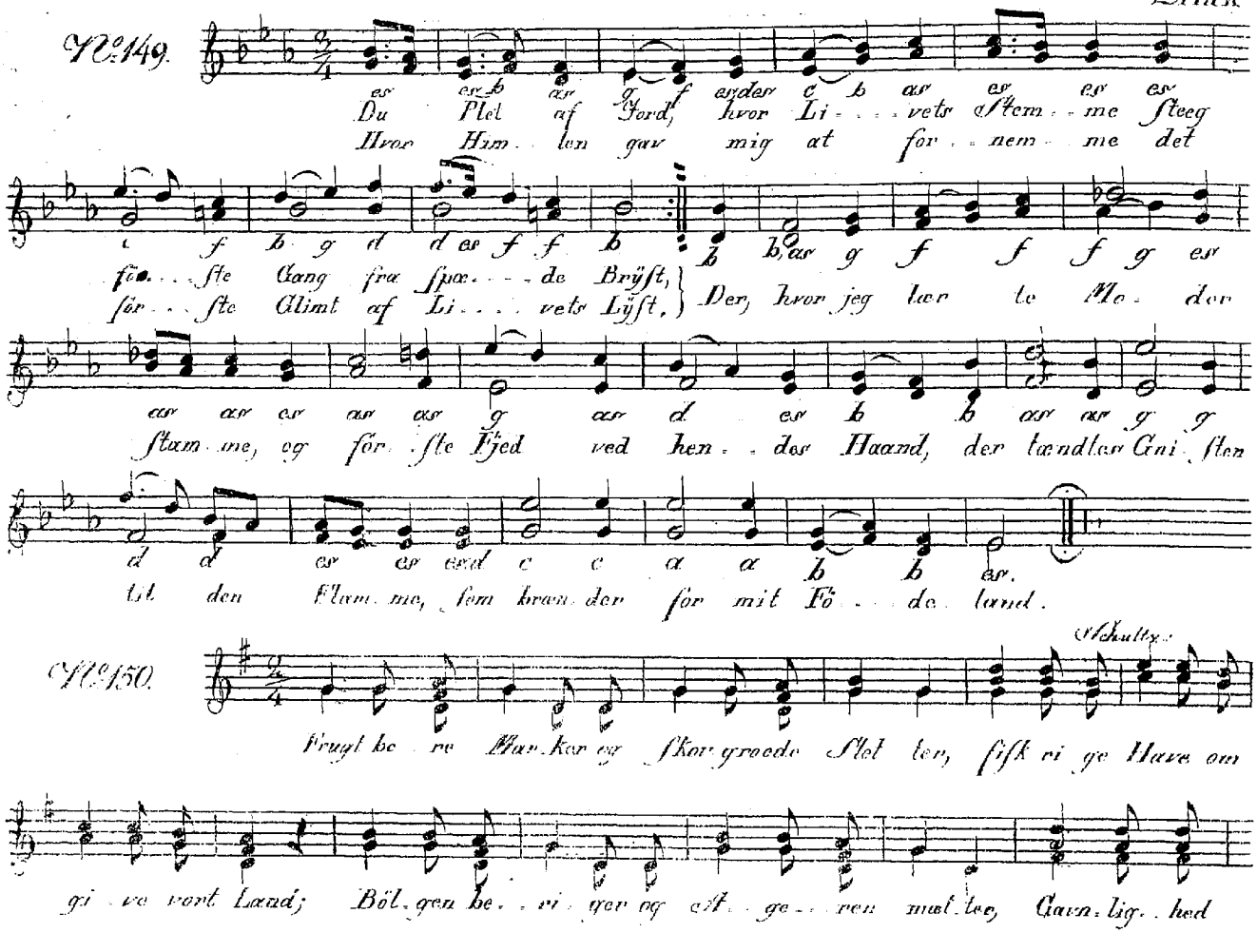

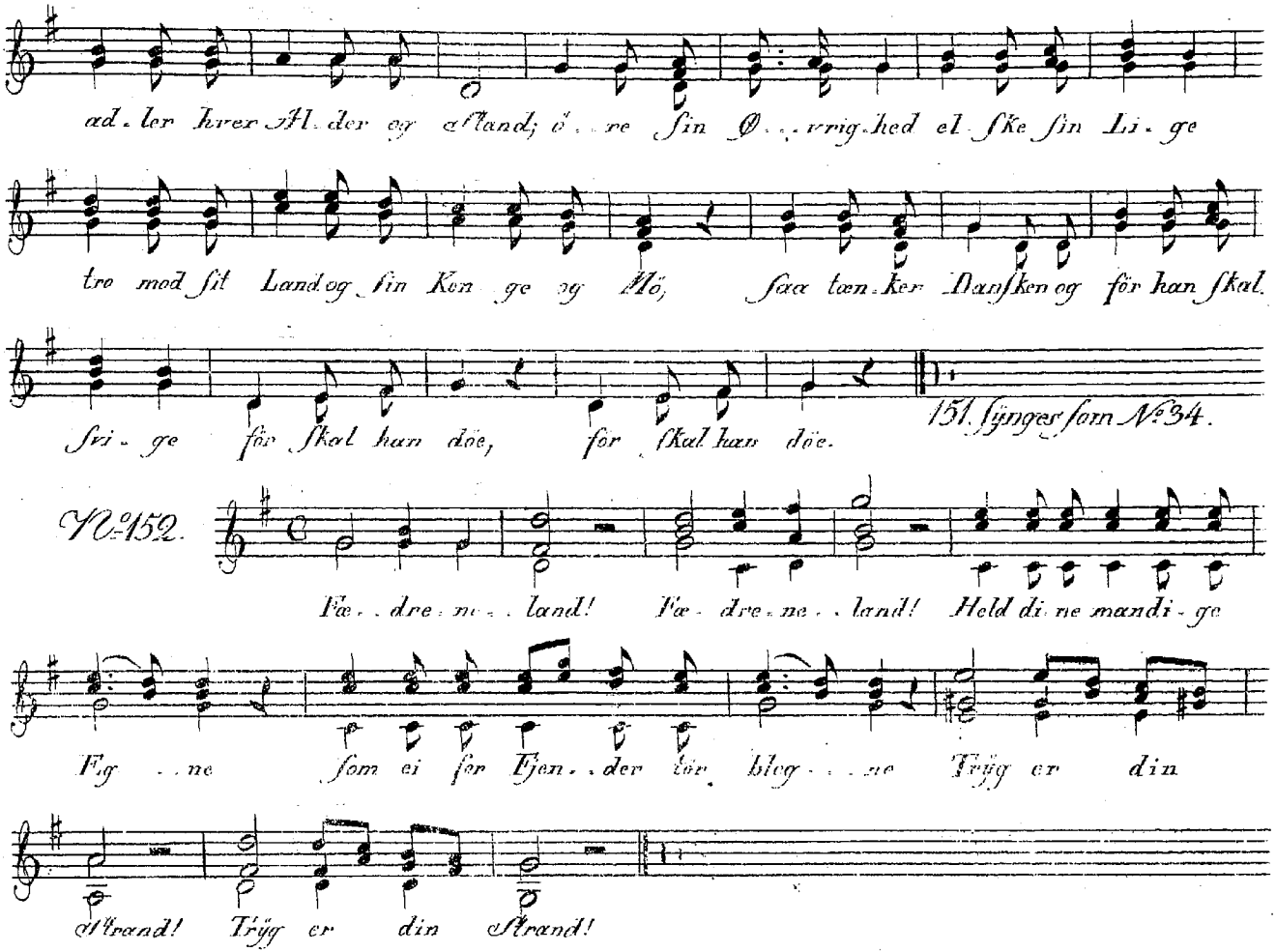
ad-ler hver Al-der og Stand; ö-re sin Ø-vrig-hed el-ske sin Li-ge
tro mod sit Land og sin Kon-ge og Mö, saa tæn-ker Dansken og för han skal
svi-ge för skal han döe, för skal han döe.
151. Synges som No. 34.
No. 152.
Fæ-dre-ne-land! Fæ-dre-ne-land! Held di-ne mandi-ge
Eg-ne som ei for Fjen-der tör bleg-ne Trÿg er din
Strand! Trÿg er din Strand!

Zinck.

№ 153.
Prægtig.

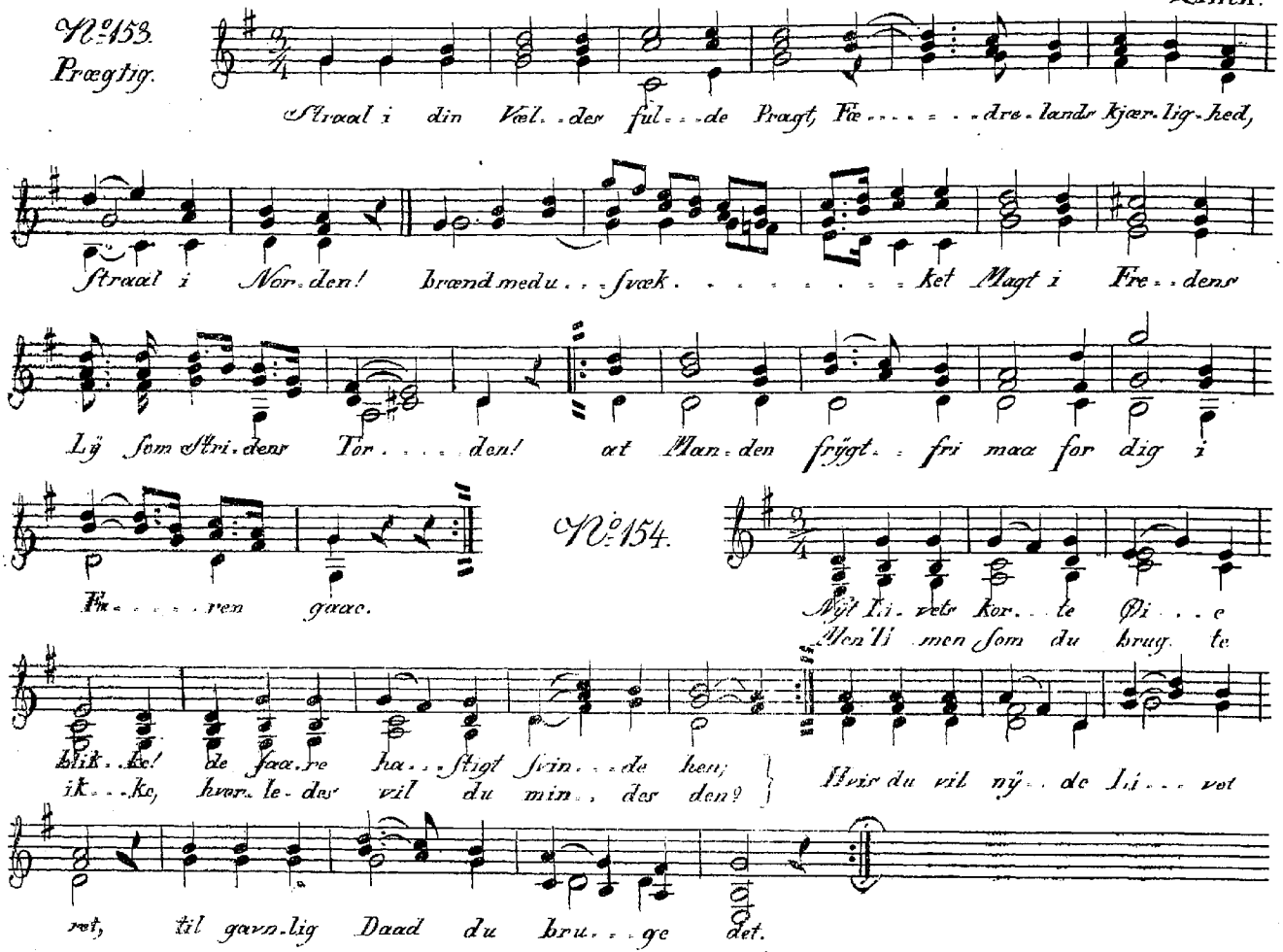

Mild: Lÿ:

No. 155:
Noget langsom

Til fæl . . . leds Frÿd blandt Ven . . ner vi for : : tro . . ligt ta . ge
Vort Dag . . værk, Brö . . dre! er for . . bi, nu Kal . . des vi til

Sæ . . de.
Glæ . de } Vi an . . gre ei bort . . öds . let Tid; men froe og mun . tert i . . le

hid, og frei . di . ge vi stem . me i: Held vor . de skÿld . frie Glæ . de.

No. 156.

Fæ . dre . ne . bo . lig, o straa . tak . te Hÿt . te, mod . tag hvert Hjertes er .

kjendtli . ge Röst! dig Ar . beid be . ri . ge, dig Kjækhed be . skÿtte, hoe Fromhed og Modi hver

Bonde . mands Brÿst! Saa nÿt . te vi Fre . dens vel . sig . ne . de Da . ge, vor Fri . hed op . muntre til Ftid! V. S.

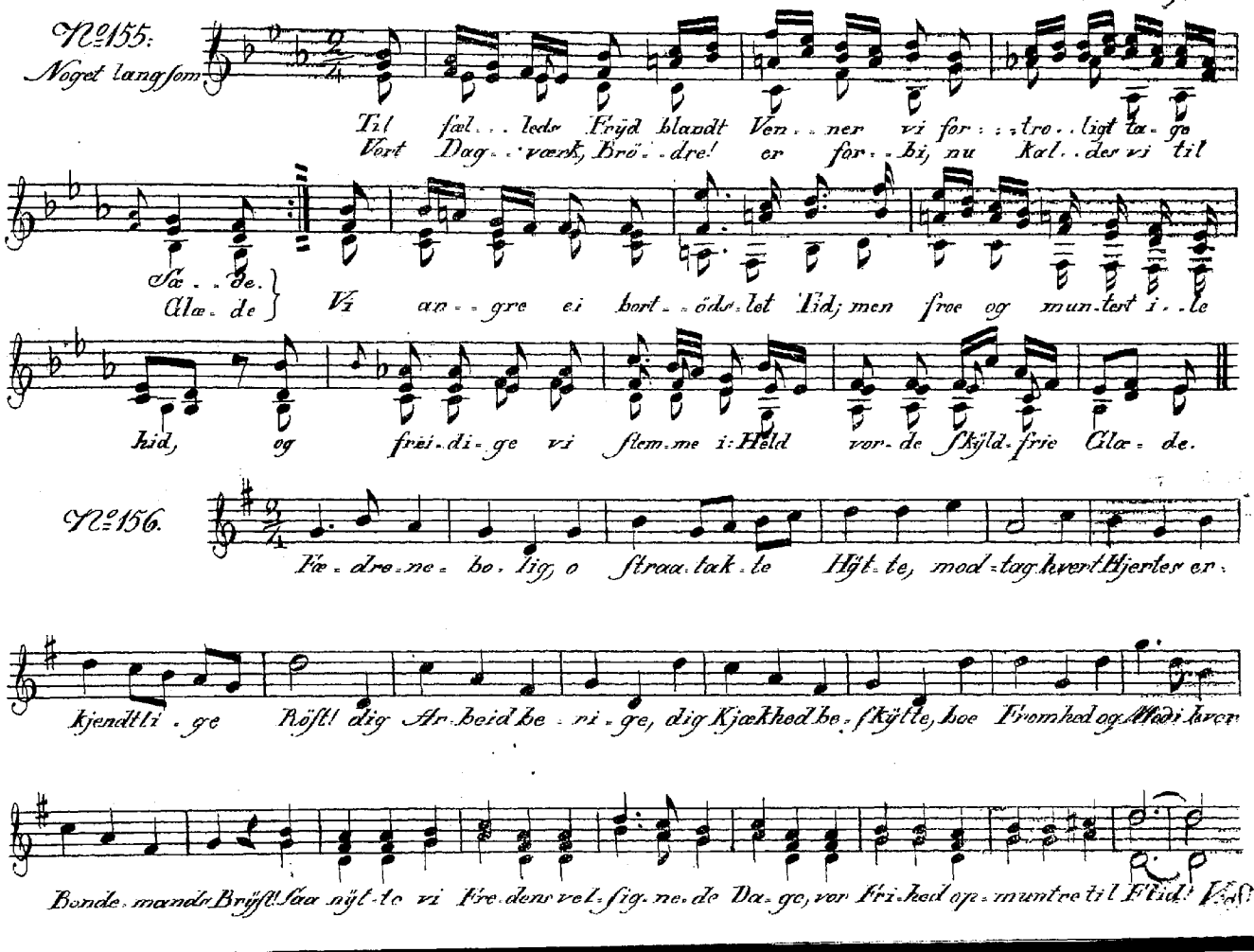

men kommer en Krig u - - for - - fær - det vi dra - ge mod Dan - ne - marks Fjen - der i

Vivace. Chor af Piger og Koner.

Strid. Vel - - - - kommen! vel kommen til ba - - ge! Saa gla - de vi see Jer i - - - gjen, hver

Andantino. En Fader og

Æg - te - mand fav - ne sin Ma - ge, hver Fæ - ste - mö hil - ser sin Ven. Vel - - - kom - - - men

Moder

hjem hver el - - - sket Sön, hver Fa'ders og Mo - ders Tröst og Glæ - de! Vær kjæk

og god, det er vor Bön, og Gud bön hö - re det vi be - de!

Maestoso. En Olding med to Sönner.

I Fre - den blev min Is - se graa; saa her - ligt Gud mit Ar - beid lön - ner, jeg

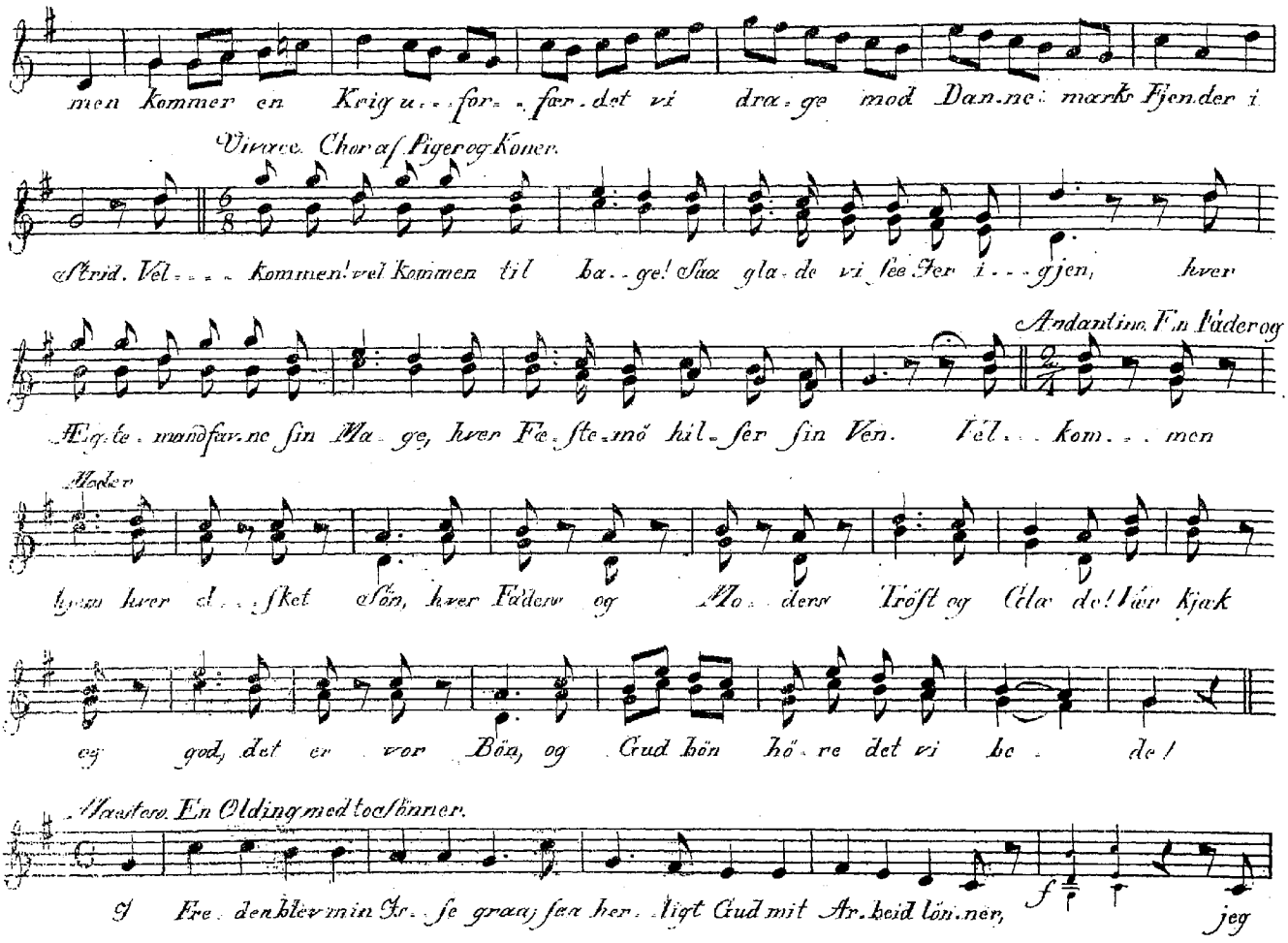

2de Sönner.

Træl. dems Læn. ker hrud. te saae, og jeg har frie og kjække Sön. ner. Vel. sig. ner Kon. gen

Chor

al. le Mand! thi han han ad. let Bon. dens Stand, O Gud vel. sig. ne Chri. sti. an! thi

Allegretto En Bondedreng.

han har ad. let Bon. dens Stand. End. nu kan jeg kun Plo. ven kjö. re og

maa i Sko. le gaae, men Landsoldat det vil jeg væ. re, og Exercid. sen læ. re og

Ex. er. cid. sen læ. . . . re, Saa skal jeg en. gang Vær. get fö. re, og un. der Fredrigs

Fa. ne staae, i Fre. den skal jeg Plo. ven kjö. re, i Fei. de Danmarks Fjen. der

Vest

Tempo. 1mo Chor.

slaae. O Gud vel. sig. ne Chri. sti. an; thi han har ad. let Bon. dens Stand.

Allegretto. En Bondepige.

End tæl. ler jeg kun fem. ten Aar og er en fat. tig Landsbyepi. ge, men in. gen Mand mit

Hjer. te faaer, som ei er god og kjæk til. li ge, som ei er god og kjæk til. li.

Tempo 1mo Choro.

ge. O Gud vel. sig. ne Chri. sti. an; thi han har ad. let Bon. dens Stand.

Allegretto. Smeden

Sværd og Plov. jern kan Hans Smed Smede i sin Es se; Plovjern jeg la. ver

Smukt i Fred; men til Strid jeg Sværd kan hvæs. se Væ. re i Fred til

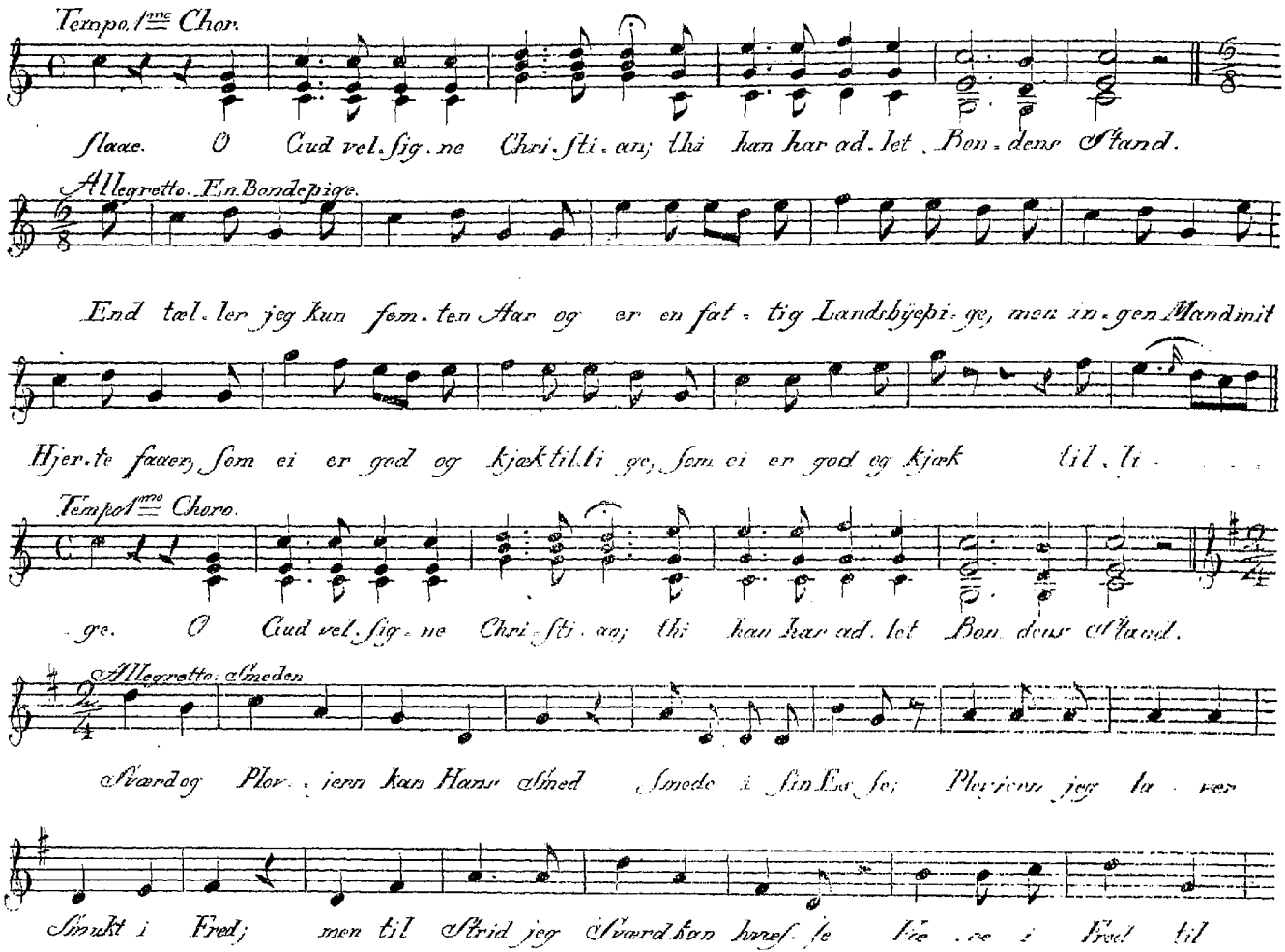

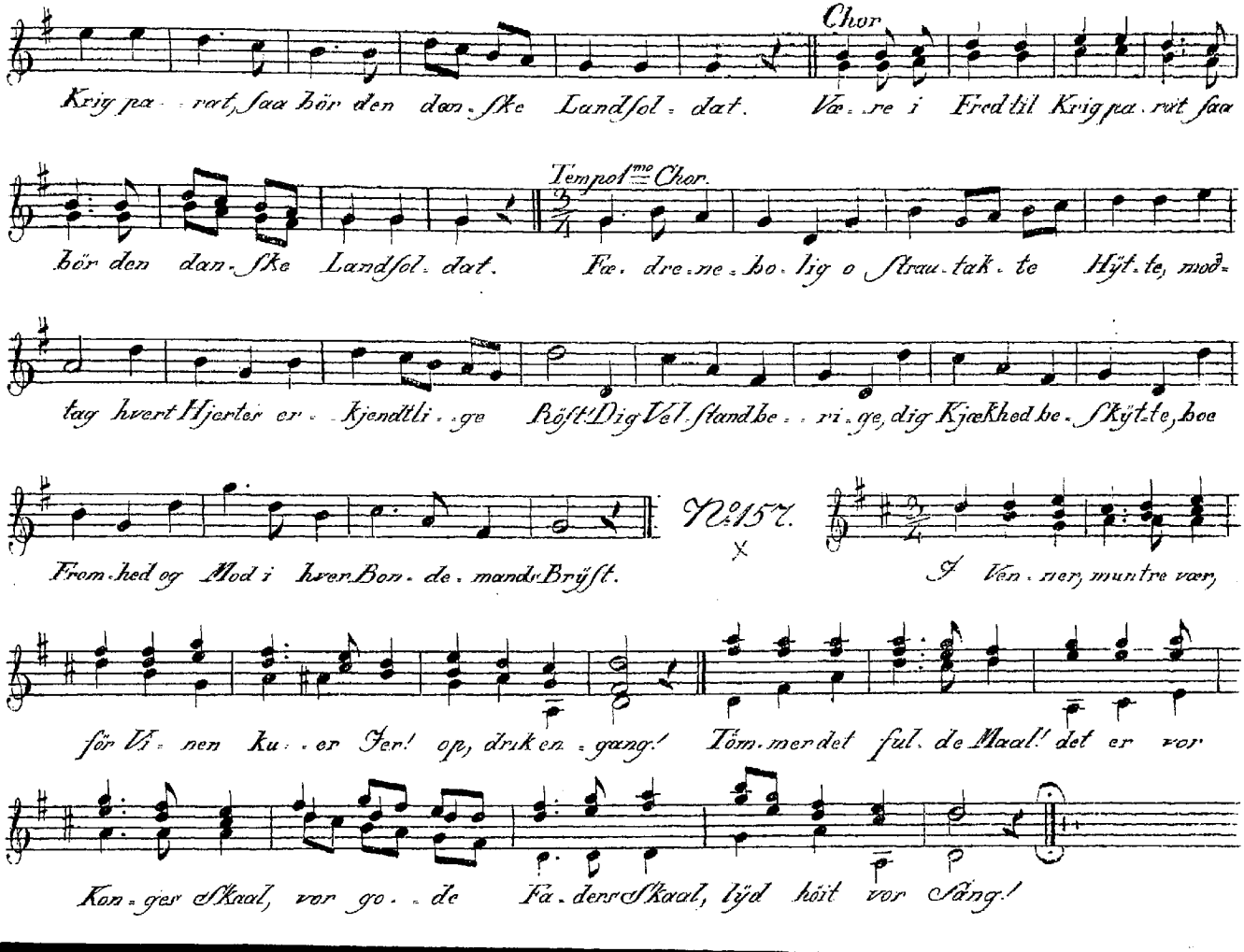
Chor
Krig paa - rat, saa bör den dan - ske Landsol - dat. Væ - re i Fred til Krig paa - rat saa
bör den dan - ske Landsol - dat.
Tempo 1mo Chor.
Fæ - dre - ne - bo - lig o Strau - tak - te Hyt - te, mod -
tag hvert Hjerter er - kjendtli - ge Röft Dig Vel stand be - ri - ge, dig Kjækhed be - Skyt - te, hoe
From - hed og Mod i hver Bon - de - mands Bryst.
No 157.
X
I Ven - ner, muntre vær,
för Vi - nen Ku - er Jer! op, drik en - gang! Töm - mer det ful - de Maal! det er vor
Kon - ger Skaal, vor go - de Fa - ders Skaal, lyd höit vor Sang!

Hymne af Schultz.

№ 158.

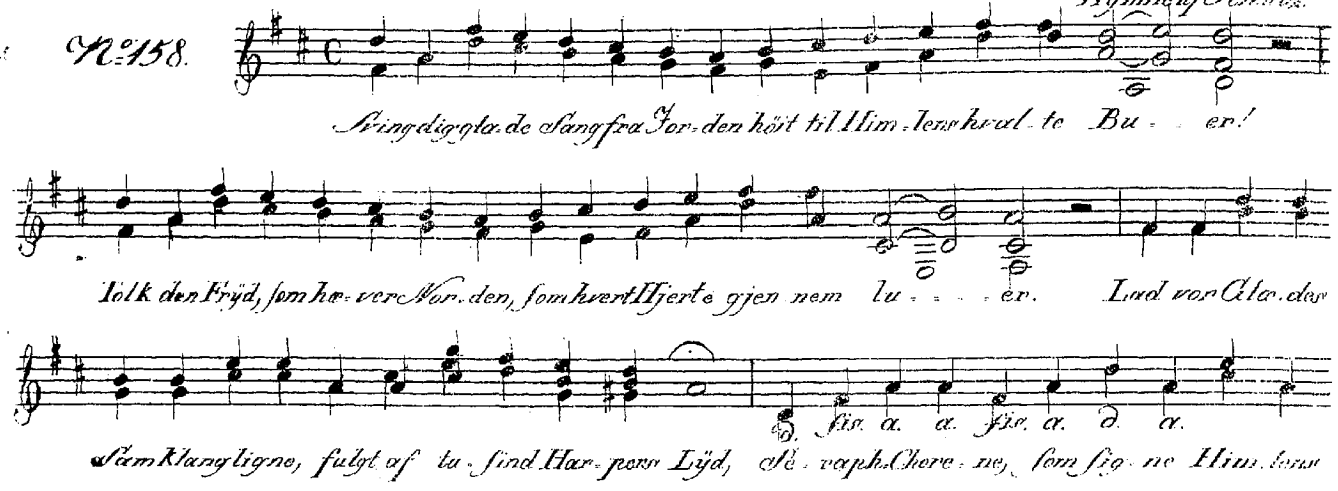

No. 160.

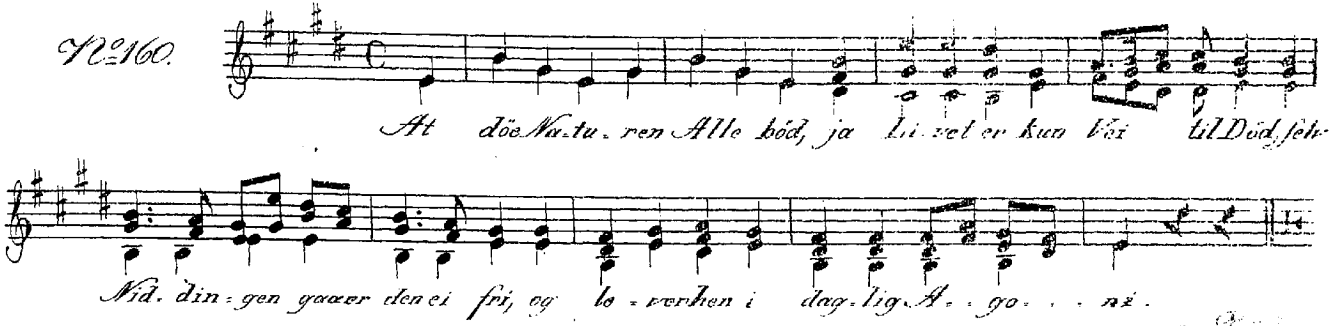
At döe Na-tu-ren Alle böd, ja Li-vet er kun Vei til Död, seh-
Nid-din-gen gaaer den ei fri, og le-verhen i dag-lig A-go-ni.

No. 161.
Maestoso.

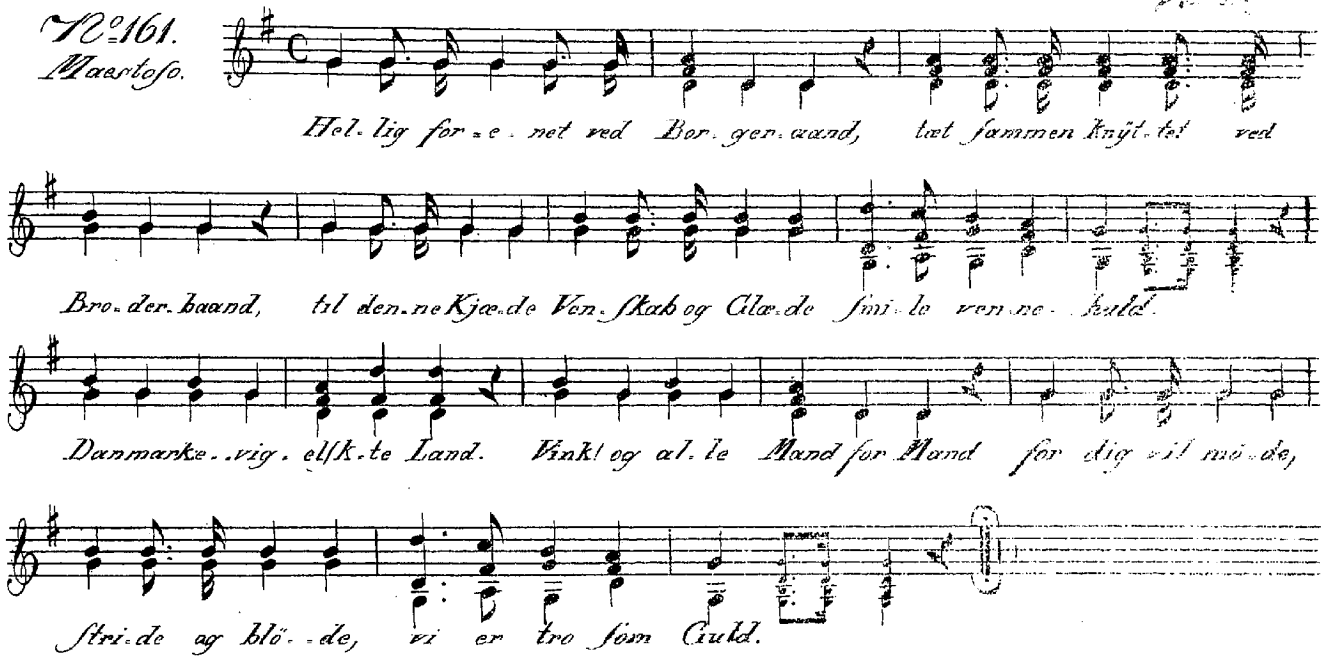
Hel-lig for-e-net ved Bor-ger-aand, tæt sammen knyt-tet ved
Bro-der-baand, til den-ne Kjæ-de Ven-skab og Glæ-de smi-le ven-ne-huld.
Danmarke-vig-elsk-te Land. Vink! og al-le Mand for Mand for dig vil mö-de,
stri-de og blö-de, vi er tro som Guld.

Kunzen.

No. 162.

Hvor let til Kamp det Sværd at dra.ge, hvis Od er Værn for Fæ.dre.

land! det Slaaer for Spæ.des gla.de Da.ge og Ol.dings Roe paa Gravens Rand. Slaa for

Ol.ding og Spæ.de vort Sværd! for Fri hed, for Ar..ne, for Ma.ge! saa let og saa fro vi dig

dra.ge, hvor Vaa.ben som Mid.da.gens Tor..de.ner bra.ge, lig fred.ful.de Af ten og

Sei.ren er nær.

No. 163.

Hvi sjun.ger e..vigt om Spar.ta.ner, som

gjor.de Fjen.den Pas.set trang? Be..hé..ve ve.re vak.kre Da..ner i

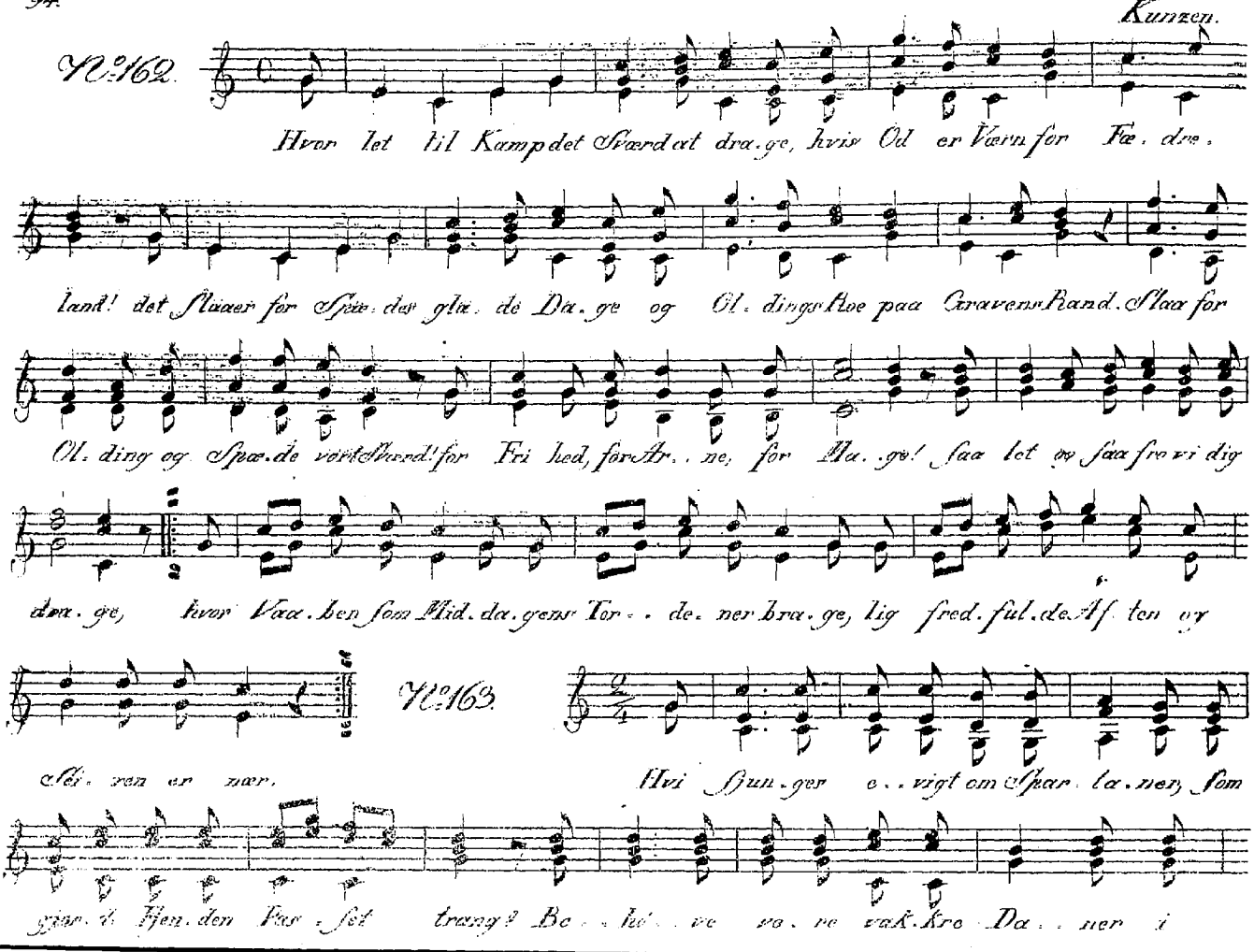

Ti - den da at gaae saa langt? Har Hel - te - kraft ei sat sit Stem - pel paa

(a)

e - gen Daad i e - gen Tid? Be - hö - ver Mo - det et Ex - em - pel fra

(a: eller)

Græ - ken - land i Le - o - nid? fra Græ - ken - land i Le - o - nid?

Kunzen:

No. 164.
Allegretto.

Herr Zink - lar drog o - ver Sal - ten Hav, til Nor - rig hans

Ha mon - ne stan - de, blandt Guld - brands Klipper han fandt sin Grav, der

ran - ked' saa blo - dig en Pan - de.

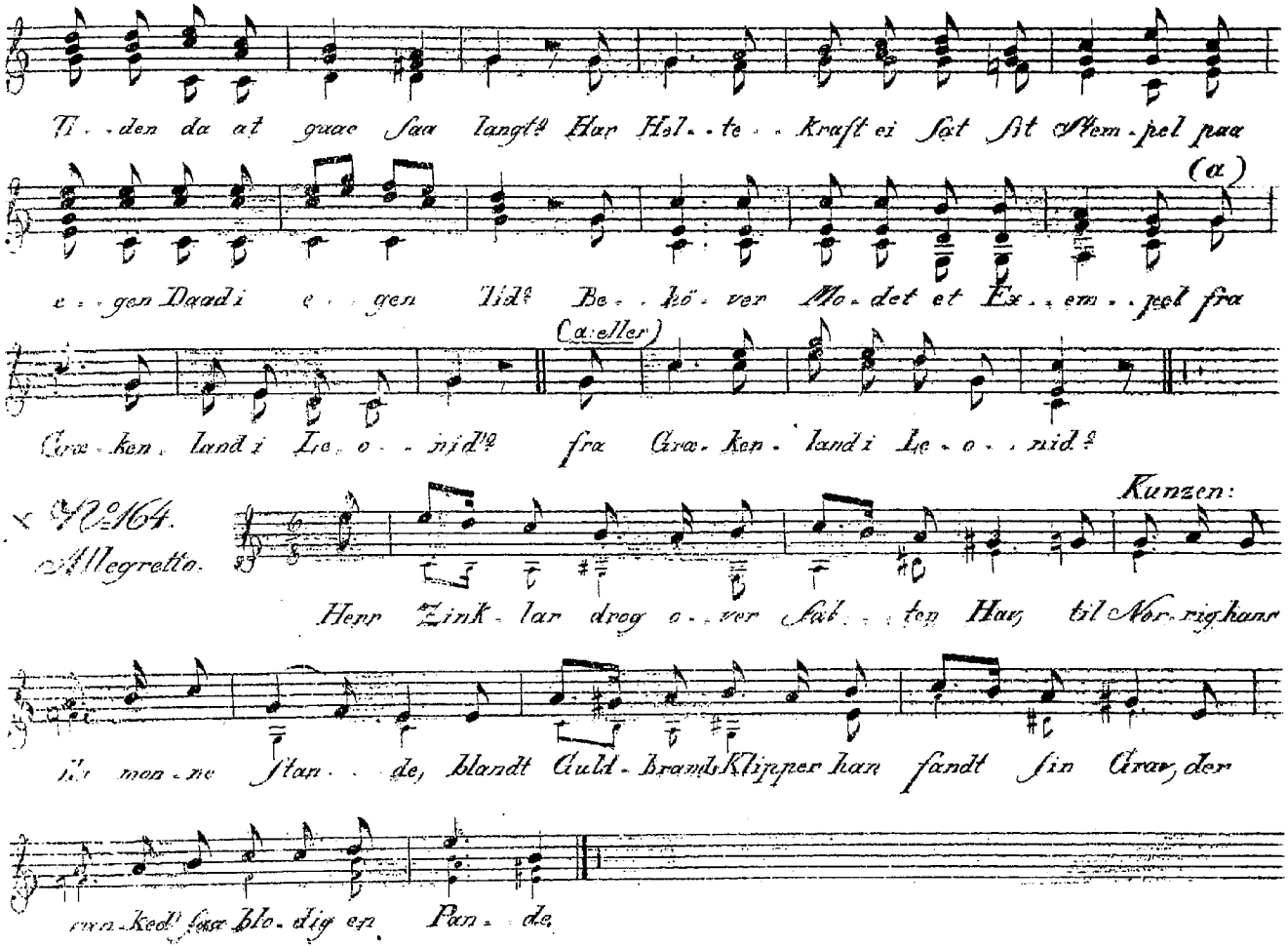

No. 165.

Niels Eb-be-sen sid-der med Sorg i Sind, og Haand paa

Kind, han för-ger i Næt-ter og Da-ge; thi Danske han var og hans

Fæ-dre-ne-land blev blo-dig ud-su-et af gru-som Tyr-ran. Grev

Geert var de Dan-ne-mænds Pla-ge.

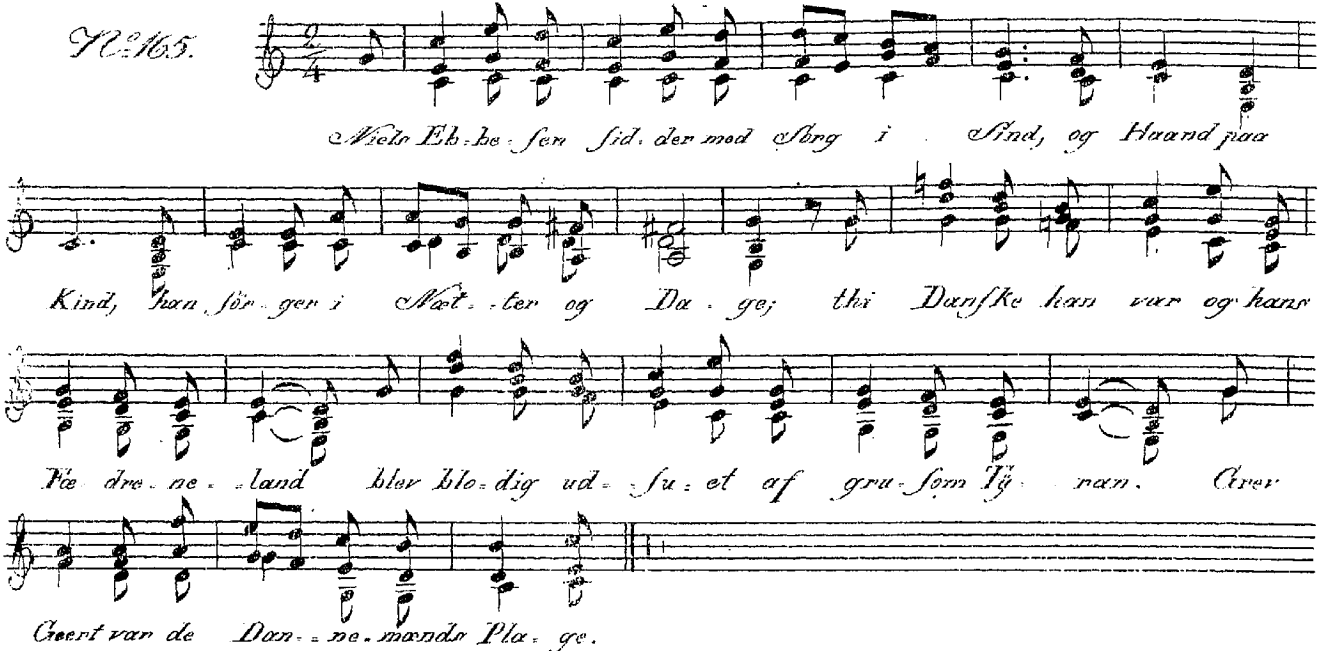

No. 166.

O vee mig! vee mig ar-me Mö! du har ud-ru-stet

dig. Du maaskee skal i Kri-gen döe og hvem skal trö-ste mig.

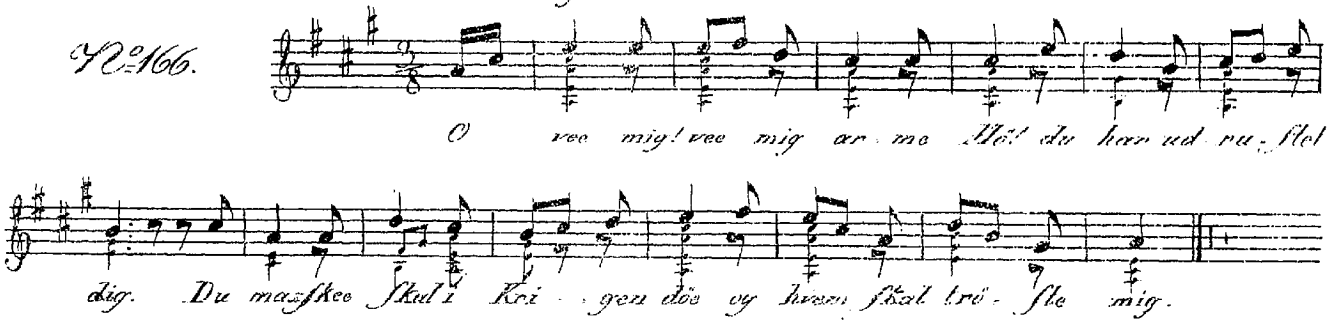

N:o 167.

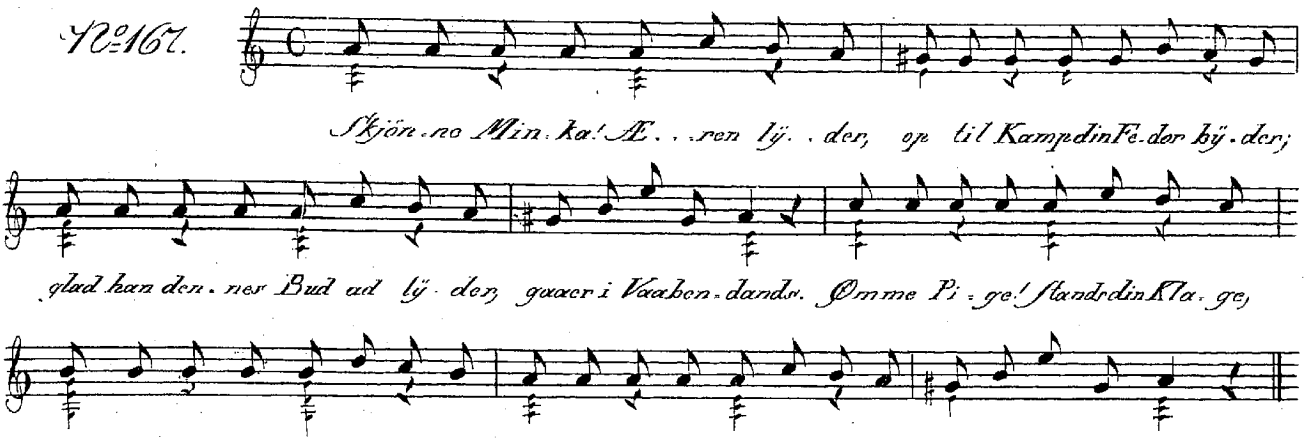
Skjön.no Min.ka! Æ. . .ren lÿ. .der, op til Kampdin Fe.dor hÿ.der;
glad han den.nes Bud ad lÿ.der, gaaer i Vaaben.dands. Omme Pi.ge! Stands din Kla.ge,
Hua.bet le. . ver al.le Da.ge, hvadom jeg end' kom til ba.ge med en Laur.bær.krands?

N:o 168.

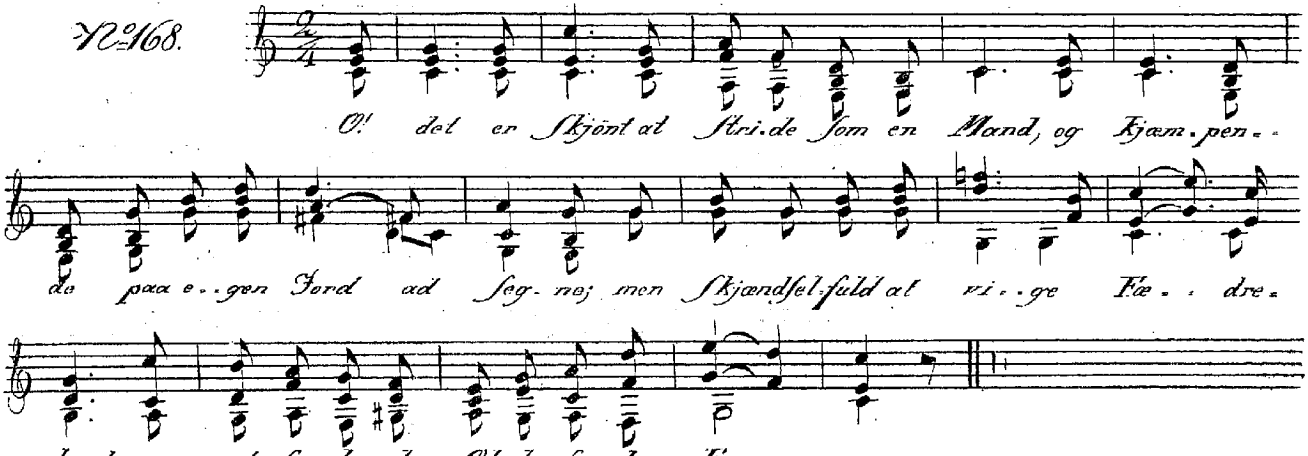
O! det er Skjönt at Stri.de Som en Mand, og Kjæm.pen. .
de paa e. .gen Jord ad Seg.nej; men Skjændsel fuld at vi. .ge Fæ. . dre.
land og at for la.de Ol.de.fa.dres Æg. . . . ne.

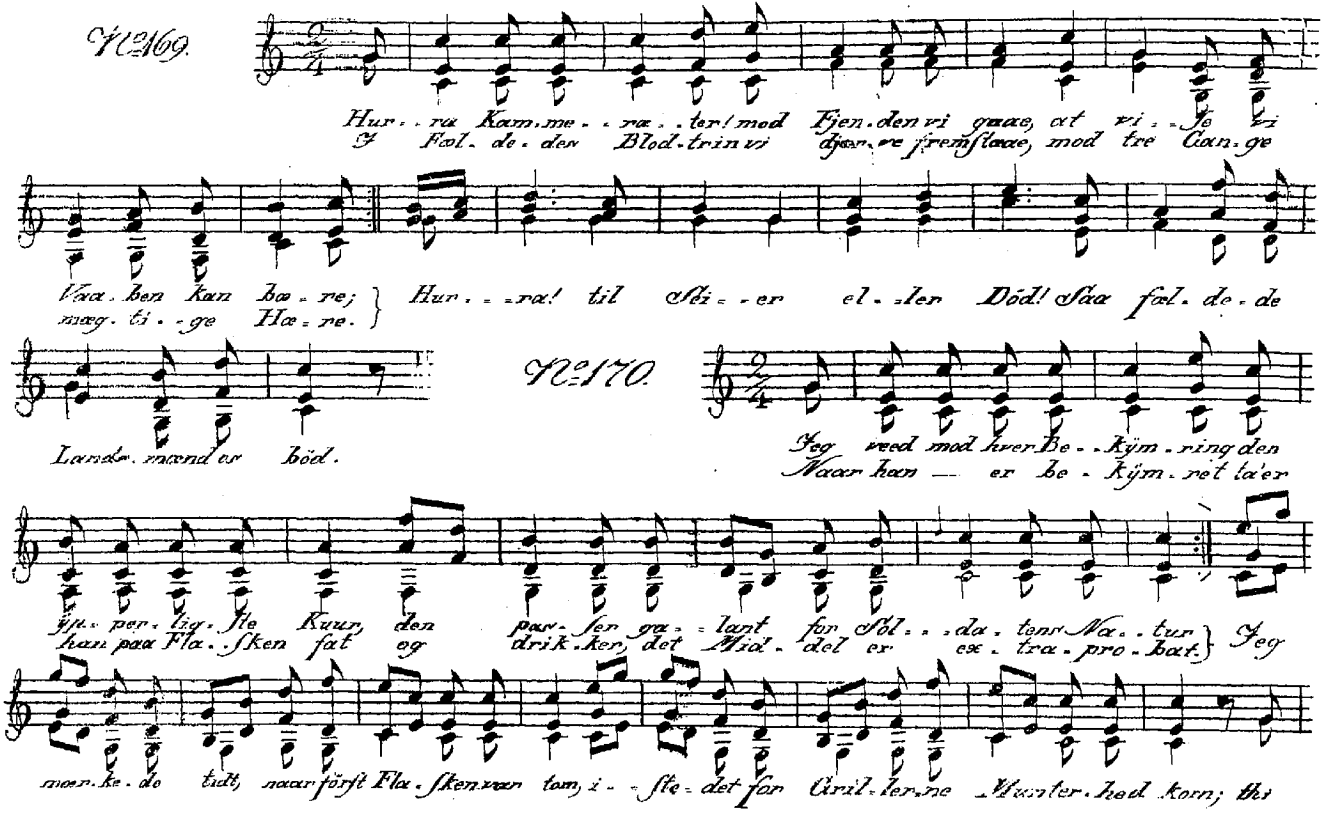

No. 169.

Hur - ra Kam - me - ræ - ter! mod Fjen - den vi gaae, at vi - se vi
I Fæl - de - den Blod - trin vi djer - ve fremstaae, mod tre Gan - ge

Vaa - ben kan bæ - re; } Hur - - ra! til Sei - - er el - - ler Död! Saa fæl - de - de
mæg - ti - - ge Hæ - re. }

Lande - mænd os böd.

No. 170.

Jeg veed mod hver Be - - kym - ring den
Naar han — er be - kym - ret ta'er

yp - per - lig - ste Kuur, den pas - ser ga - - lant for Sol - - - da - tens Na - - tur } Jeg
han paa Fla - sken fat og drik - ker, det Mid - del er ex - tra - pro - bat. }

mær - ke - de tidt, naar först Fla - sken var tom, i - - ste - det for Gril - ler - ne Munter - hed kom; thi

frisk kom lad os Klinke og drikke, kam - me - rat! ved Fla - sken svigter al - drig den sande Soldat.

No. 171.
Kraftig

1.te og 4.de Vers

1. Brö-dre, nu op at ſtride! alt Kampens Torden ruller af ſted
Fremfor de Pi-ger bli-de, og frem at vær-ne om Bör-ne-nes Fred! Seir el-ler
Död om Kri-ge-ren to-ner, Roes og U-död'lighed Seierherren kro-ner. O! ved
Hel-te-nes Si-de at döe og ſei-re jeg er be-red at döe og ſei-re jeg
er be-red

2.de og 3.de Vers

Sö-len hiſt Skyen brÿ-der alt blinker Da-gen i Vaaben-glands
Ild du i Bar-men gÿ-der, og Kjækhed ven-te-de Laurbær-krands. Hug-ger Vei gjeñem Fjendernes
Rækker! In-tet Tap-pre Kri-ger for-ſkræk-ker. Raſkt! hör hvad Æ-ren bÿ-der, her er for
Al-vor en Vaa-ben-dands, her er for Al-vor en Vaa-ben-dands.

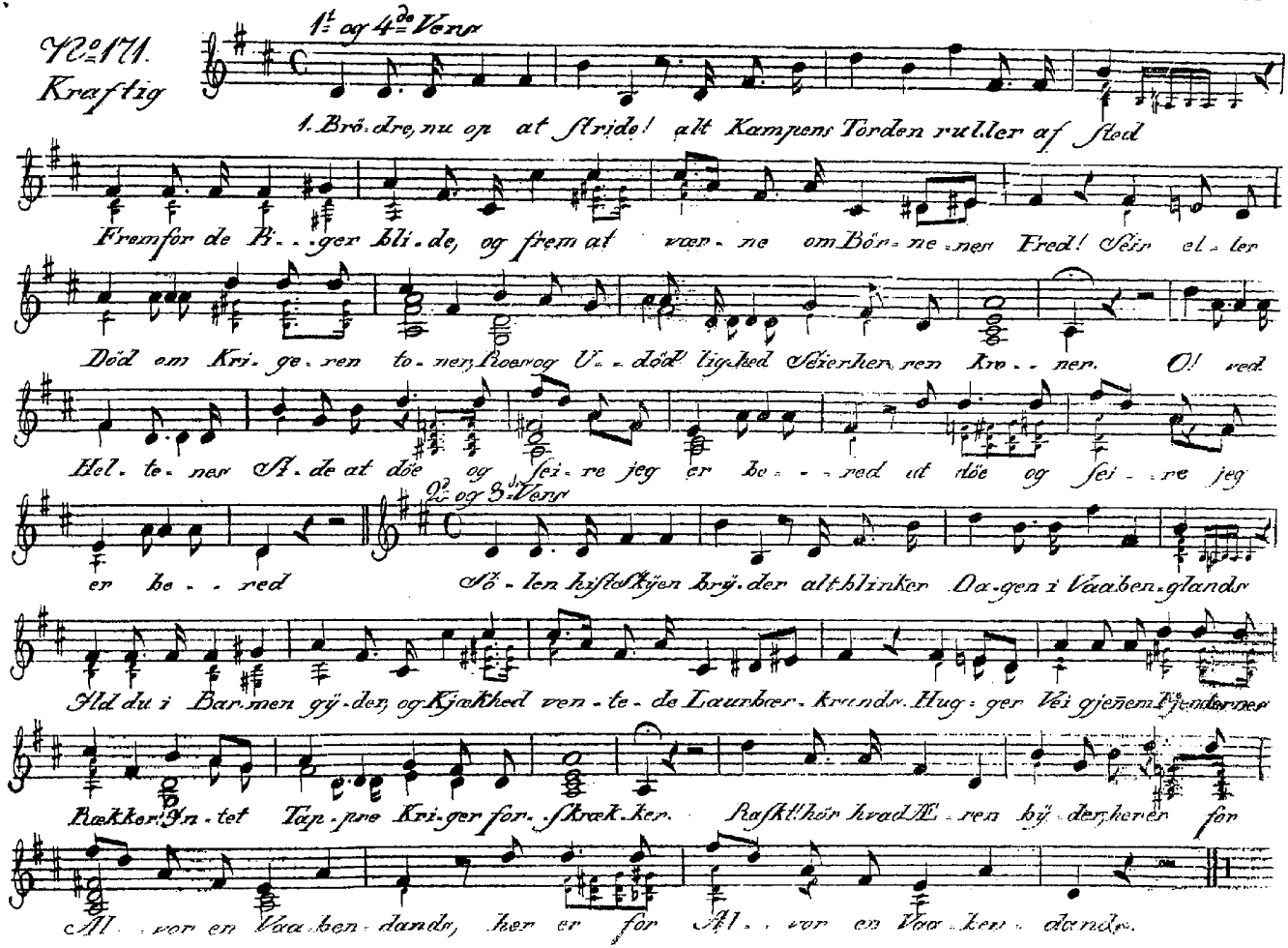

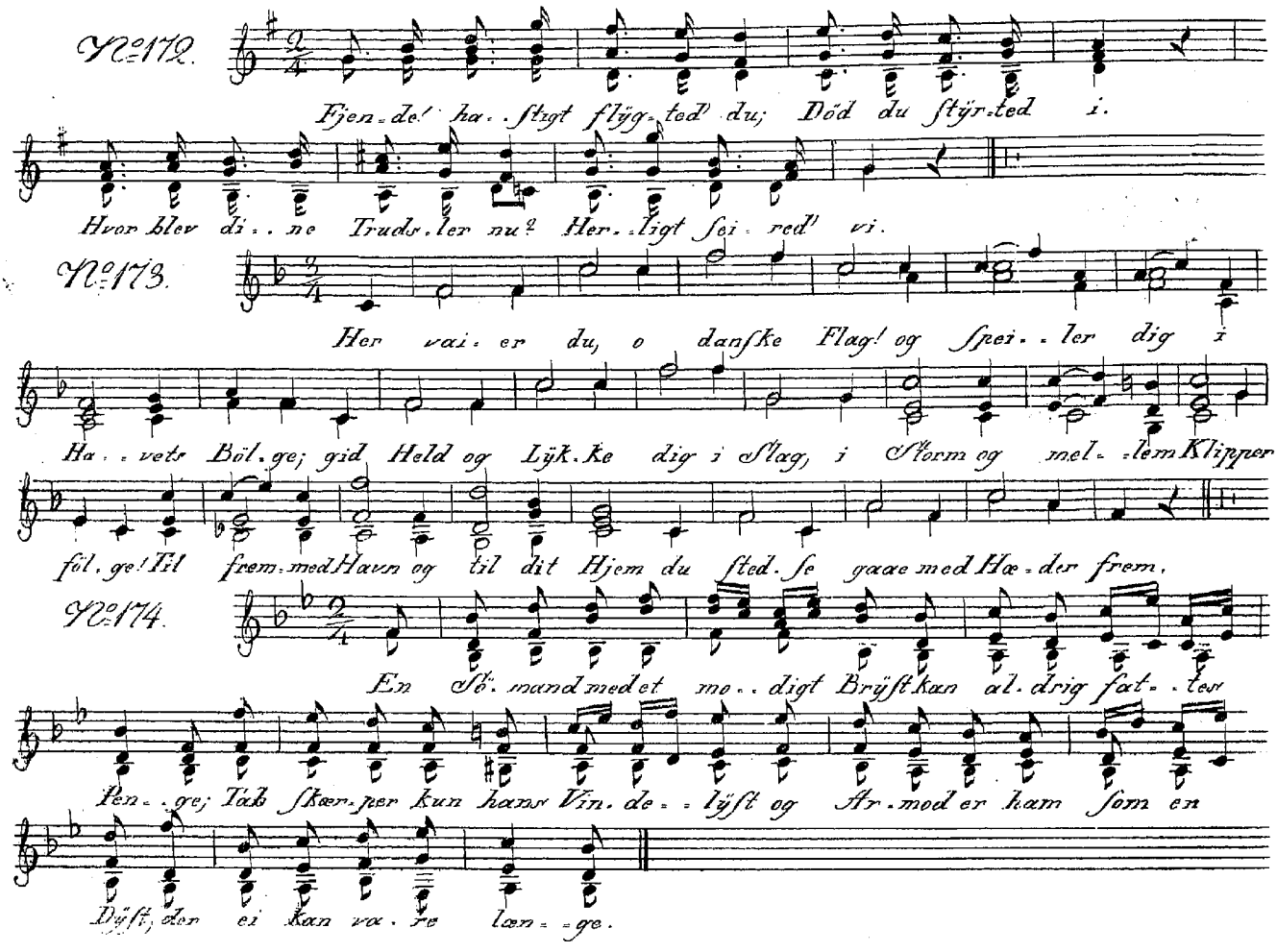
№172.
Fjen-de! ha-.stigt flyg-ted! du; Död du styr-ted i.
Hvor blev di-.ne Truds-ler nu? Her-.ligt sej-red vi.
№173.
Her vai-.er du, o danske Flag! og spei-.ler dig i
Ha-.vets Böl-ge; gid Held og Lyk-ke dig i Slag, i Storm og mel-.lem Klipper
fol-ge! Til frem-med Havn og til dit Hjem du sted-se gaae med Hæ-der frem.
№174.
En Sø-mand med et mo-.digt Bryst kan al-drig fat-.tes
Pen-.ge; Tak Skæn-per kun hans Vin-de-.lyst og Ar-.med er ham som en
Döst, der ei kan va-.re læn-.ge.

№ 175.

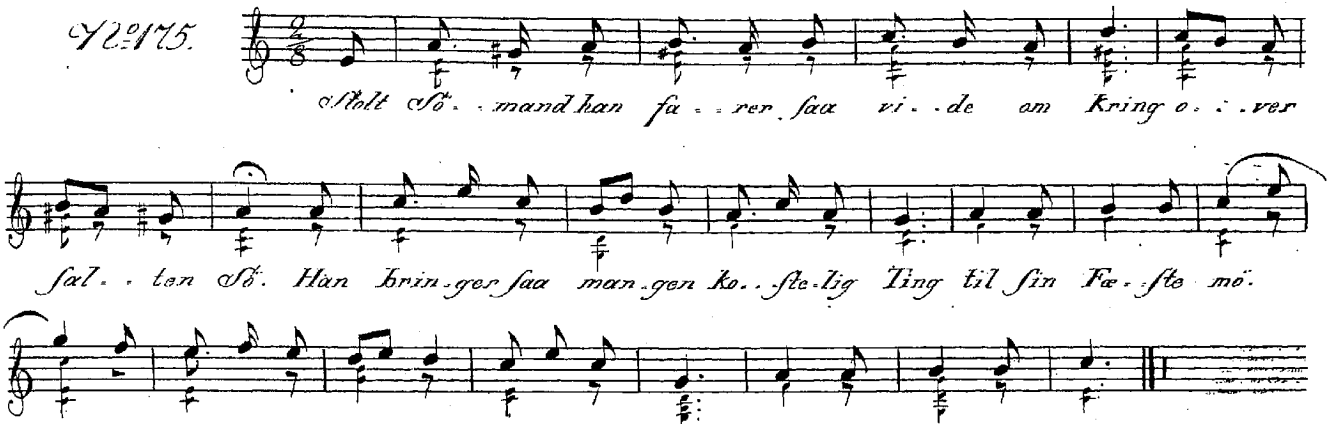

№ 176.
Choral.

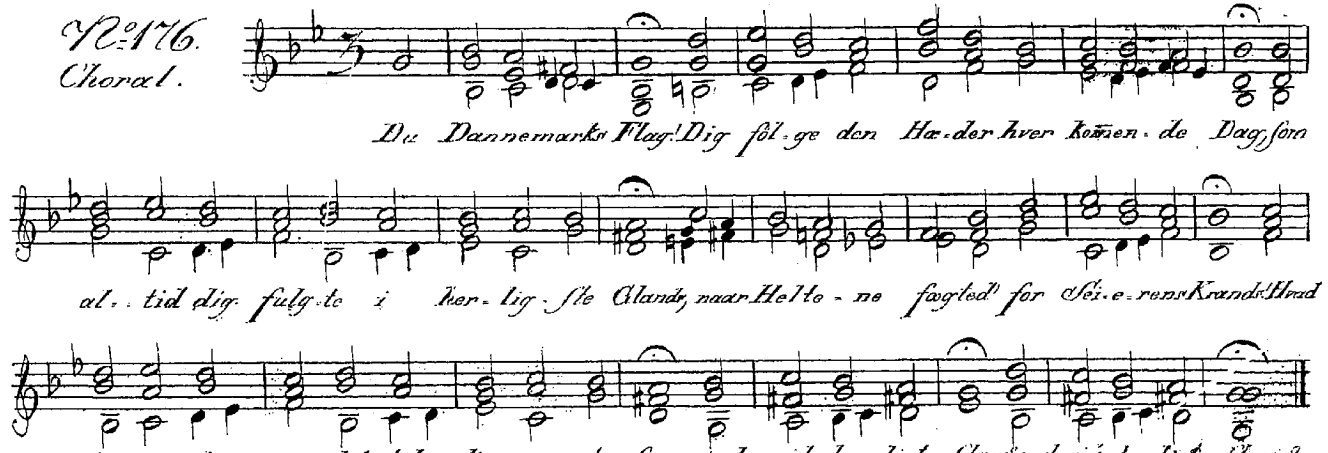

No. 177.

Vort Fö . . . de . land var al . tid rigt paa ra . ſke Or . logs . hel . te,
Som an . ſaae Tap . per . . hed for Pligt og ſkjalv ei naar det gjæld . te

Saa var vor Juel og A . . de . ler, og . Tor . den . ſkjold og man . ge fleer. Vort Fö . de land var

al . tid rigt paa ra . ſke Or . logs . Hel . . te.

178. ſynges ſom 163.

No. 179.

Kong Chri . ſtian ſtod ved höi . en Maſt i Rög og Damp, Hans

Vor . ge ham . re . . de ſaa faſt at Ca . thens Hjelm og Hjer . ne braſt, da ſank hver fjendtlig

Juel og Maſt i Rög og Damp. Flye, ſkreg de hver, ſom Flye . . . te

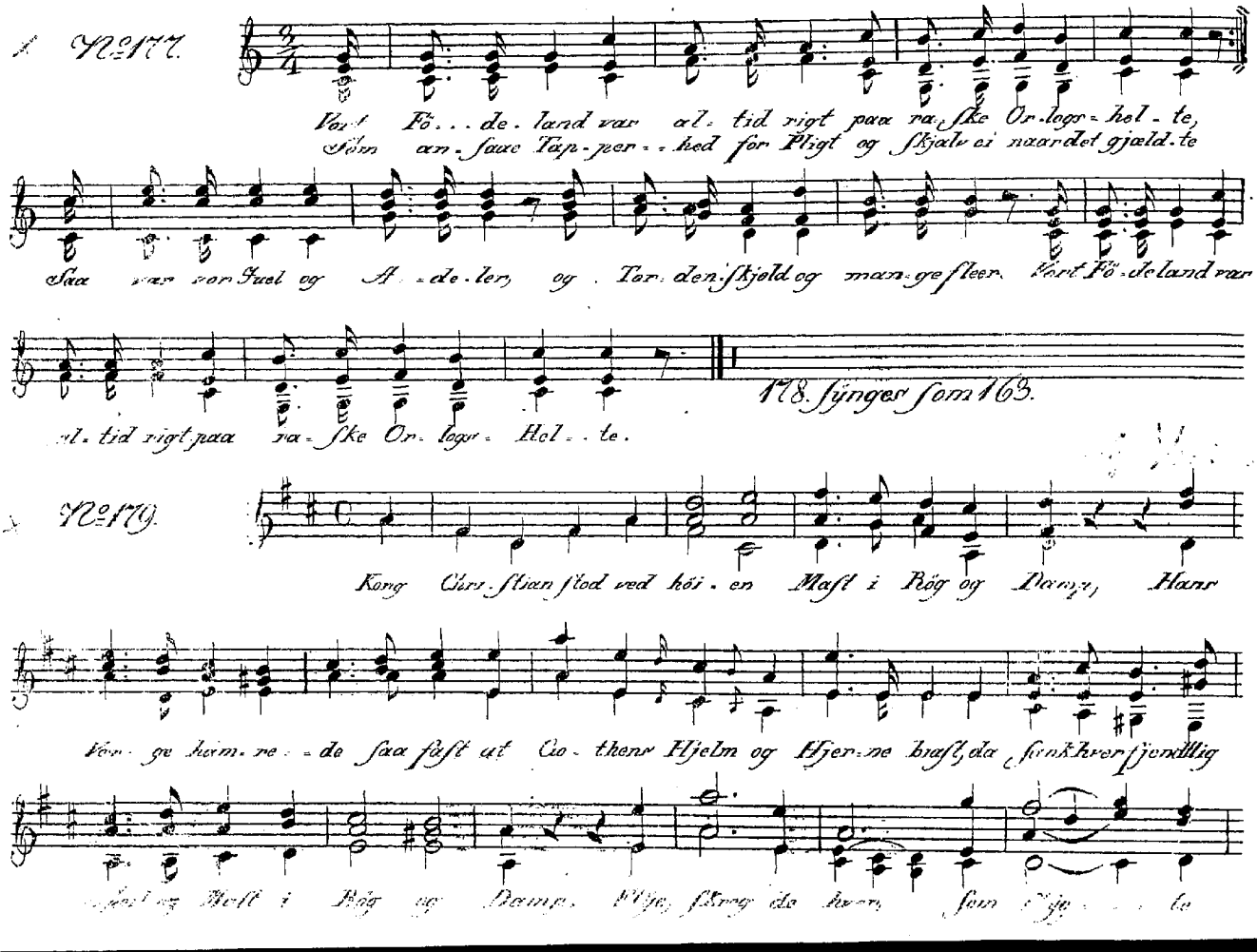

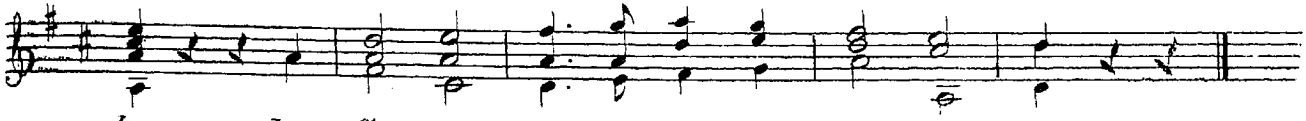

No. 180. Synger som 177.

No. 181.

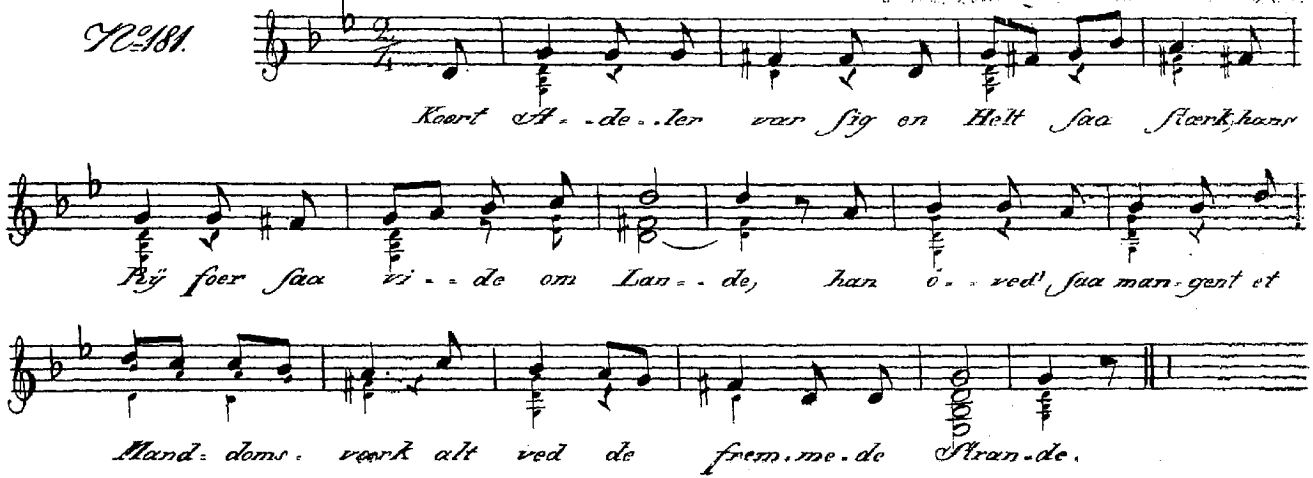

No. 182.

Tör - den - skjolds Stand har bo - sje - let min Tun - ge; kom - mer, I

Æd - le og la - der os sjun - ge Danskhed og Tro - skab og Mod!

Bort, hver Vun - hel - lig, som vo - ver at dad - le Tor - den skjolds Kjækhed! Tör du vel op-

sad - le fraa - den - de Böl - ge og tör du vel ri - de bundlö - se Ströme, hvor

(a)

tæt ved din Si - de svöm - mes i Hel - te - nes Blod?

(a) til sidste Vers.

tap - per og hæ - dret som han

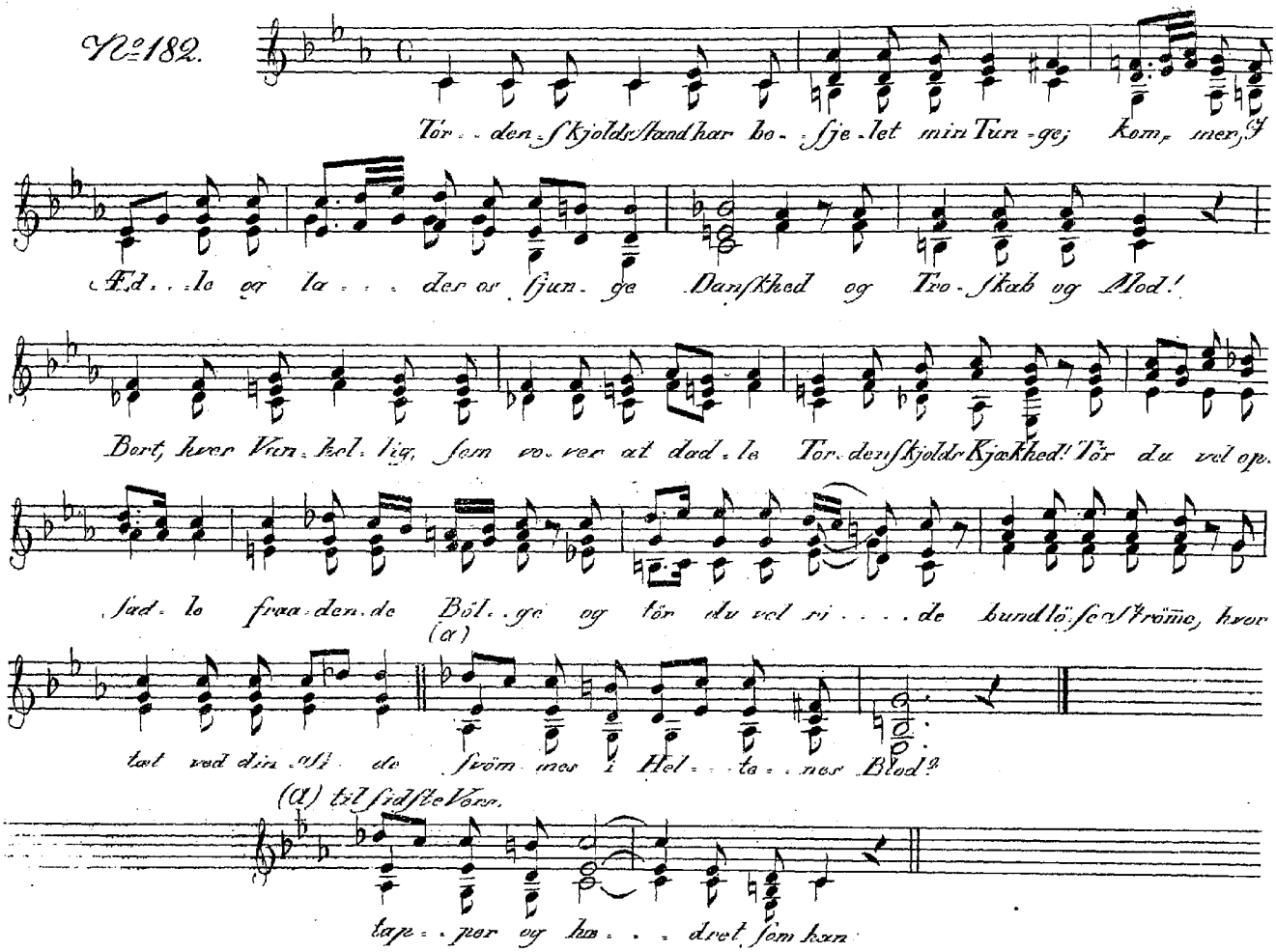

№ 183.

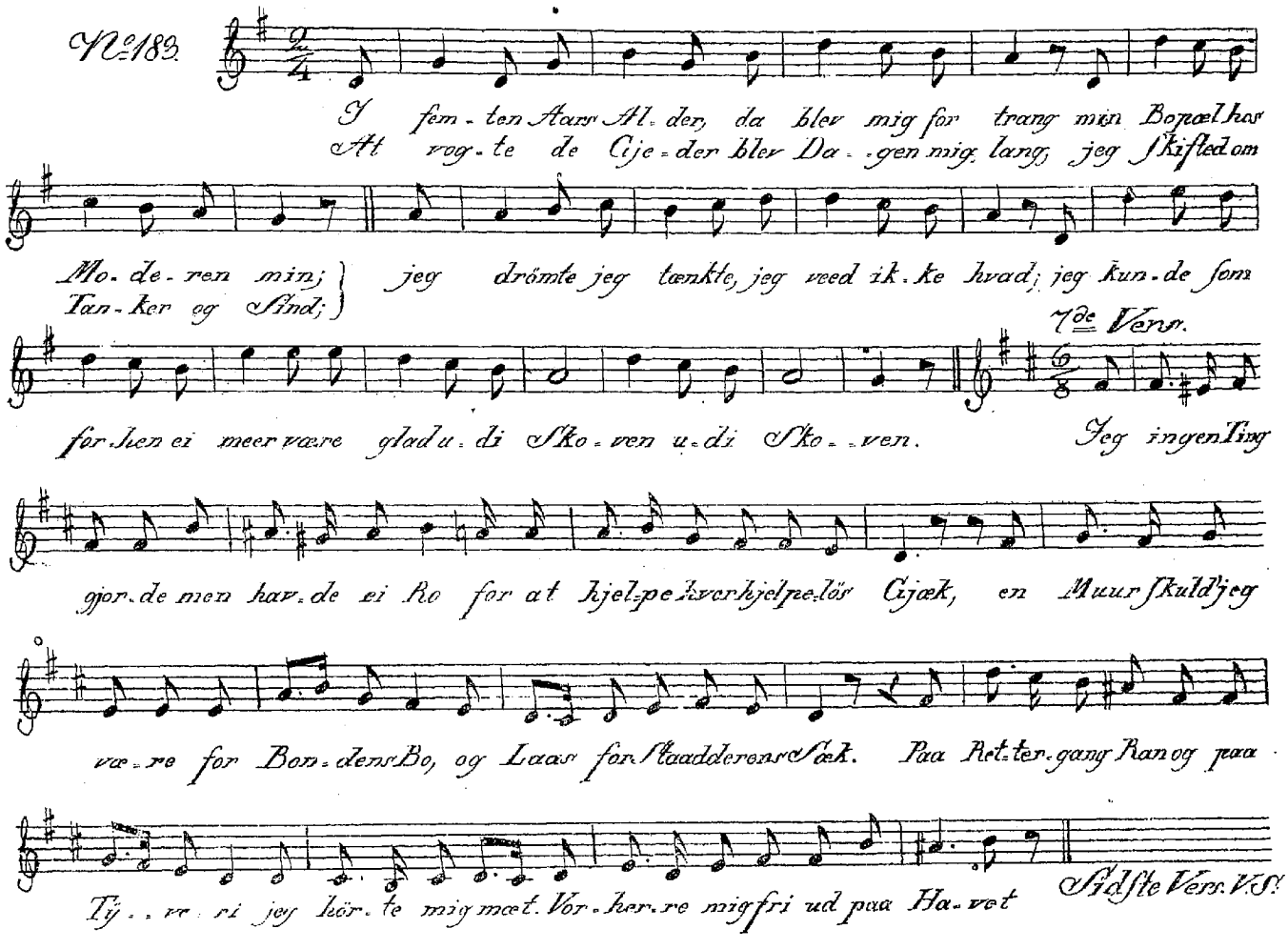
I fem-ten Aars Al-der, da blev mig for trang min Bopæl has
At vog-te de Cje-der blev Da-gen mig lang, jeg Skifted om
Mo-de-ren min; jeg drömte jeg tænkte, jeg veed ik-ke hvad; jeg Kun-de som
Tan-ker og Sind;
7de Vers.
for-den ei meer være glad u-di Sko-ven u-di Sko--ven.
Jeg ingen Ting
gjor-de men hav-de ei Ro for at hjel-pe hverhjelpe-lös Cjæk, en Muur Skuld jeg
ve-re for Bon-dens Bo, og Laas for Staadderens Sæk. Paa Ret-ter-gang Ran og paa
Ty--ve-ri jeg lör-te mig mæt. Vor-her-re mig fri ud paa Ha-vet
Sidste Vers. V.S.

Sidste Vers.

Saa syn-ger paa een li-ge Klip-pe blandt Vrag den skibbrudne Vi-king i

Brændin-gers Brag, ham Sö-en i Dy-bet ned-ri-ver. I-gjento-ne

Vo-ver-ne Sö-li-vets Priis, og Vin-de-ne vex-le paa for-ri-ge Viis; men

Tap-per-heds Vinde det bli-ver.

No. 184.

Kom mer hid, I
Taa-rer skal i

Pi-ger smaae! Strengen vil jeg rö-re,
Øi-et staae, naar min Sang I hö-re.

om saa bold en Un-ger-svend, al-le

fag-re Pi-gers Ven, för-ge-ligt jeg sjun-ger.

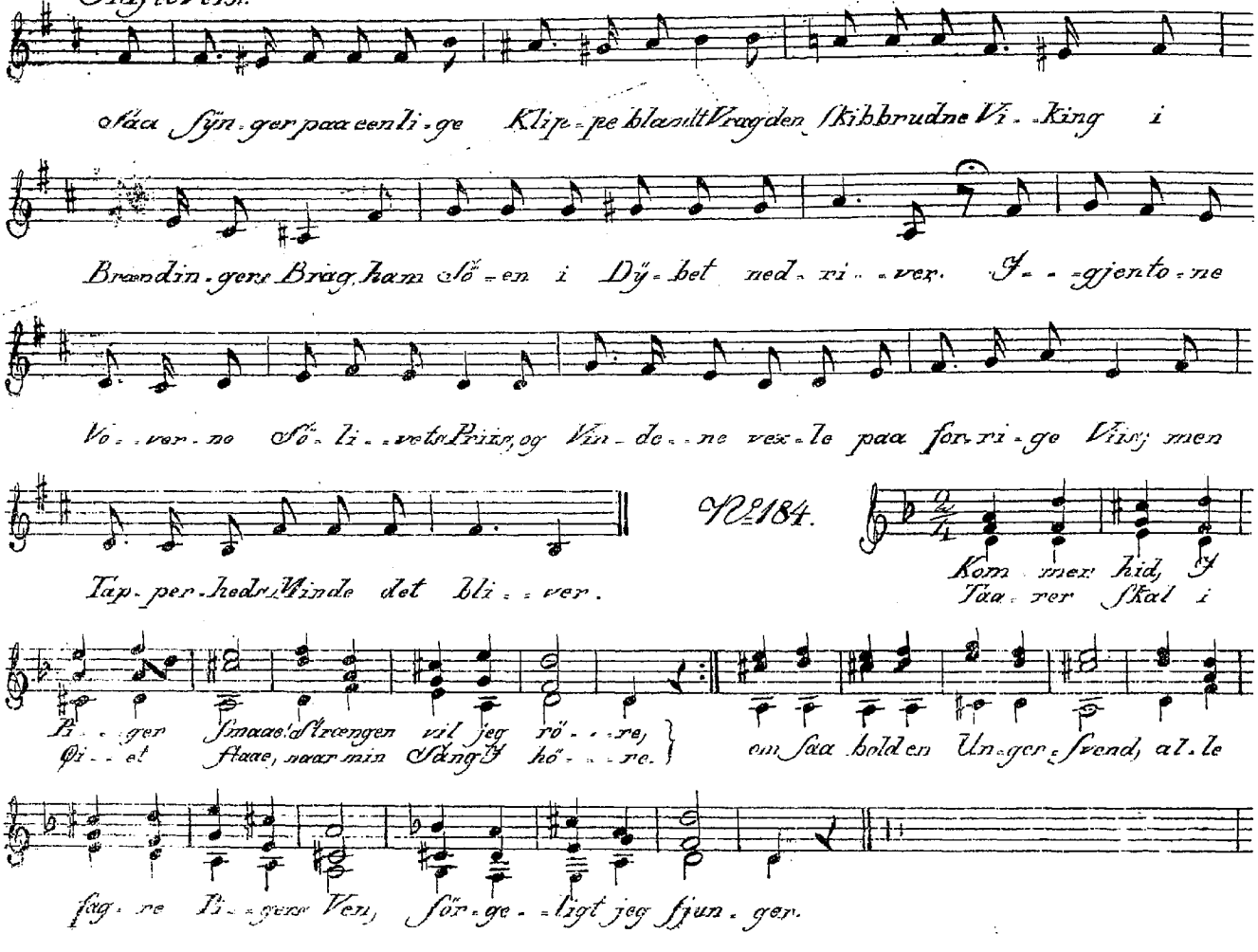

Kunzen.

No. 185.

En Landmand har stor Glæ-de han har den bed-ste Stand:

seer Sko-ven grön sig Klæ-de, hans er det skjön-ne Land. Sin go-de

Sæd han spre-der i Her-rens Navn da ud, og dag-ligt til ham be-

der; thi Vex-ten gi ver Gud.

Kuntzen.

No. 186.

Nei, det er ik-ke

Hvor knap man seer Guds

O-les Sag at boe i Ho-ved-sta-den,
Kla-re Dag; end-og-saa midt paa Ga-den } og svim-ler

naar man tit-ter op til höi-e skum-le Hu-ses Top.

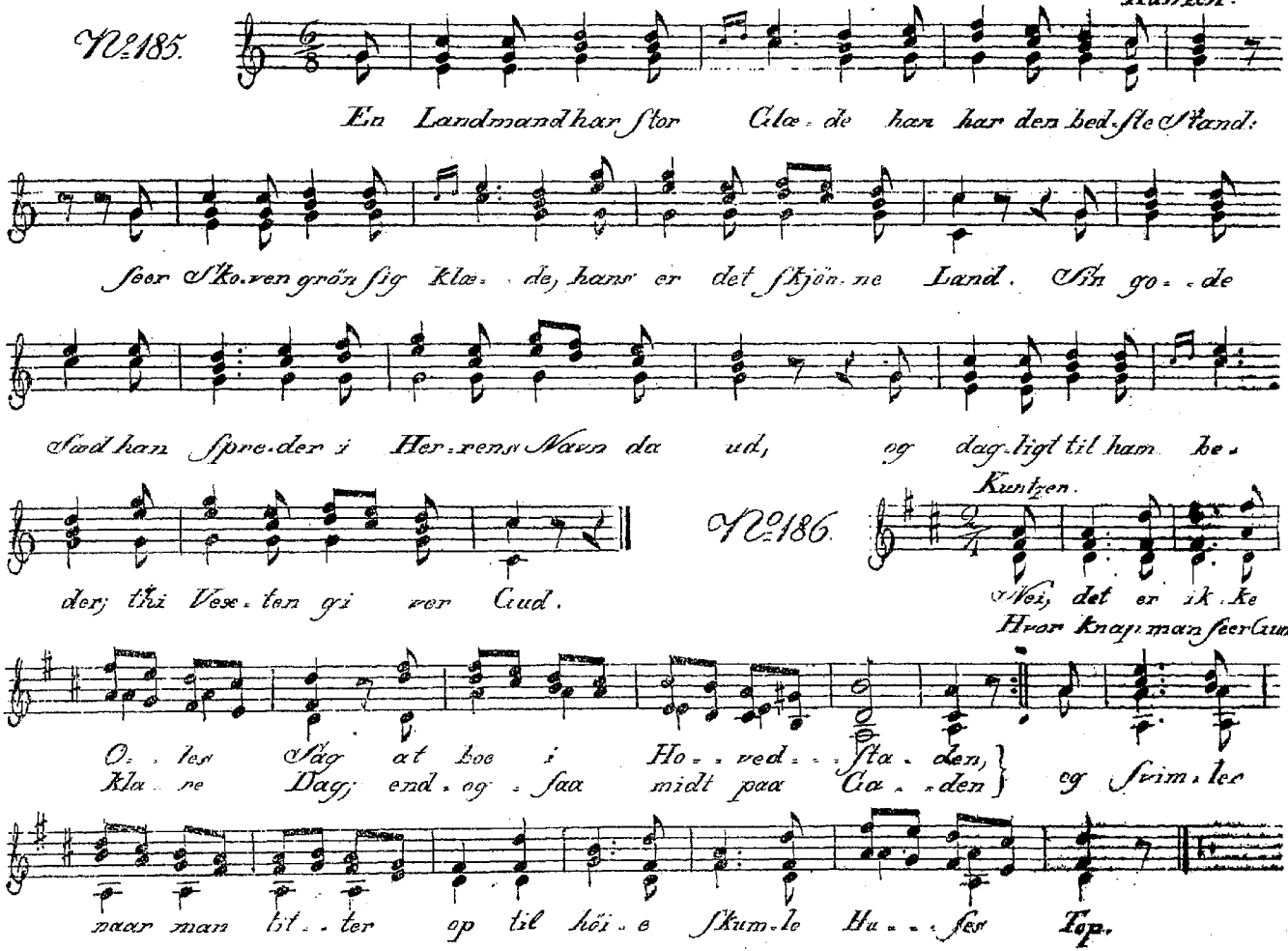

187. Synges som №. 16.

№ 188.

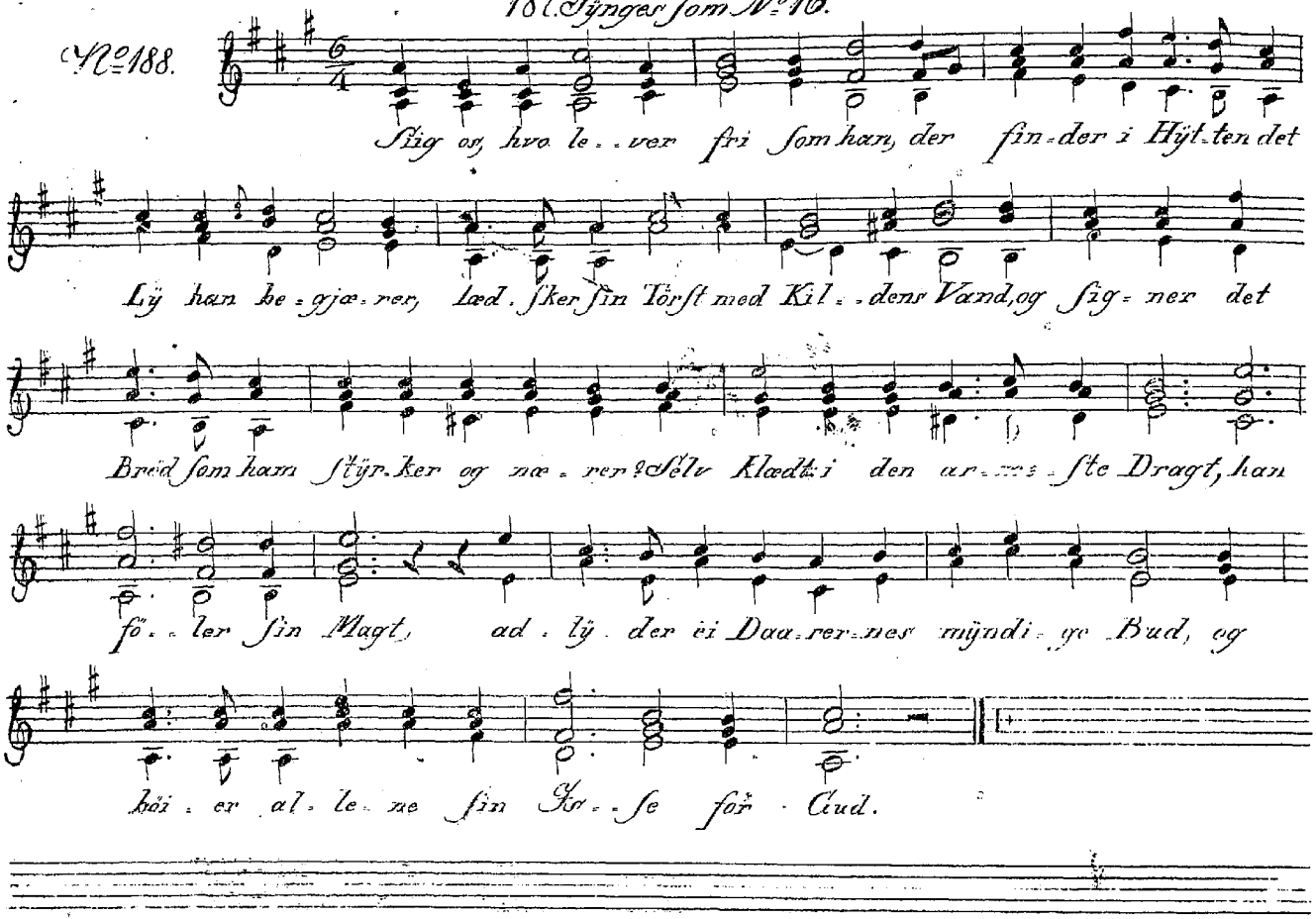

Mildh: L:

No. 189.

Held mig! jeg blev en Bon-de-mand! For-nöi-et er jeg i min Stand, og lÿ-stig vil jeg væ-re.

No. 190.

O, Pi-ger jeg væd-der at in-gen sig glæ-der, a smukt og saa her-ligt som vi; i For-aa-rets Da-ge vi Böt-ten vil ta-ge og mal-ke saa gla-de der-i — og mal-ke saa gla-de der-i.

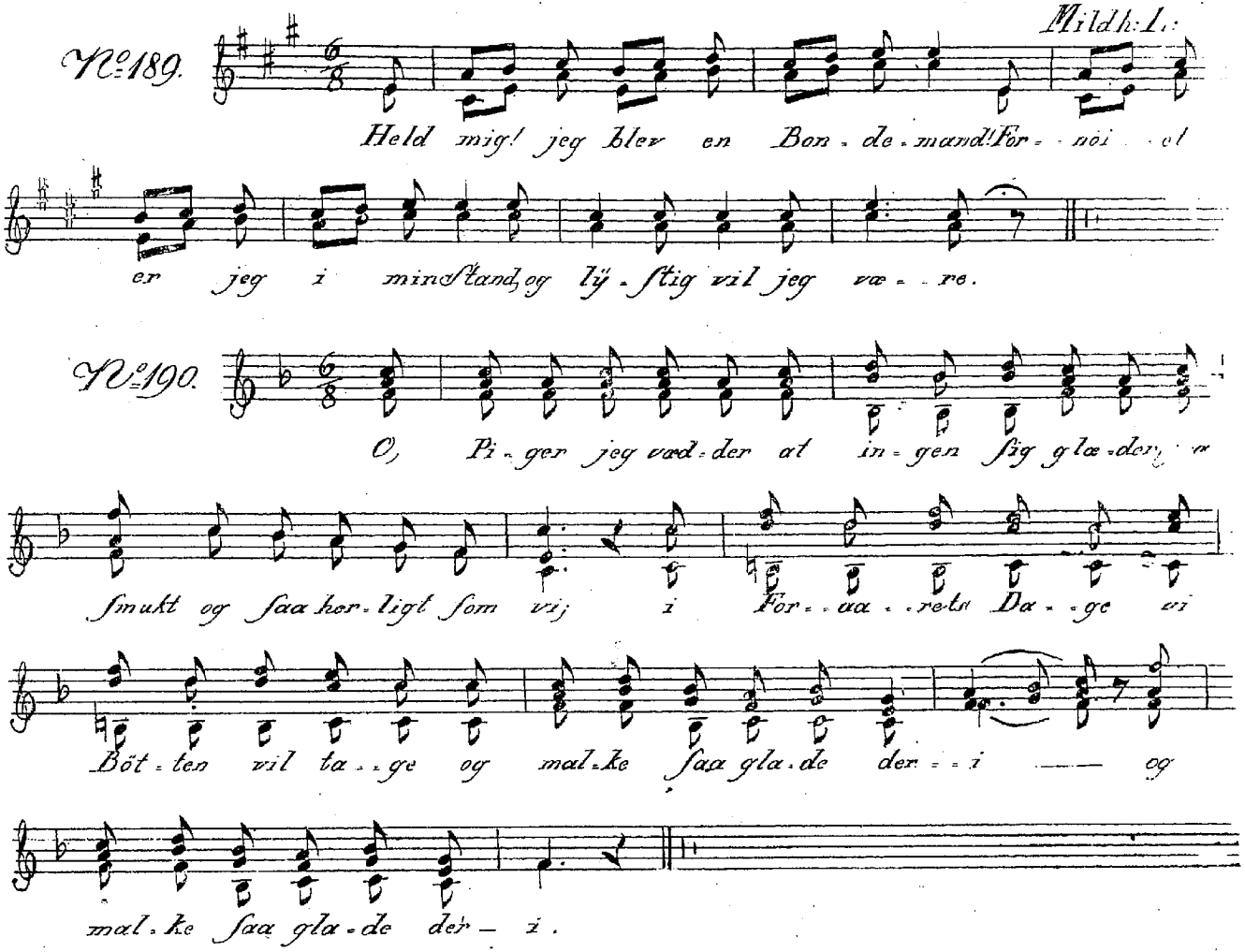

No. 191.

Lyk-sa-lig den, der boer i samme Hyt-te, som Pat-te-glut, som Yng-ling og som Mand, som paa den sam-me Kjep sig graa kan styt-te, hvor paa han reed i lö-sen Sand.

192. Synges som, 27.

No. 193.

Jeg er saa fro, jeg er saa glad jeg er min e-gen Her-re
Jeg Fog-den ei skal spör-ge ad, om jeg til-freds maae væ-re
Jeg stræ-be kan og vil og Held skal mö-de mig fra Dal og Fjeld; jeg gi er min Skat gjör Ret og Skjel og er min e-gen Her-re.

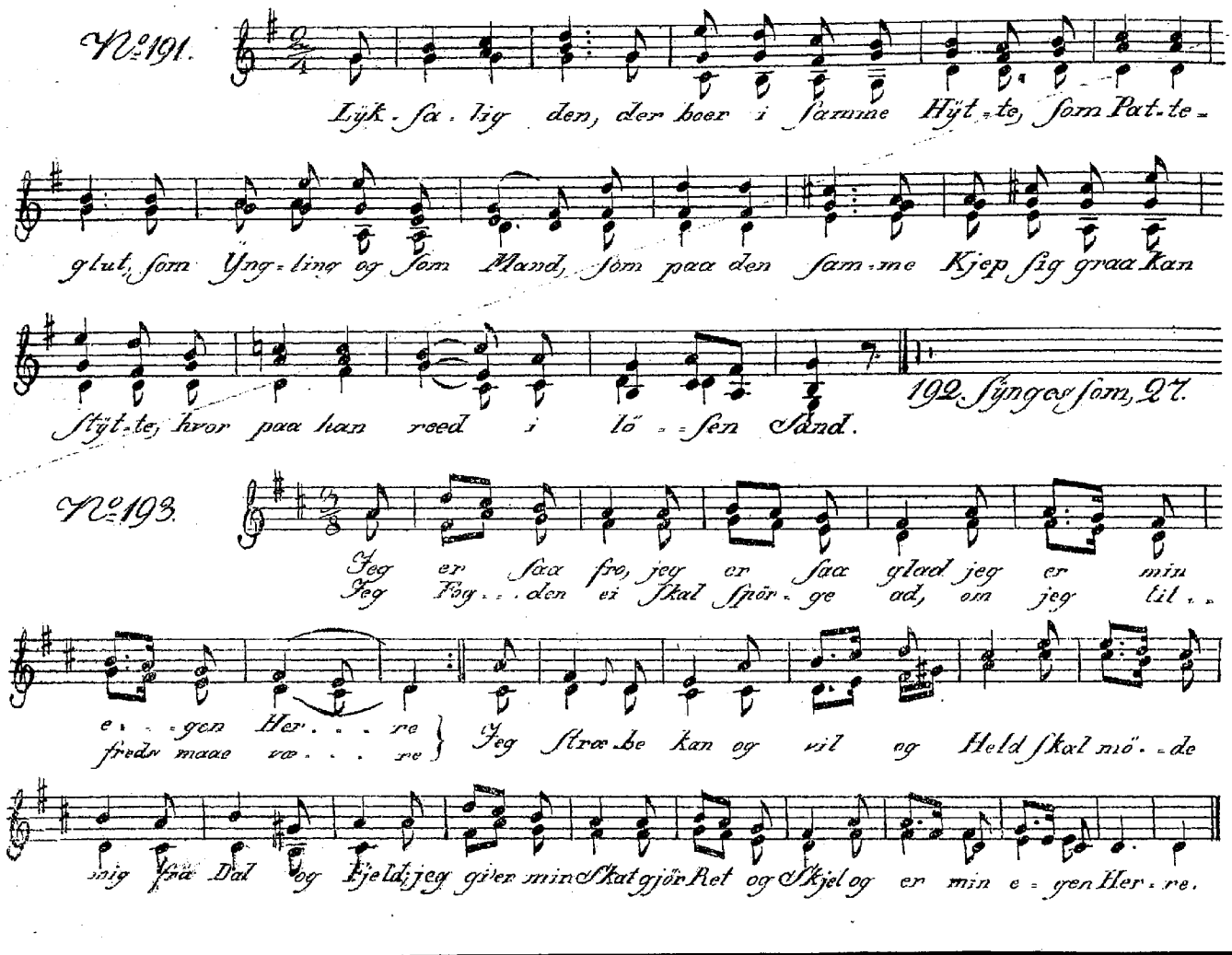

1194

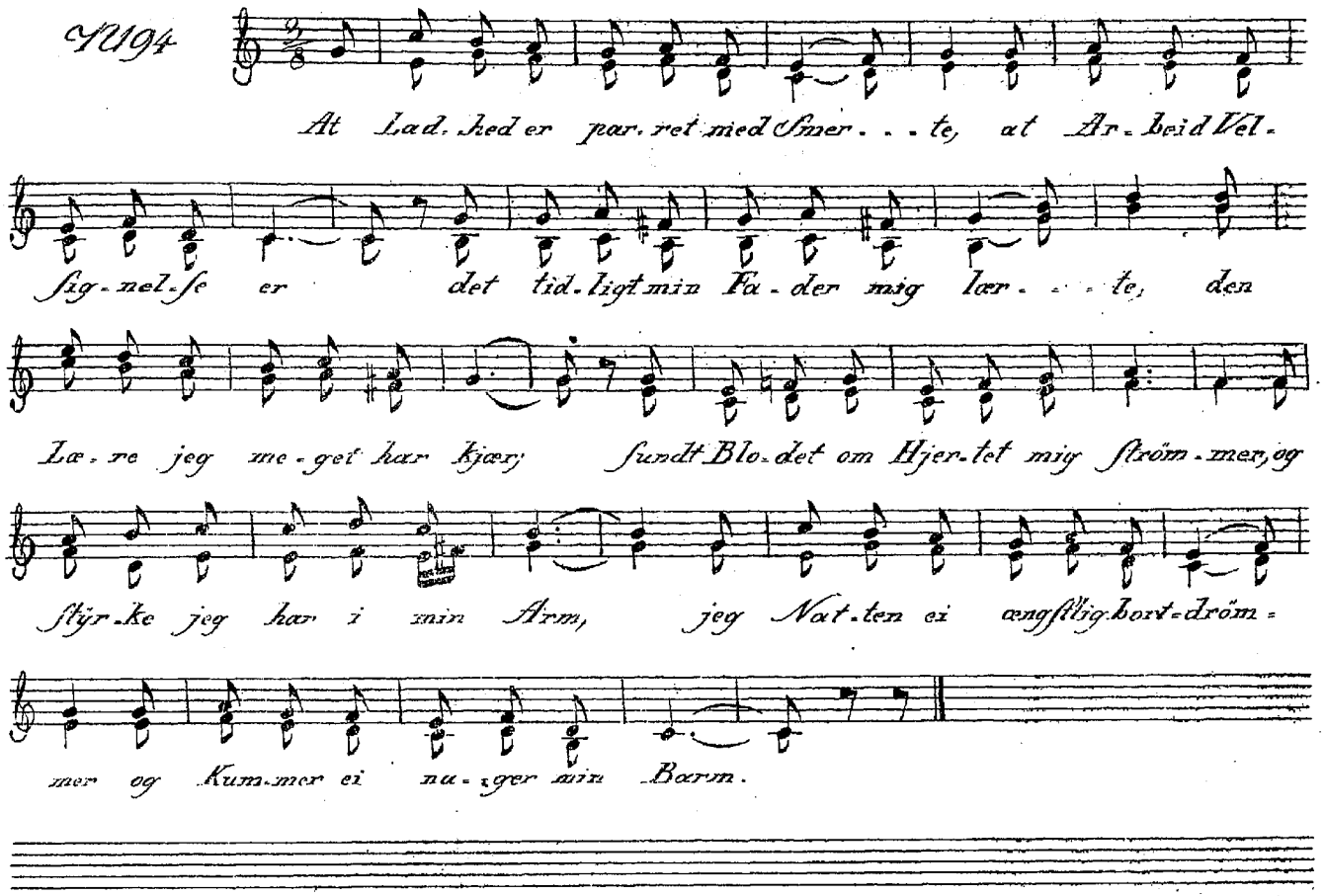
At Lad. hed er par. ret med Smer. . . te, at Ar. beid Vel.
sig. nel. se er det tid. ligt min Fa. der mig lær. . . te, den
Læ. re jeg me. get har kjær; Sundt Blo. det om Hjer. tet mig ström. mer, og
stjær. ke jeg har i min Arm, jeg Nat. ten ei angstlig bort. dröm.
mer og Kum. mer ei nu. ger min Barm.

Mildh: Lid:

№ 195.

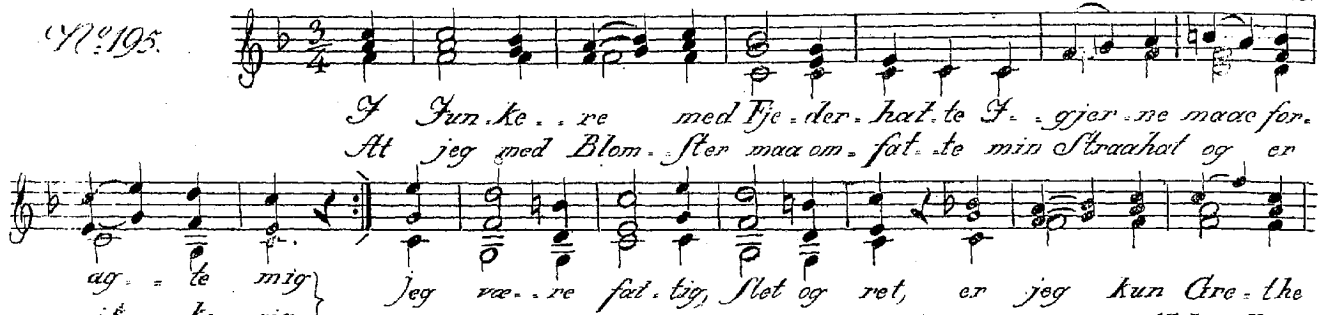

Mildh: Lid:

№ 196.

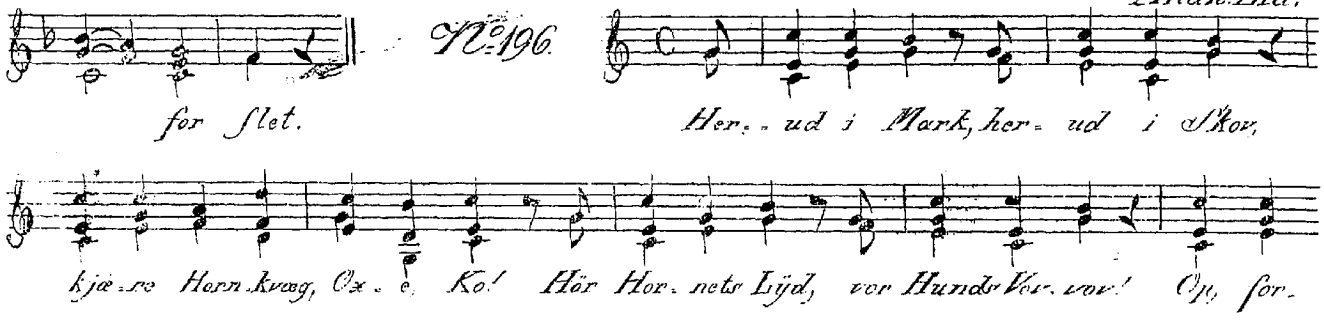

№197.

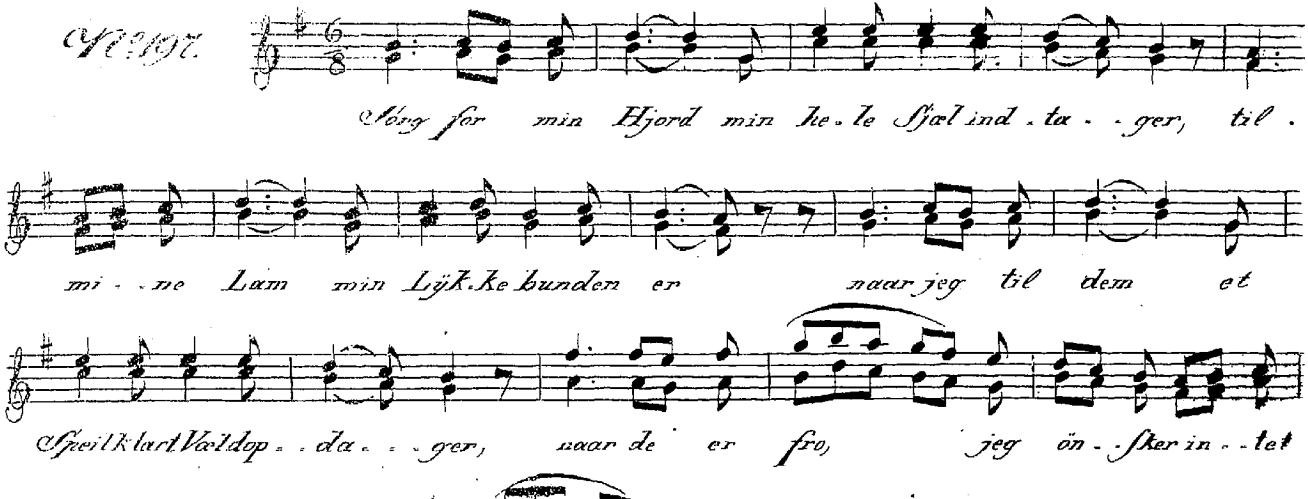

Schultz.

№198.

№199.

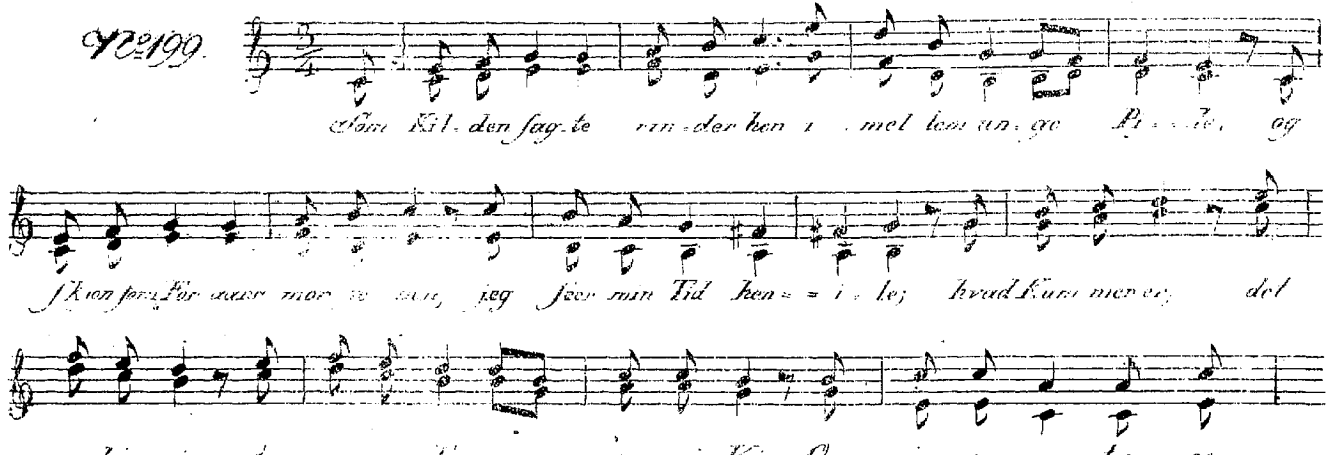

Kunzen.

№200.

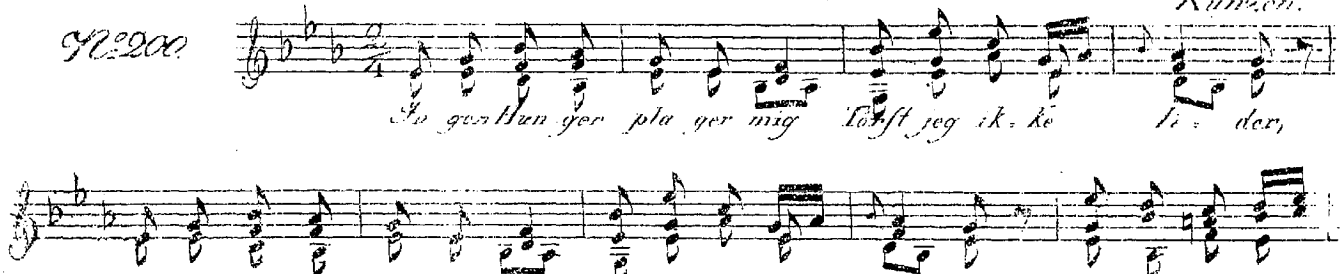

til min Krop, nye jeg faaer naar de gaaer op jeg er mun - ter

jeg er glad jeg er glad og mun - - ter.

O.D: Mild: L:

No. 201.

Rusk, rusk, rusk! nu Kar - - le, Pi - ger! ruskes skal, nu

Kar le Pi - - ger ru - - skes skal den skon - ne Hör - i grön - ne Dal den skjön - ne

Hör i grön - - ne. Dal.

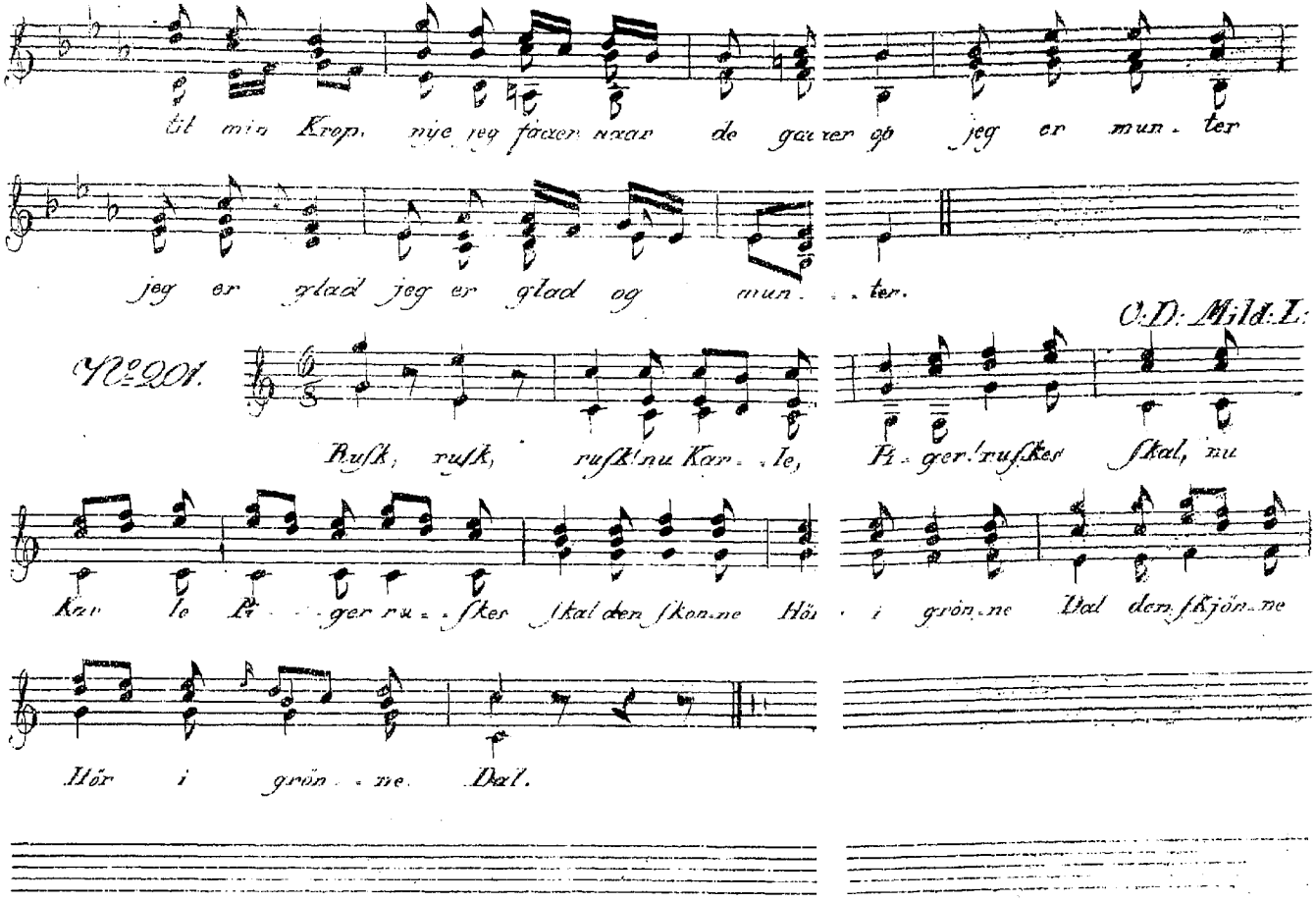

No. 202.

Löb, snel-le Hjul! löb hur-tig om! din Ha-stig hed skal tæ-re at

Ti-den gik og Ti-den kom, og den vil nyt-ter væ-re; som Traa-den gjen-nem

Fin-ge-ren, saa gli-der Ti-den ha-stig hen og skjöndt vi vil-le gri-be-den, den

kom dog ei til ba-ge.

No. 203.

Hör nu Dat-ter kjæ-re! paa min Spin-de-læ-re: Spin-de

maa du glat og reent træk-ke Traad den lang! og peent Hör min Dat-ter kjæ-re!

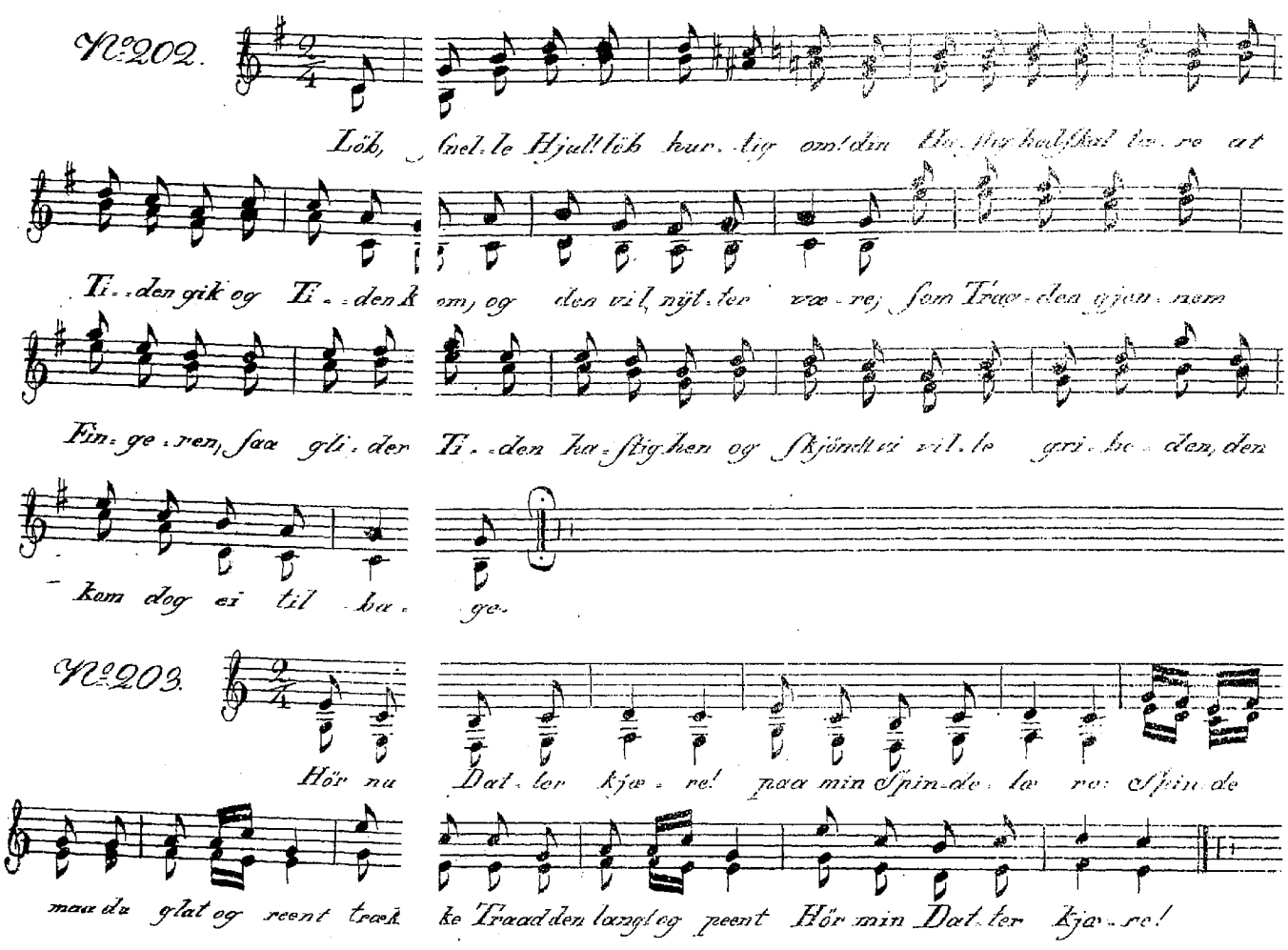

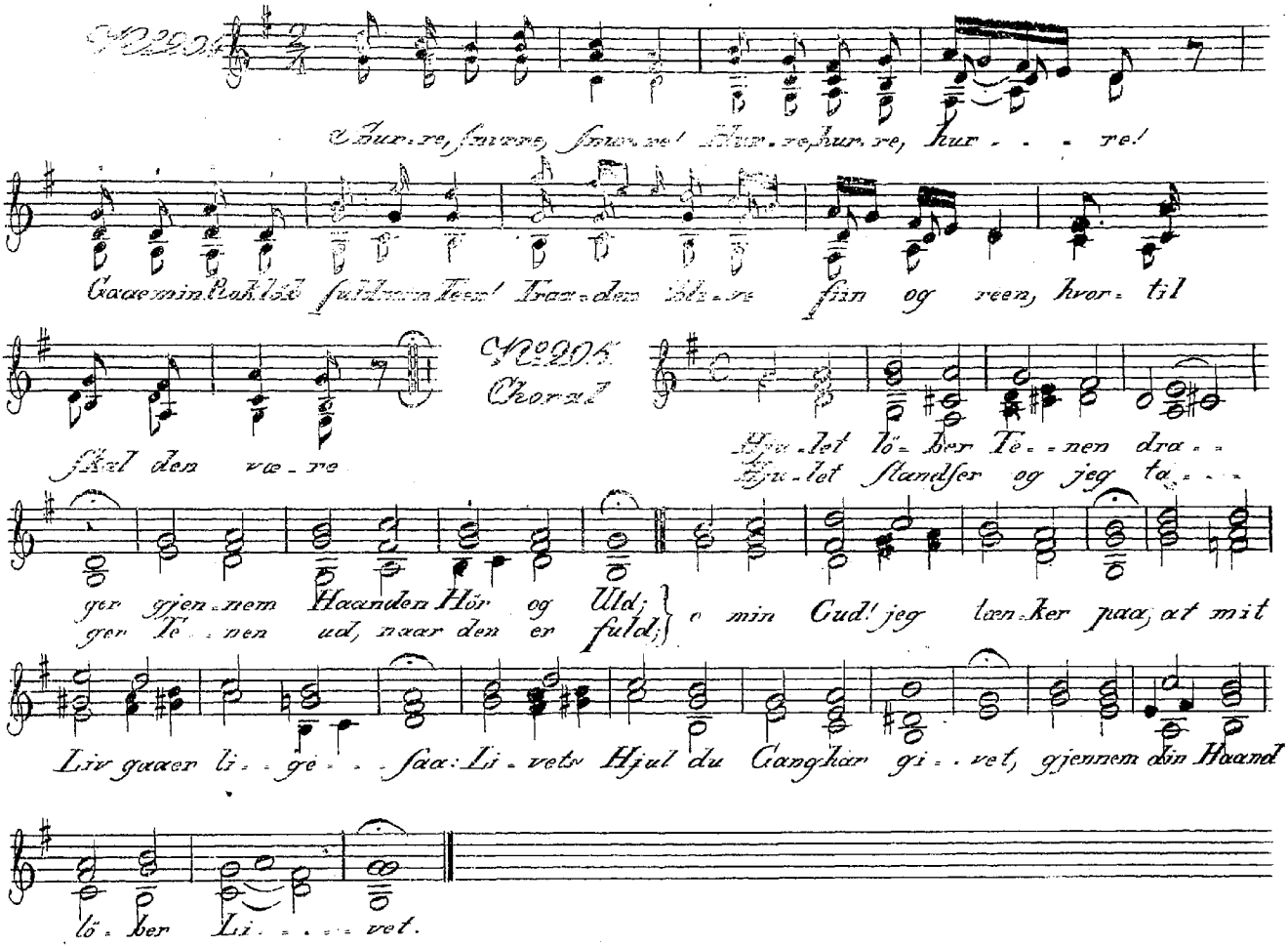
No 204
Hur-re, hur-re, hur-re! Hur-re, hur-re, hur - - - re!
Gaae min Rukløb fuldnem Teen! Traa-den Bli-ve fiin og reen, hvor-til
skal den væ-re
No 205
Choral
Hju-let lö-ber Te-nen dra-
Hju-let standser og jeg ta-
ger gjen-nem Haanden Hör og Uld;
ger Te-nen ud, naar den er fuld;
o min Gud! jeg tæn-ker paa, at mit
Liv gaaer li-ge-saa: Li-vets Hjul du Gang har gi-vet, gjennem din Haand
lö-ber Li-vet.

No. 206.

Shur, min Rekt jeg har dig kjær skjøndt du li- det pra- ter:

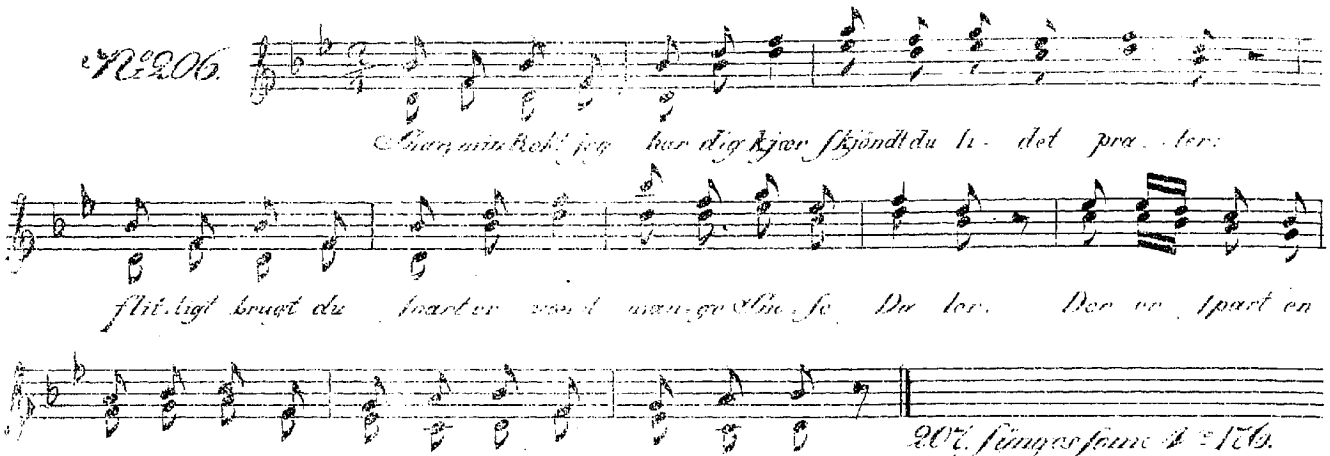

flit- tigt brugt du spart er vist man- ge Sho- se Da- ler. Der er spart en

dyg- tig Sum! Shur rur- rur- rum Shur rur- rur- rum!

207. Sjunges som No. 176.

No. 208.

Vist en gent- ma- zo- ne, den fir- ste Strompe bandt en

vor- dist jin dig Ko- ne den æd- le Kunst op- fändt. Paa Glutter ömt hun

saae, hvor frø- de kjø- re Smaa.

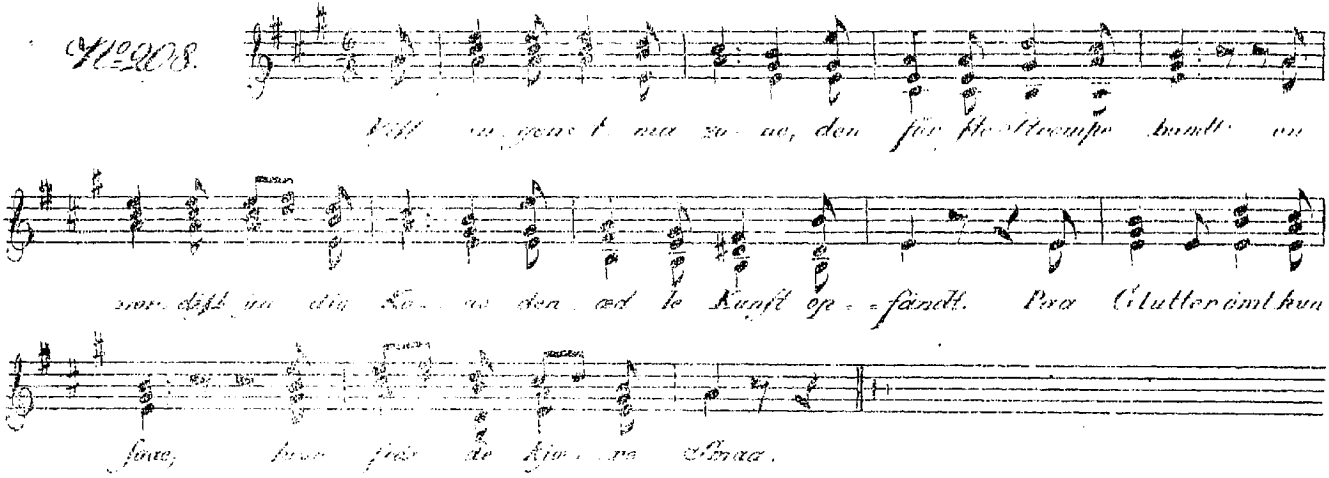

No. 209.

Jeg tid ligt op hvor Hor gen slauer, det er jeg

vant fra jeg var li - den og naar jeg fät paa Nuu-len faaer, hvor

let hen - smut - ter ik - ke Ti - den; jeg min - des ved de för - ste

Sting, hvor södt u - skyl - dig Pi - ge hvi - ler, at Him - len til mit Lei - e

smi - ler og gav mig tu - sind go - de Ting.

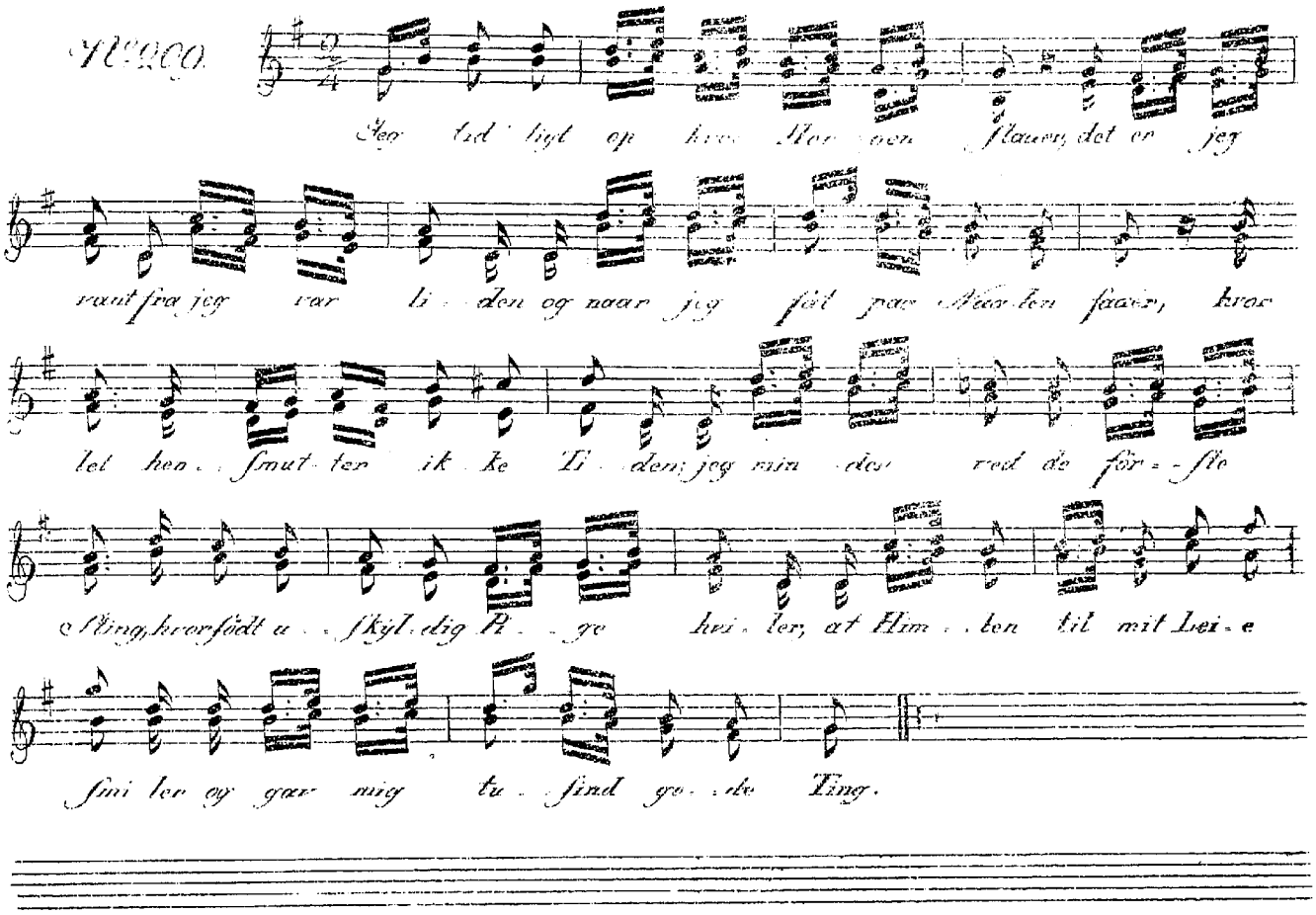

No. 210.

Hvid-ne jevnt ved So-lens Var-me, Lær-red! som med ra-ske Ar-me selv jeg spandt og væ-ve-de. Dig be-stan-ke Som-fru-hæn-der! at du fuld-blegt Øi-et klæn-der, lig den nat-te-fald-ne Snee.

No. 211.

Jeg er en Væ-ver-pi-ge og Glæ-den er min Ven, ved Væ-ver-sto-len sni-ge mit Liv sig mun-tert hen. Saa let min Tid hen-rin-der ved rask Arbeid som

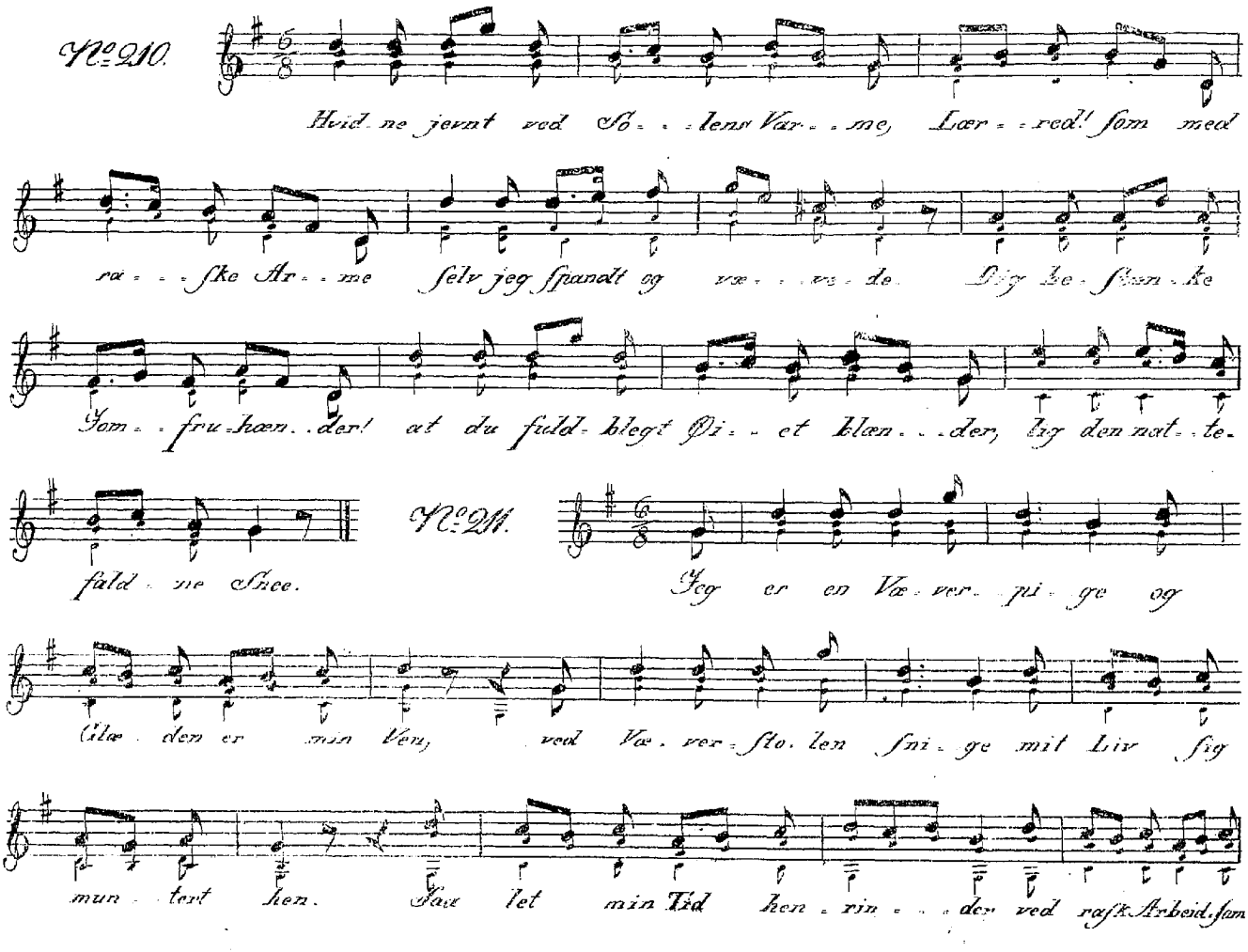

hed, til in-gen Trang jeg fin der af Sorg jeg in-tet veed.

No. 212.

Kunzen

I ba-re Skjorter gaae vi Kar-le her og

slaae, hvor vo-re Le-er blinke! det höi-e Græs maa syn-ke, vi

Kar-le gaae og slaae.

No. 213.

Nu Kar-le paa Gang! op, Plei-len at slynge, og muntert at

syn-ge den Tær-ske mands Sang! tik tak tak tak! tik, tik, tak, tak tak!

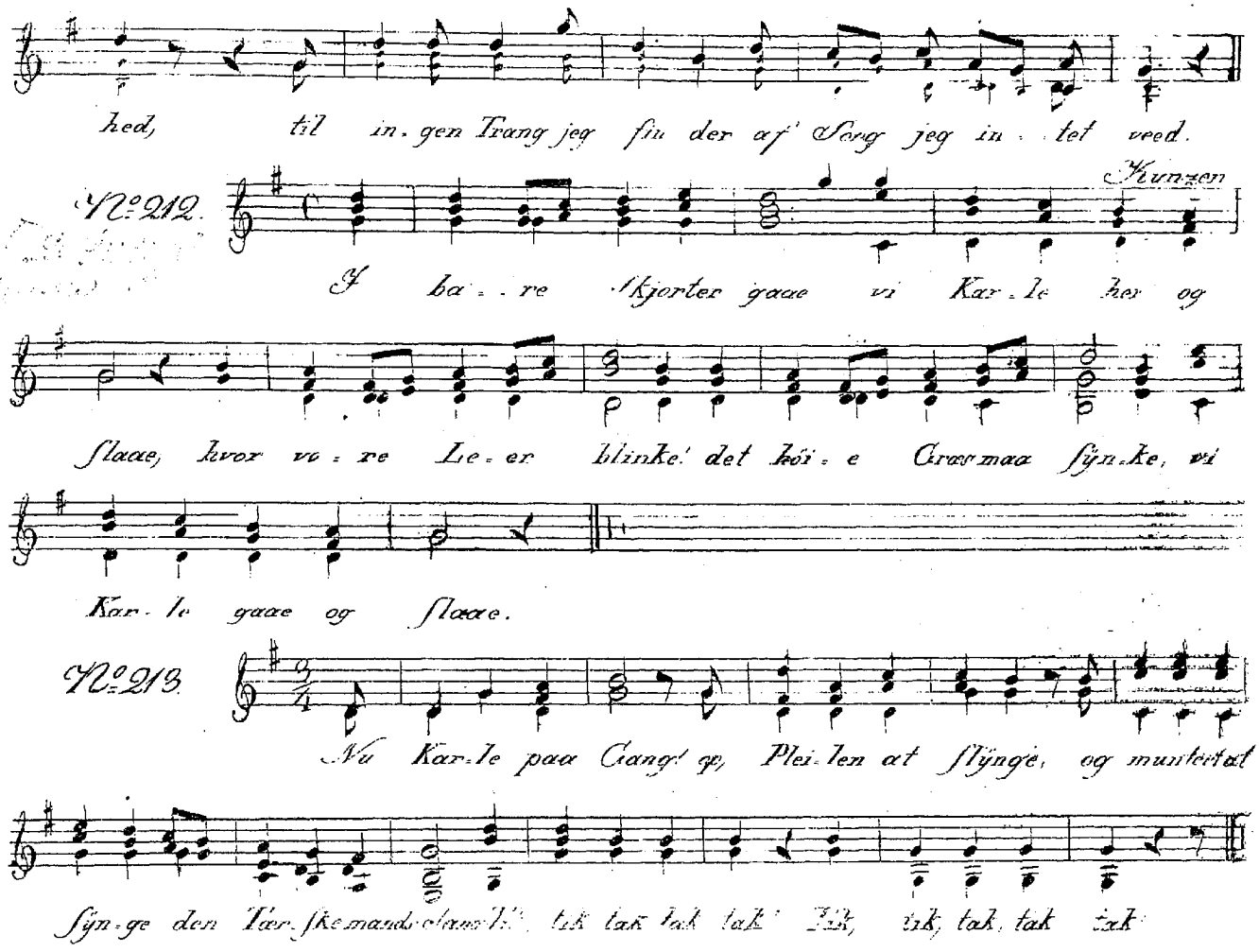

No. 214.

Jeg er en Jæ-ger rask og brav; ved Morg'nens

för-ste Skjær, om Aft'nen, naar til Land og Hav fra Him-len

Maa-nen seer, jeg van-drer fro saa langt og

vidt og li-ster mig saa snildt, jeg lyt-ter lu-rer

ved hvert Skridt paa Skye paa sna-re Vildt.

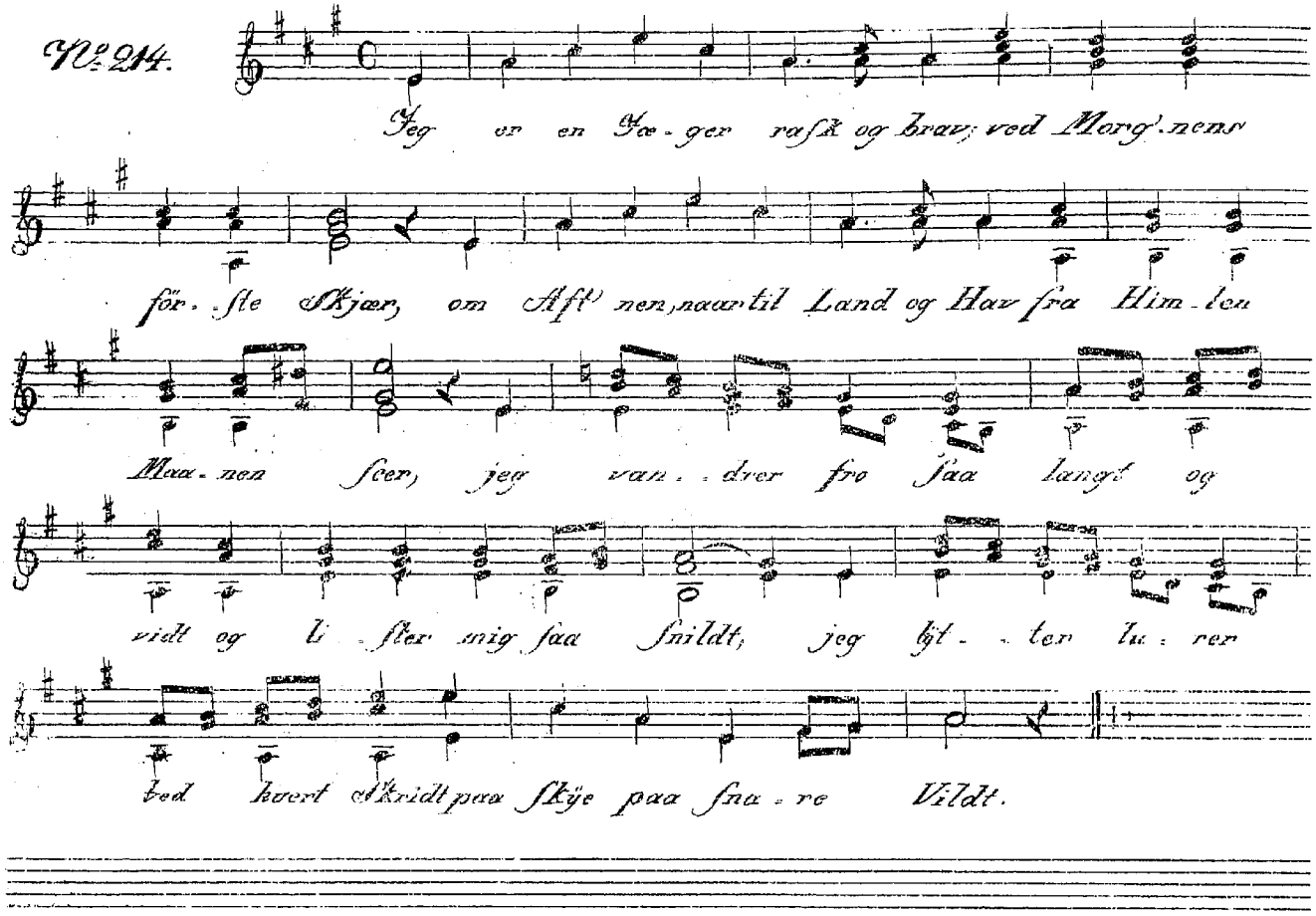

Nº 915.

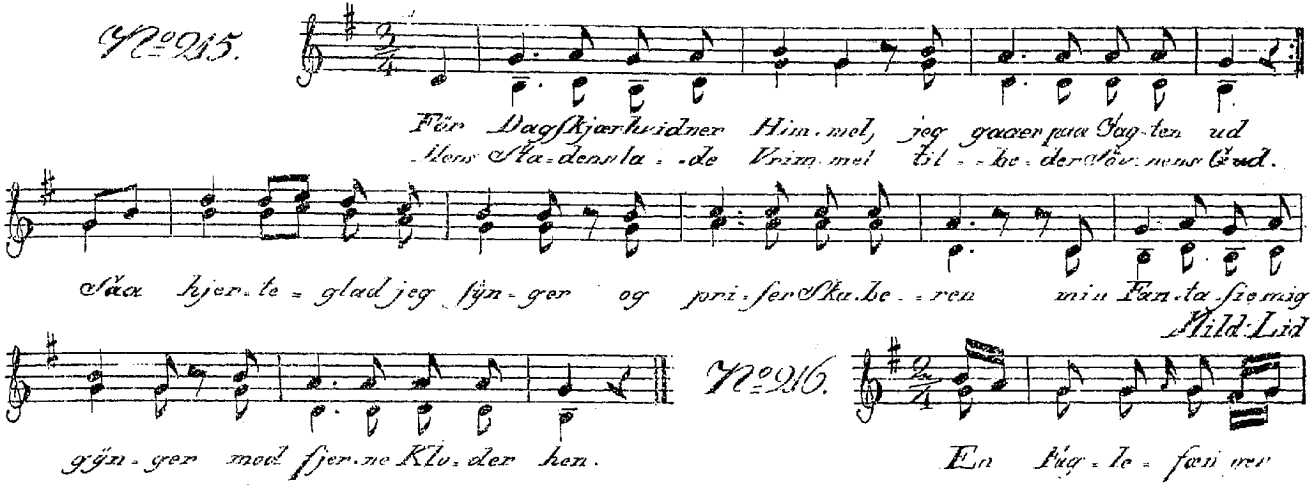

Hild: Lid

Nº 916.

Saa fro og glad jeg er i Sind naar Fug-len smut-ter

til mig ind!

Kunzen

No. 217.

Midt u-di Gland-sen af speil-kla-re Böl-ger
Ak' og paa Glæ-dens Midt skinnen de Böl-ger

gli-der lig Sva-nen den ruk-len-de Baad,
gli-der min hen-ver-ne Sjel som en Baad.

thi ned fra Himme len

paa dis-se Böl-ger Af-te-nens Röd-me om danser min Baad:

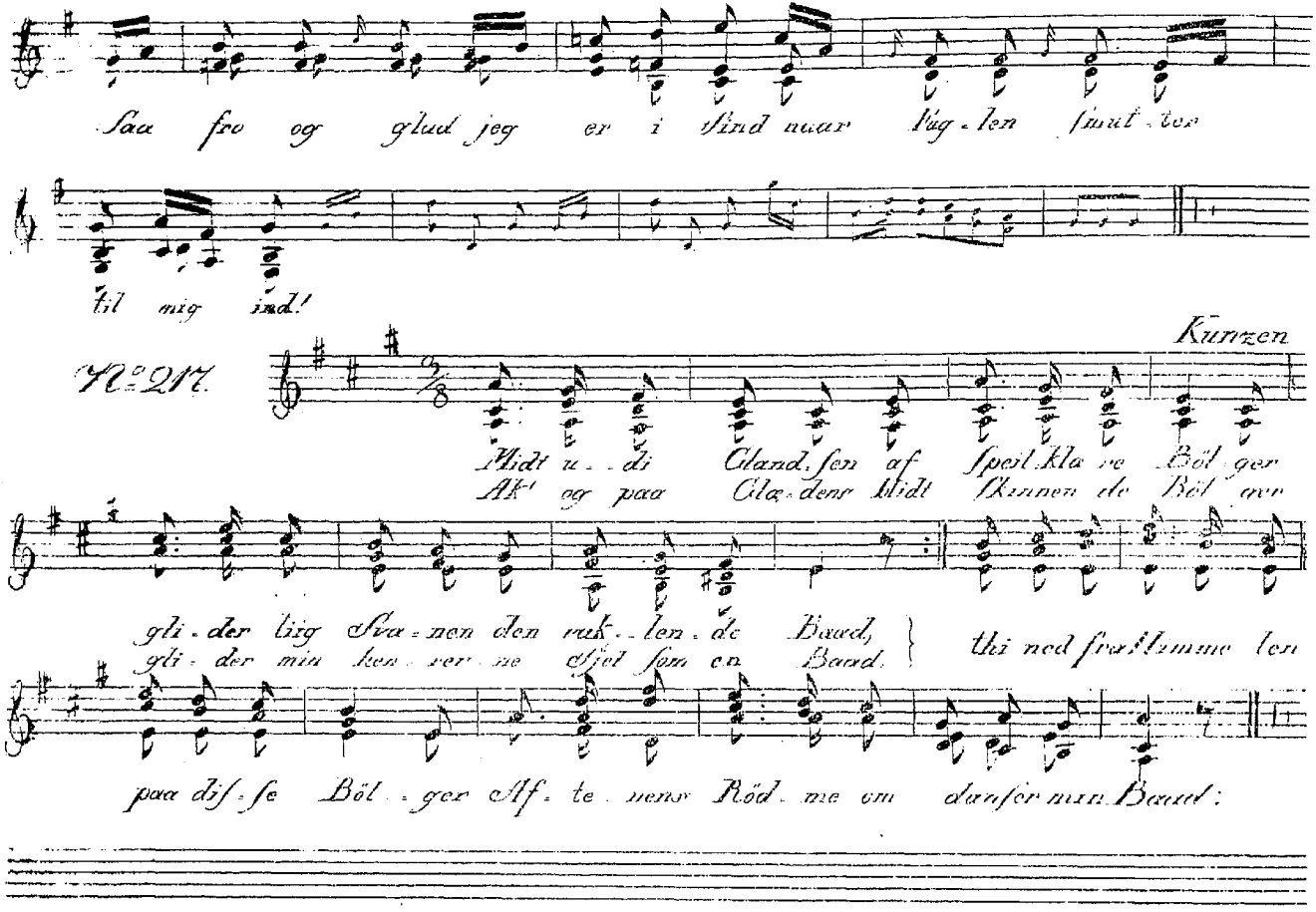

Mild:Li:

№118.

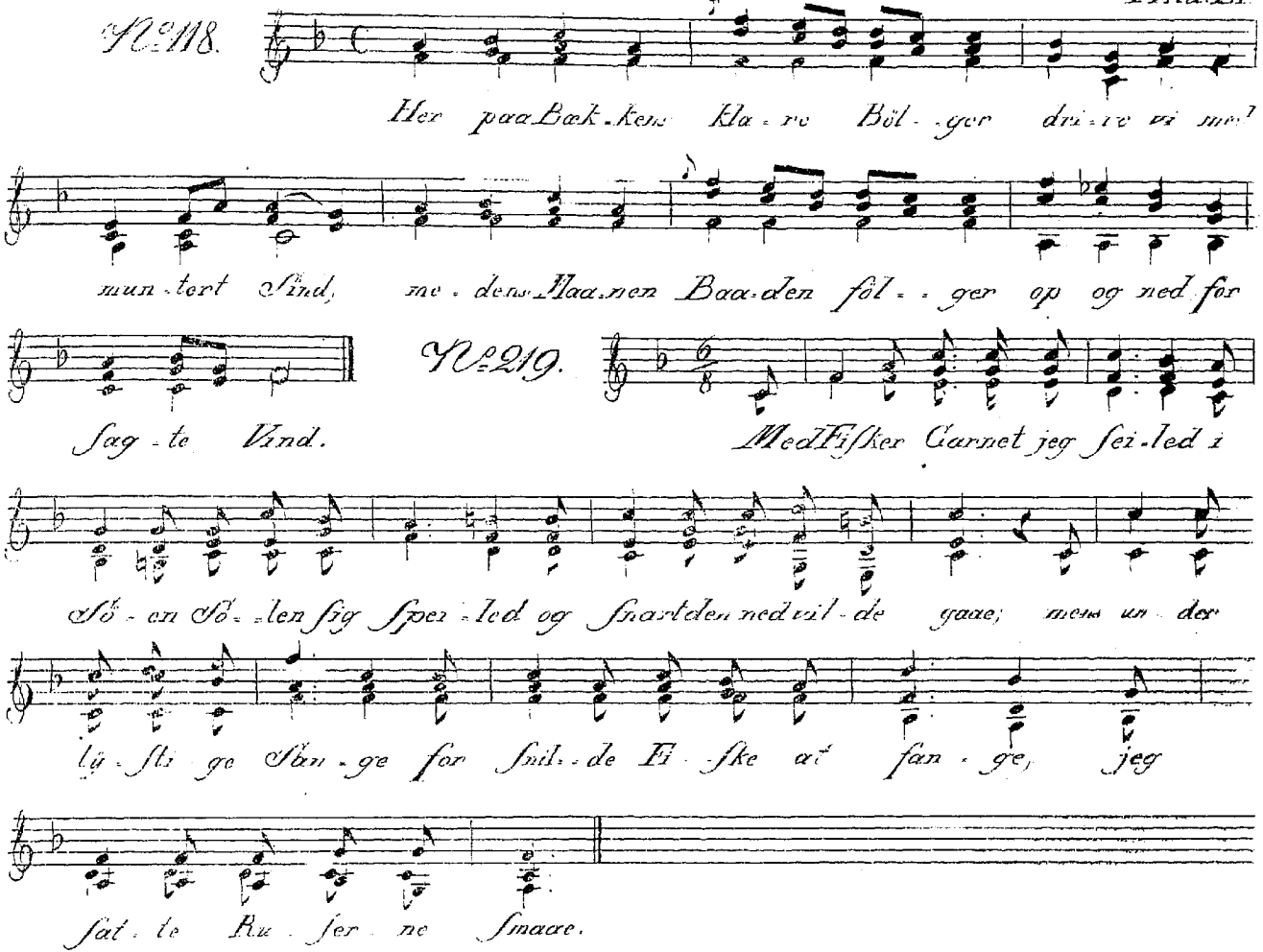
Her paa Bæk-kens Kla-re Böl-ger dri-ve vi mun-
tert Sind, ne-dens Maa-nen Baa-den föl-ger op og ned for
Sag-te Vind.
№219.
Med Fisker Garnet jeg sei-led i
Sö-en Sö-len sig Spei-led og Snarten ned vil-de gaae; mens un-der
lü-sti ge Svan-ge for snil-de Fi-ske at fan-ge, jeg
sat-te Ru-ser-ne smaae.

No. 220.

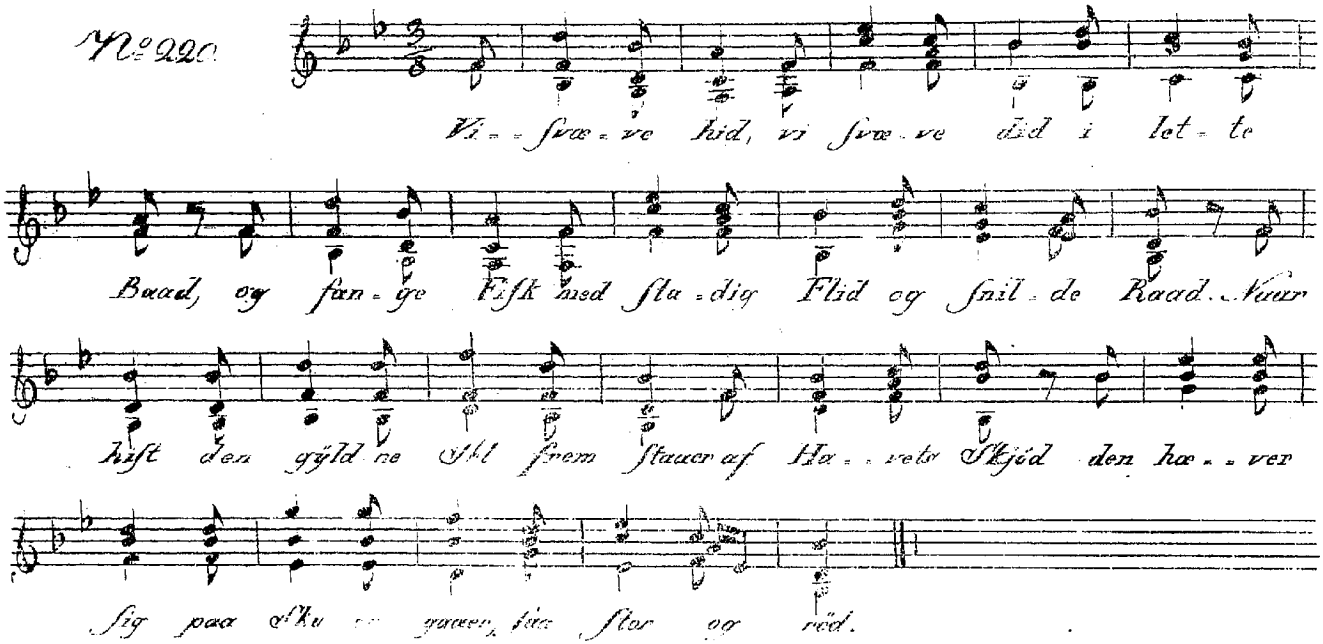
Vi - - svæ - ve hid, vi svæ - ve did i let - te
Baad, og fan - ge Fisk med sta - dig Flid og snil - de Raad. Naar
hist den gyld - ne Skt frem staaer af Ha - - vets Skjöd den hæ - - ver
sig paa Sku - - gaaer, saa stor og röd.

No. 221.

Mandig glad.

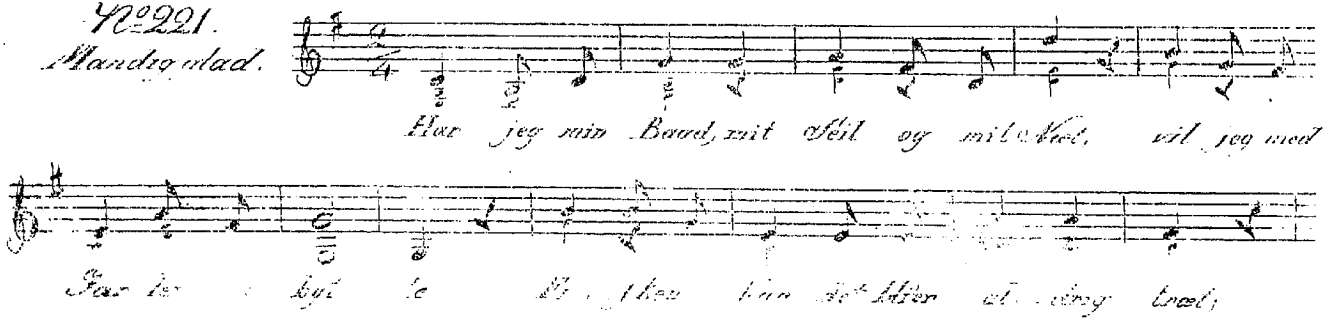
Har jeg min Baad, mit Seil og mit Net, vil jeg med
Jar - - - byt - te Fi - - sken han det Hier al - - dig træt;

Fi - ſke - ren lig - ner Fi - ſke - nes Æt, li - det han ag - ter en

Hyt - te. Li - ge jo flÿ - de de Draaber i Fjord, li - ge de Blade paa

Træ - er - ne groer; Hjem - met mig föl - ger om - bord.

No. 222.

Paa Fi - ſke - rens Vei - e maa van - dres med Mod, da

faaer han til Fi - e hver Strand og hver Flod. Ei Skat - te vi gra - ve, ei

plöi - e vi Mark, vor Höſt vi ſkul ha - ve paa Har og i Park.

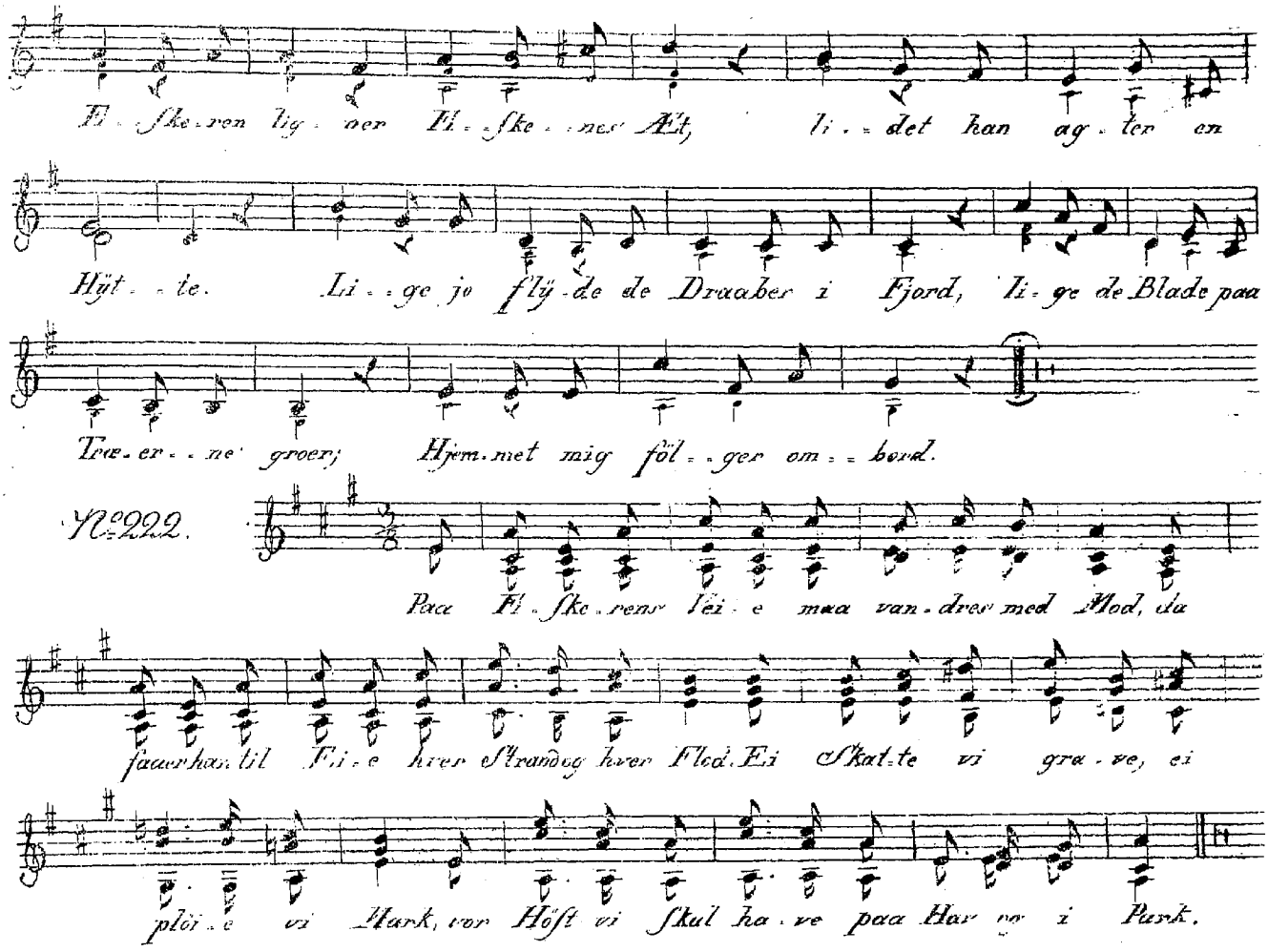

Mil: Lid

№ 223.

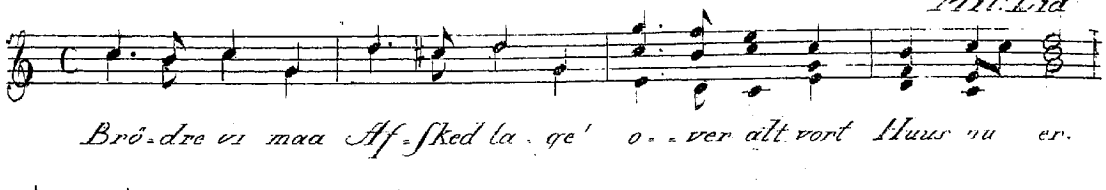

Milh: Lid:

№ 224.

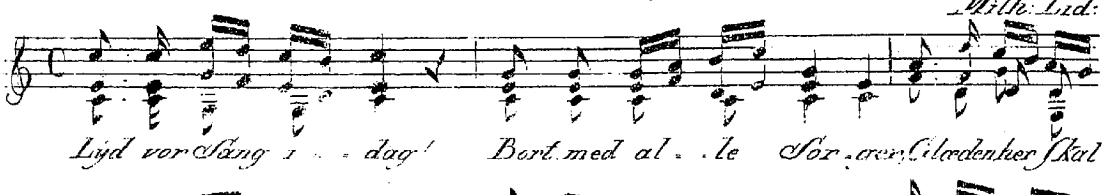

No. 225.
Alvorligt.

O: Lütken.

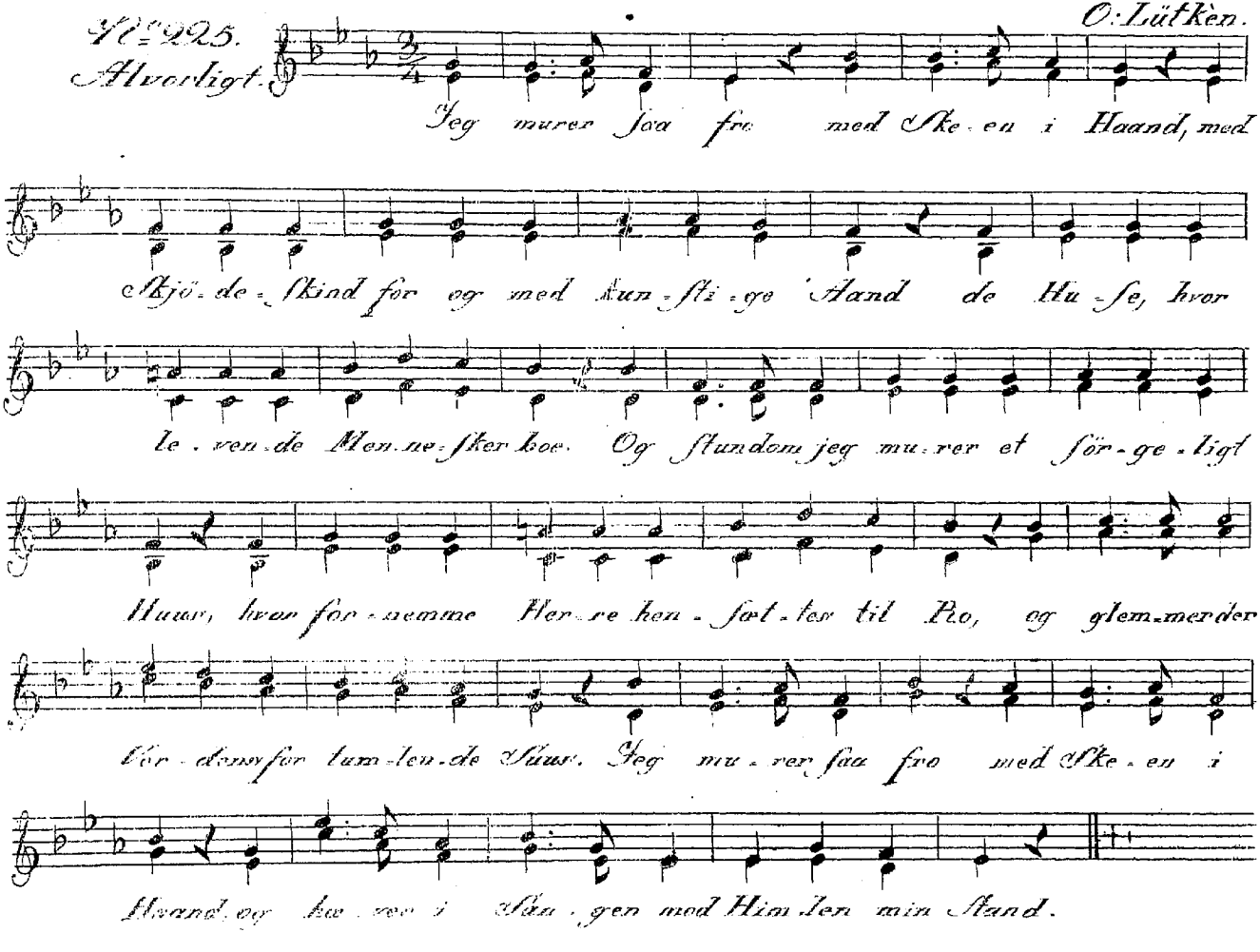

Jeg murer saa fro med Ske-en i Haand, med

Skjö-de-skind for og med kun-sti-ge Aand de Hu-se, hvor

le-ven-de Men-ne-sker boe. Og stundom jeg mu-rer et sör-ge-ligt

Huus, hvor for-nemme Her-re hen-sæt-tes til Ro, og glem-mer der

Ver-dens for tum-len-de Suus. Jeg mu-rer saa fro med Ske-en i

Haand, og hæ-ver i Sau-gen mod Him-len min Stand.

Mild: Lid:

No. 226.

Höit le - ve skal, höit le - ve skal en Tömmersvend den

ra - ske! Höit bÿg - ger han, höit bÿg - ger han, man stundom knapt ham

öi - ne kan: höit le - ve skal en Töm - mer - svend en Tömmer - svend den

ra - ske!

Mild: l.:

No. 227.

Held mig at jeg en Snedker

er! ham æ - - re Sto - re Smaa; den ri - ge og den ar - me

Mand, en Kon - ge og en Bon - de kan ei u - - den ham be - -

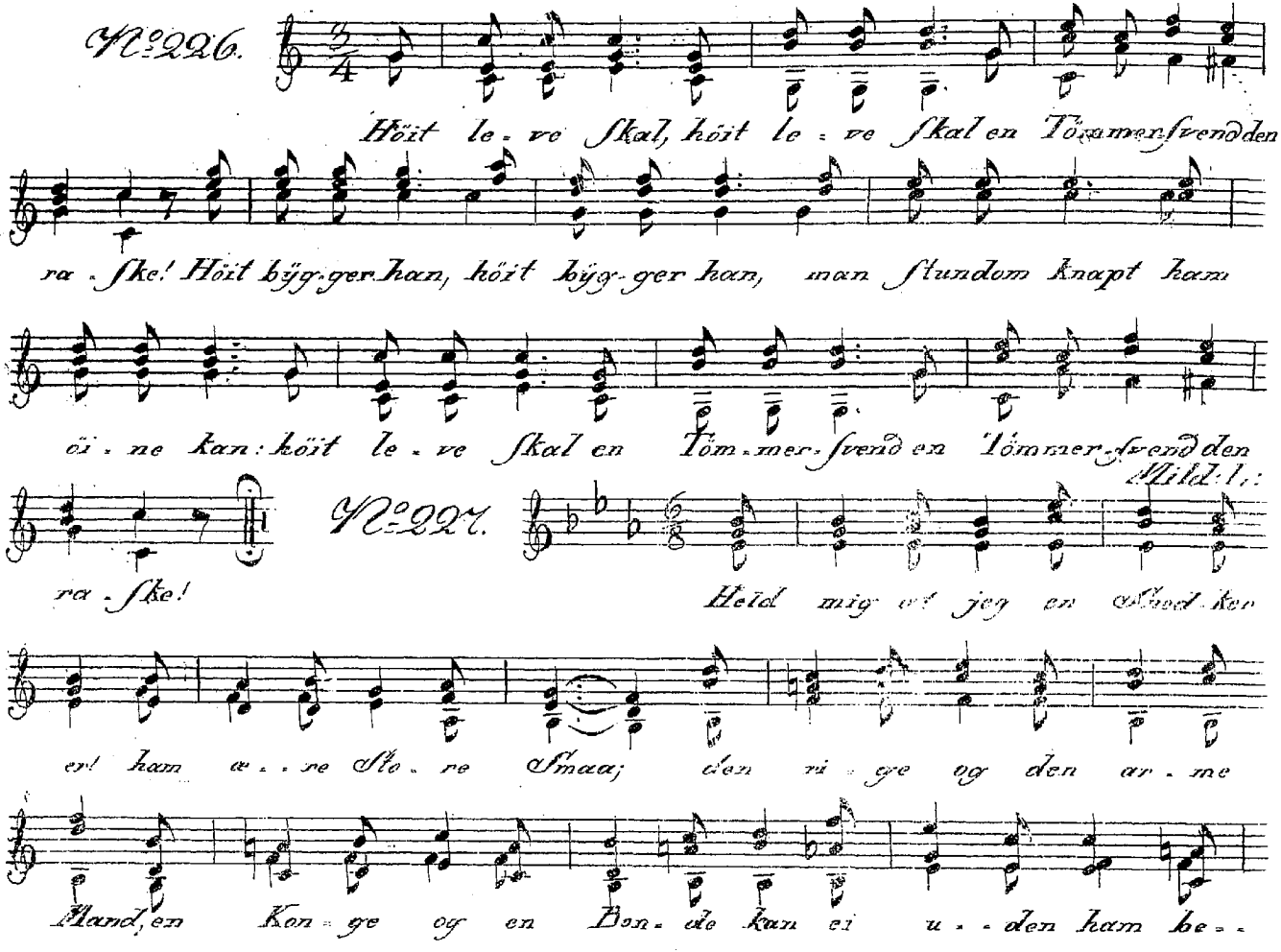

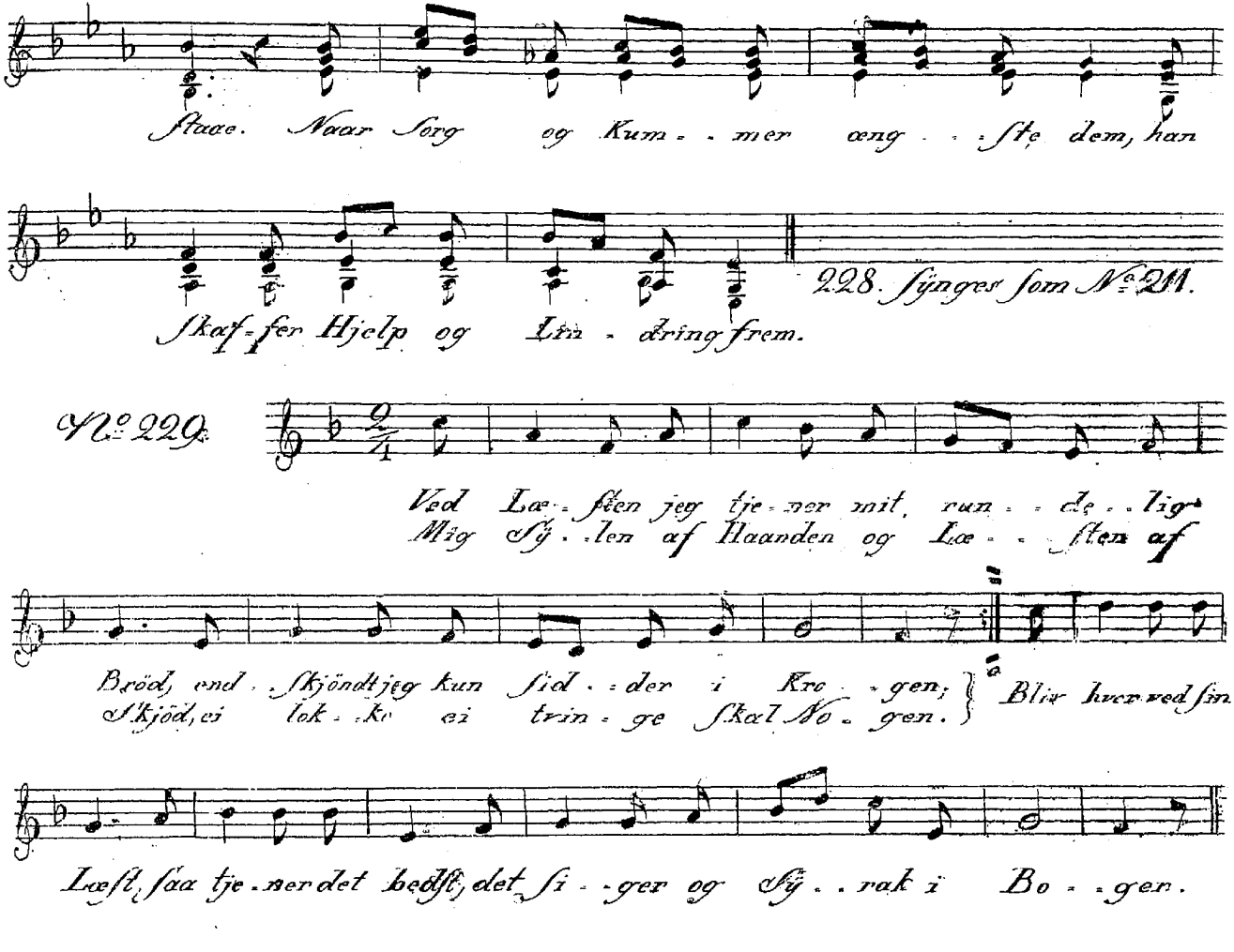
Staae. Naar Sorg og Kum - - mer aeng - - ste dem, han
228. Sjynges som № 211.
Skaf - fer Hjelp og Lin - dring frem.
№ 229.
Ved Læ - sten jeg tje - ner mit run - - de - - lig
Mig Sj - - len af Haanden og Læ - - sten af
Brød, end - Skjöndt jeg kun Sid - - der i Kro - - gen;
Skjöd, ei lok - - ke ei trin - ge Skal No - gen.
Blir hver ved sin
Læst, saa tje - ner det bedst, det si - - ger og Sj - - rak i Bo - - gen.

Nº 939. Mildh. Lid.

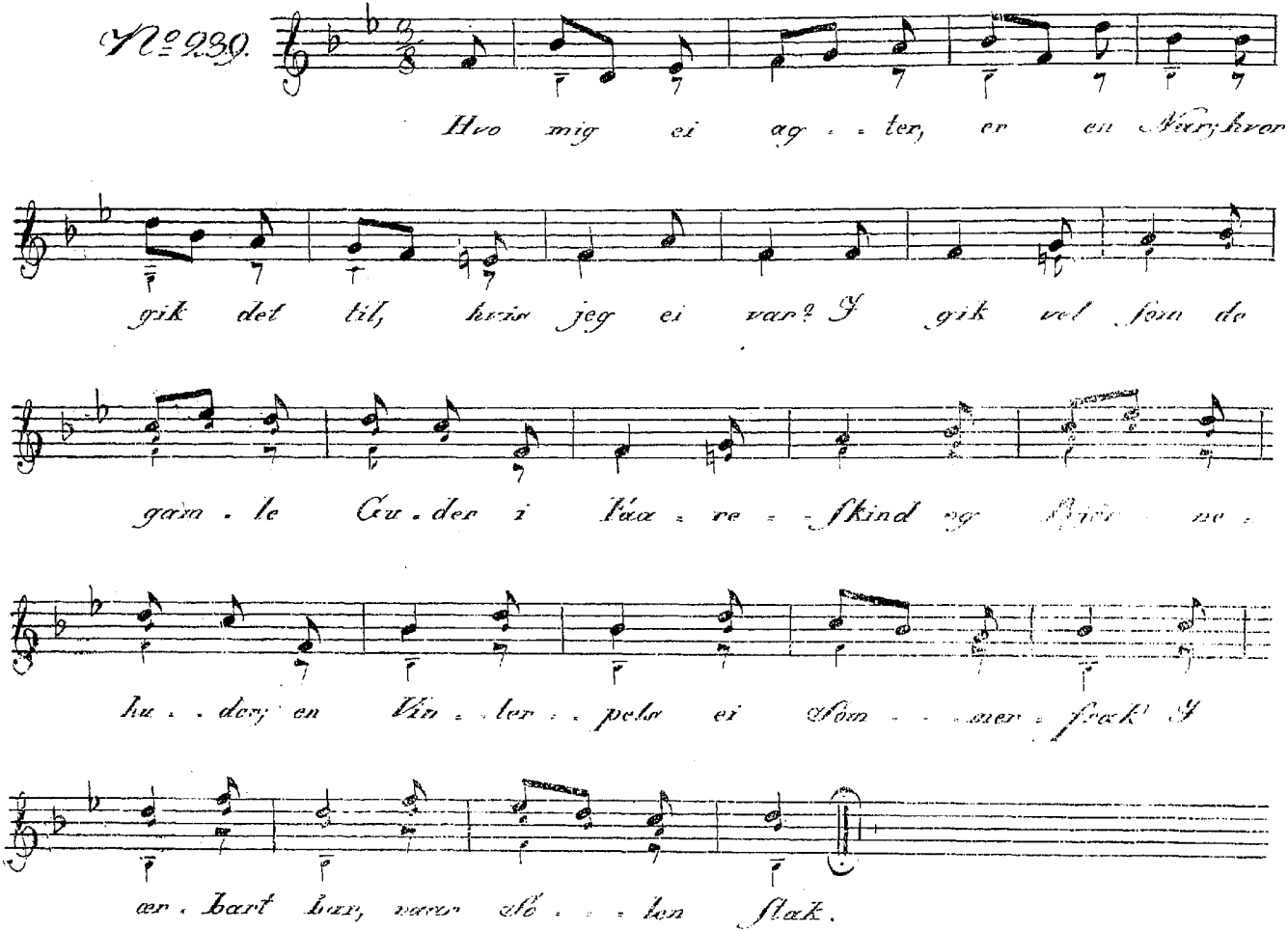

No. 231.

O Sti - ne, Sti - ne! ak du seer saa

he - - de Taa - - rer rin - - de, men som min Sax dog haard dig

teer, og kold som Ju - - le - - - vin - de. Din stakkels Jo - nas

van - ker om, og tidt han fo - - ler no - - get, som kan lig - ne

Gal - skabs Nyk - ker, der un - der Hu - en Tryk - - - ker.

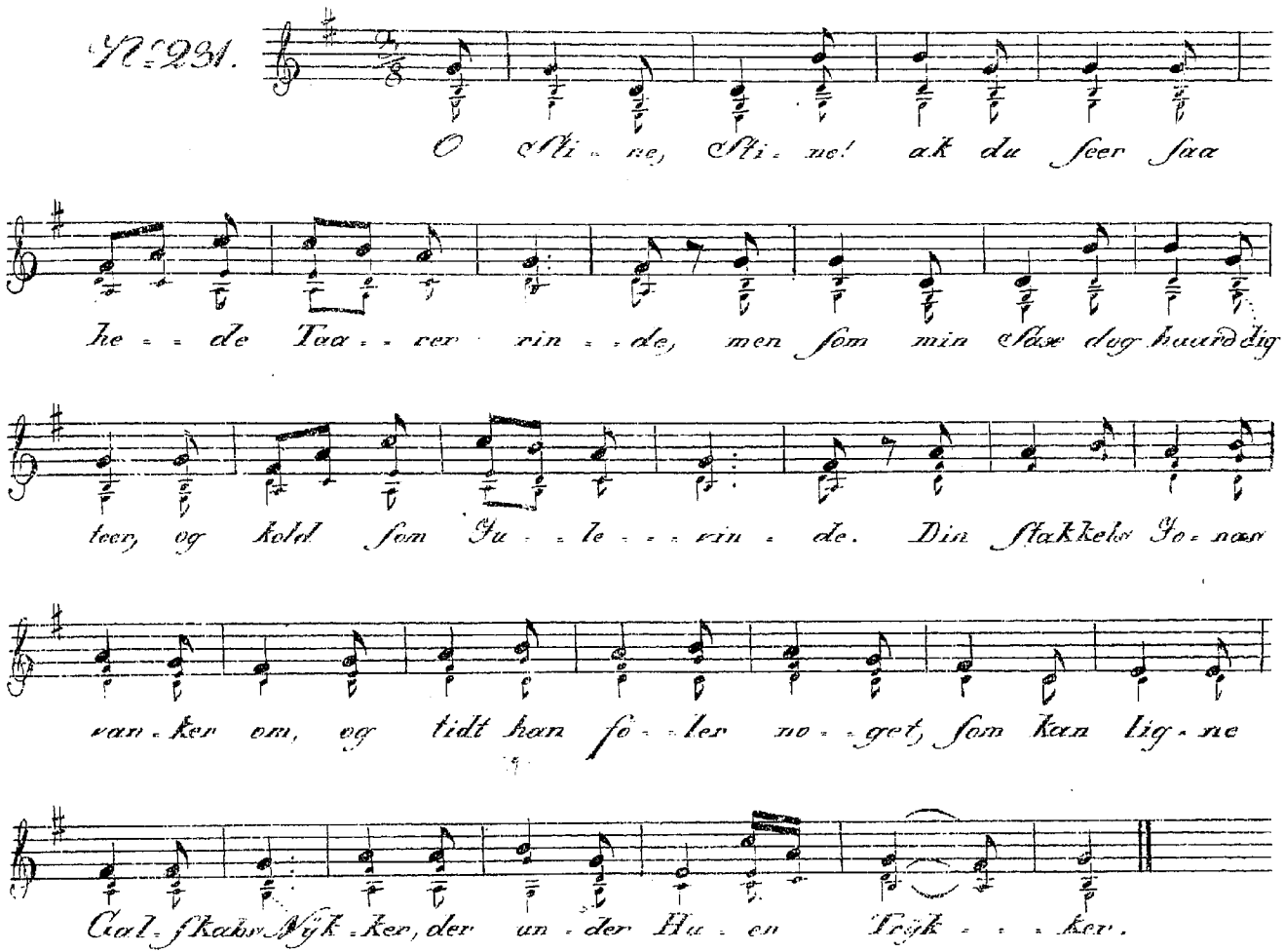

232. Synges som № 30.

Mildh: L:

№ 233.

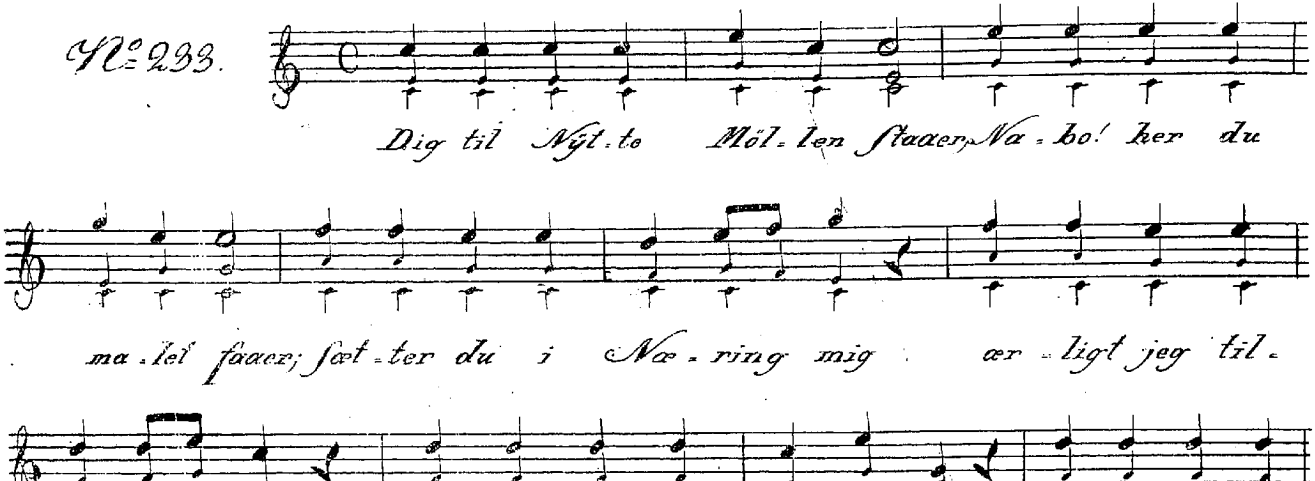

Mildh: L:

№ 234.

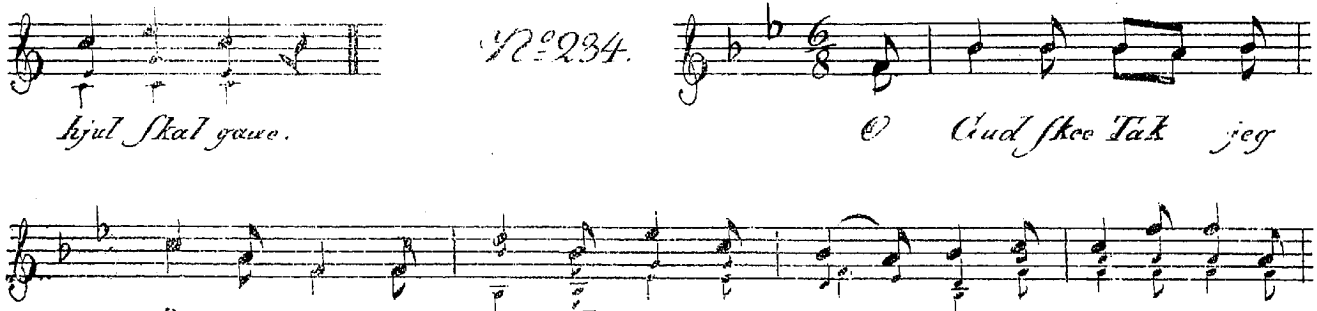

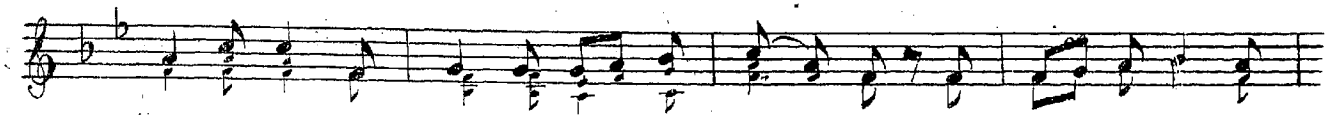

har mig kjær, der for jeg glad vil væ - - re. og he - le Bÿ - en

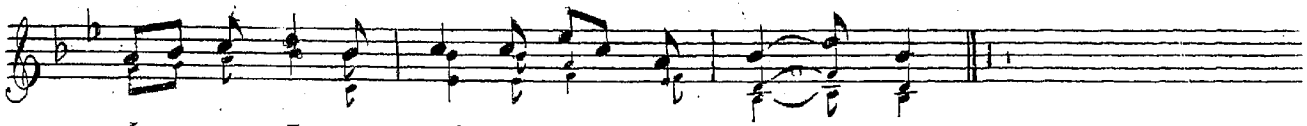

har mig kjær der - for jeg glad vil væ - - - re.

Mildh: Lid:

No. 235.

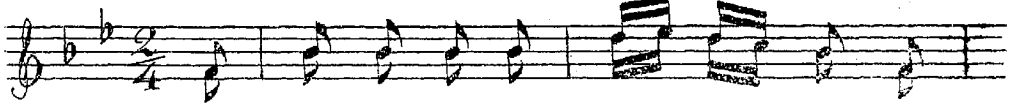

En Mu - si - kant som spil - ler op, mens

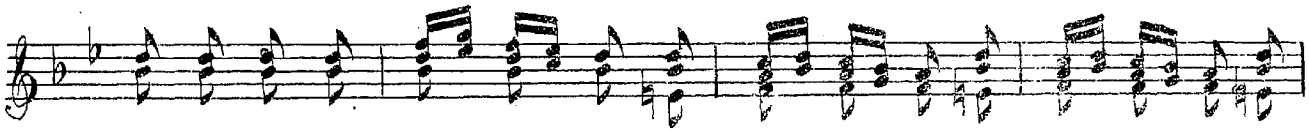

Al - le svin - ge de - res Krop at han er stor, han sik - kert troer, skjöndt

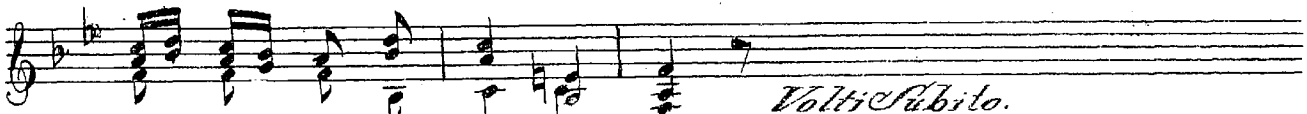

jeg hans Nÿt - te ik - ke seer.

Volti Subito.

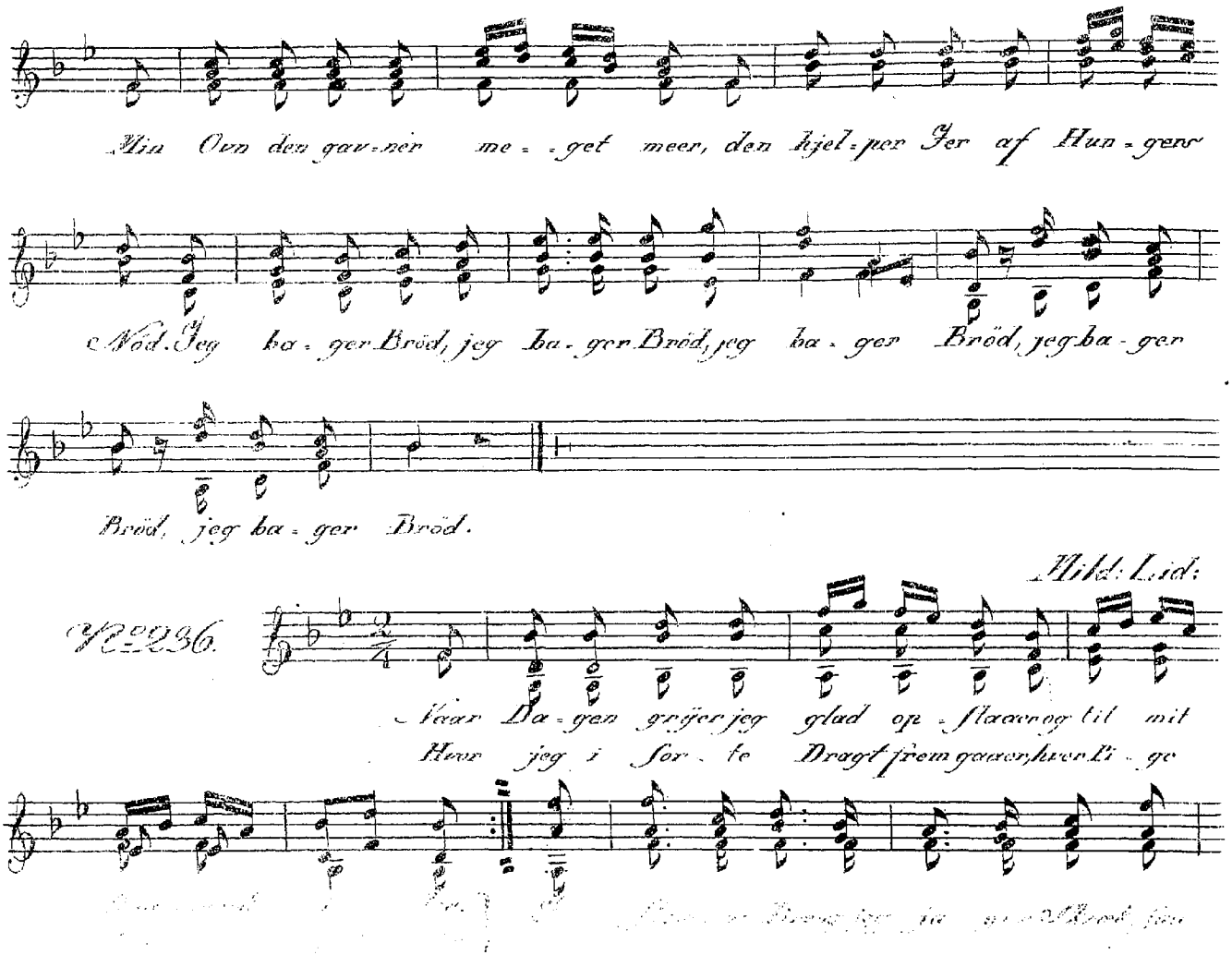
Min Ovn den gav=ner me= =get meer, den hjel=per Jer af Hun=gers
Nöd. Jeg ba=ger Bröd, jeg ba=ger Bröd, jeg ba=ger Bröd, jeg ba=ger
Bröd, jeg ba=ger Bröd.
Hild: Lid:
No. 236.
Naar Da=gen grÿer jeg glad op=staaer og til mit
Hvor jeg i sor=te Dragt frem gaaer, hver Pi=ge

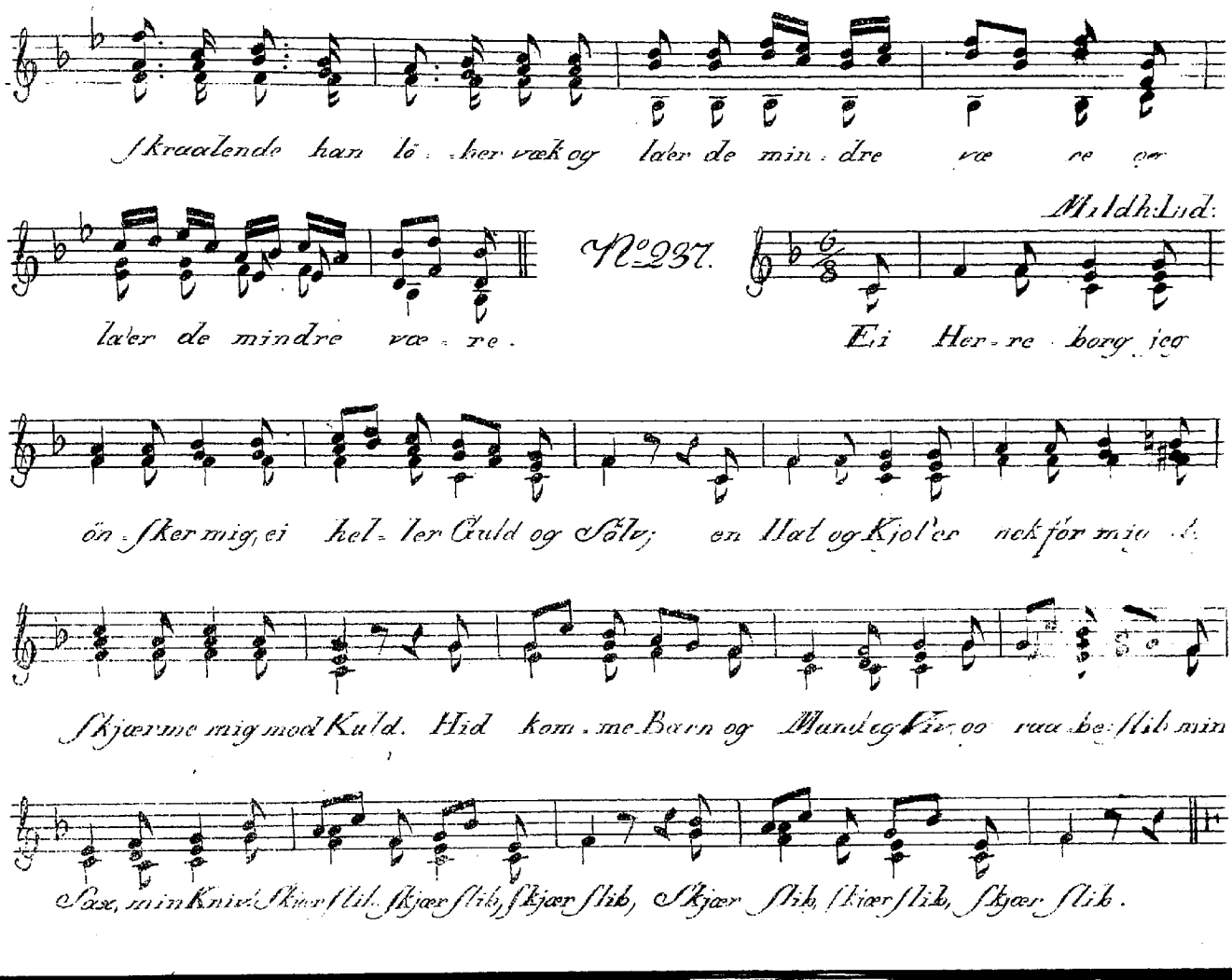
Skraalende han lö - ker væk og lader de min - dre væ re og
lader de mindre væ - re.
No. 237.
Mildh: Lid:
Ei Her - re - borg jeg
ön - sker mig, ei hel - ler Guld og Sölv; en Hat og Kjol'er nok för mig
Skjærme mig mod Kuld. Hid kom - me Barn og Mand og Viv, og raa - be: slib min
Sax, min Kniv! Skjær slib, Skjær slib, Skjær slib, Skjær slib, Skjær slib, Skjær slib.

Lutken.

No. 238.

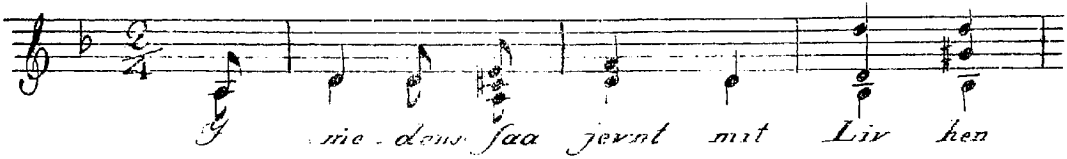
I me-dens saa jevnt mit Liv hen

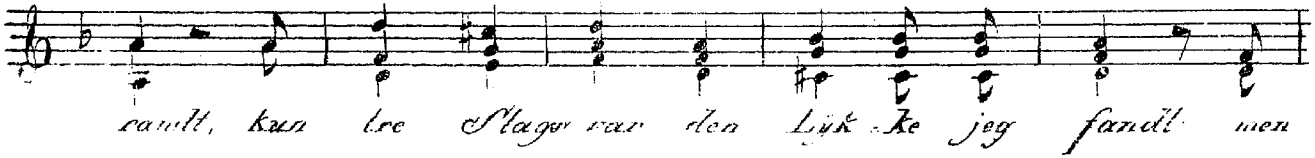
randt, kun tre Slags var den Lyk-ke jeg fandt men

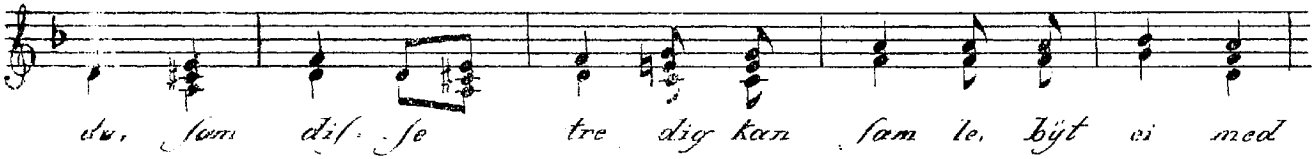
du, som dis-se tre dig kan sam le, byt ei med

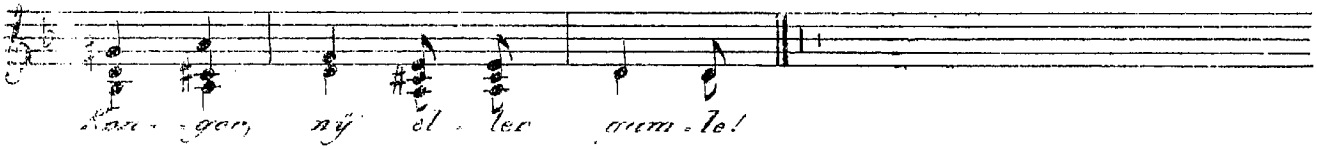
kon-ger, nÿ el-ler gam-le!

No. 239.

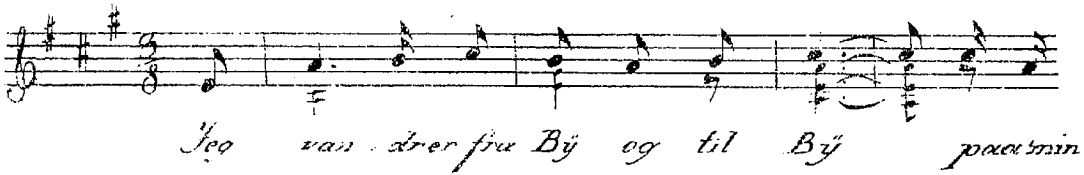
Jeg van-drer fra Bÿ og til Bÿ paa min

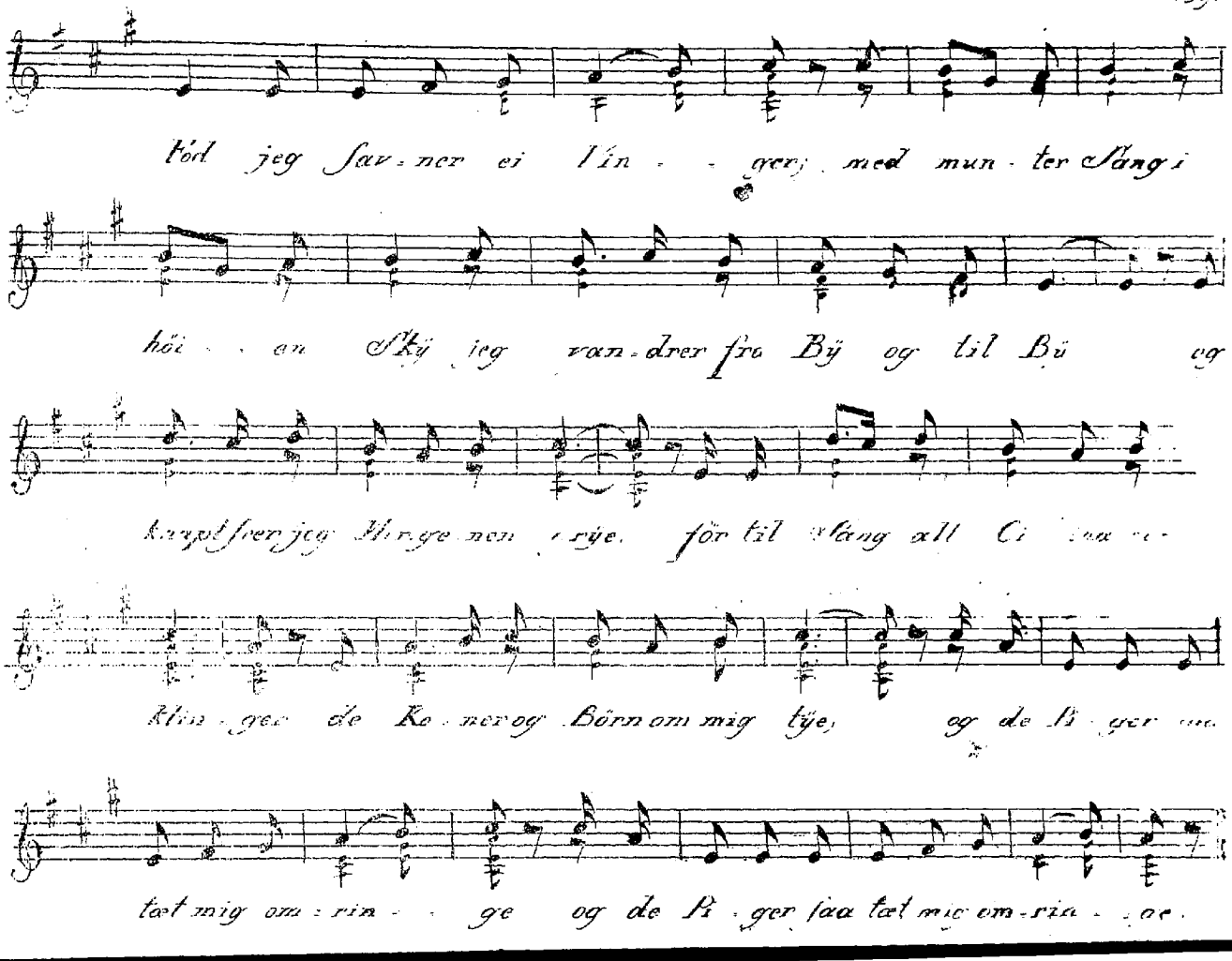
Tód jeg Sav-ner ei Vin - - ger; med mun-ter Sang i
höi - - en Sky jeg van-drer fra Bÿ og til Bÿ og
knapt seer jeg Hin-ge-nen - rÿe. för til Sang all Ci
klin-ger de Ko-ner og Börn om mig tÿe, og de Pi-ger
tæt mig om-rin - - ge og de Pi-ger saa tæt mig om-rin - - ge.

No. 240.
Allegretto.

Glad ved min Ci- thars Klang

lÿ- stig ved mun- ter Sang gjen- nem saa

mangt et Land frei- dig jeg van- dre kan.

No. 241.
Moderato.

Zinck.

Een- somt to- ner hi- rens
Bjerg- mand og hans hæ- se

Klang gjen- nem Vær- kets Hu- ler;
Sang Jor- dens Af- grund skju- ler;

Mulm ind- hÿl- ler Bjergmands Fjed,

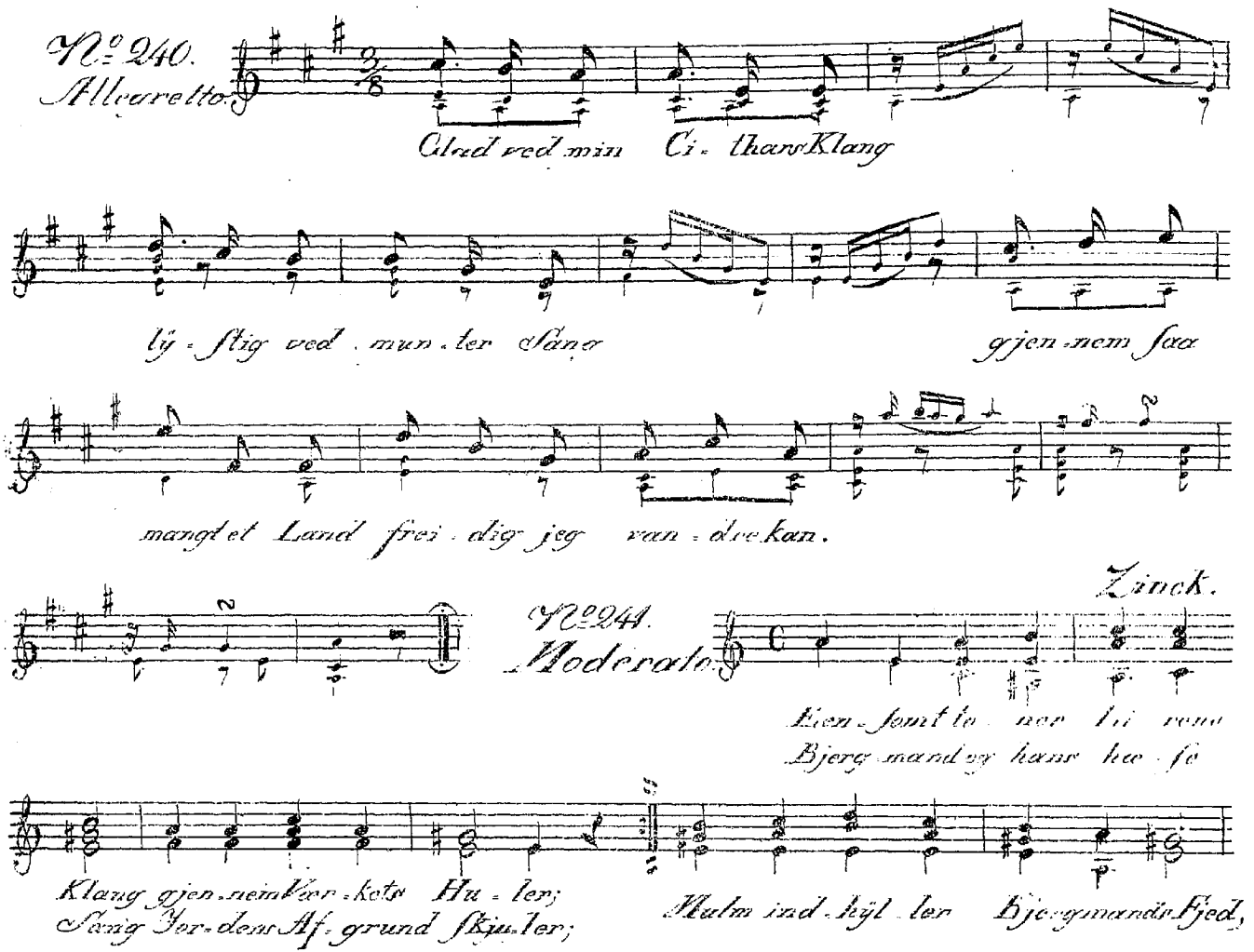

han af Da-gens Lÿs ei veed.

Mildh: Lid

No. 242.
Andante.

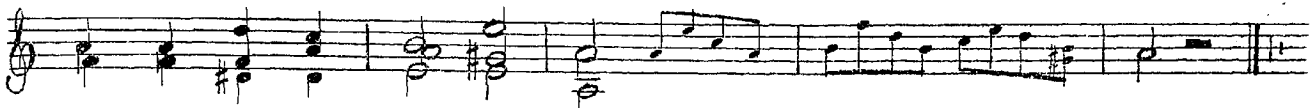

Höit skal min Sang gjen lÿ-de, at jeg en Bjergmand

er med Höi-mod vil jeg ÿ-de mit Liv for Sla-len kjær. Mig

groer i dÿ-be Gru-be min dag-li-ge Bid, Bröd, hvor

grum mod aab-ne Strube tidt lu-rer lum-ske Död.

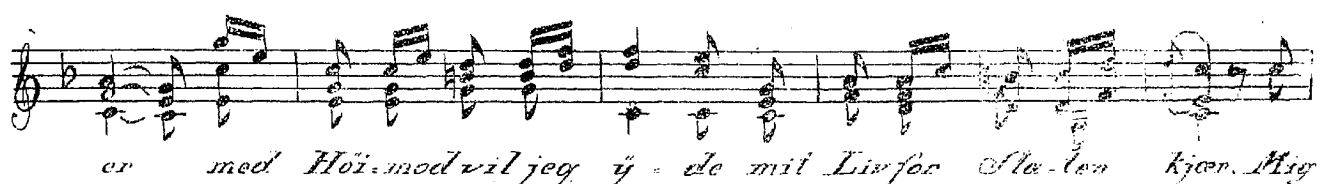

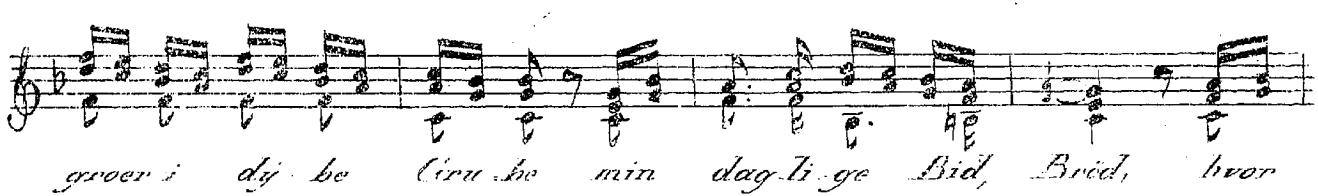

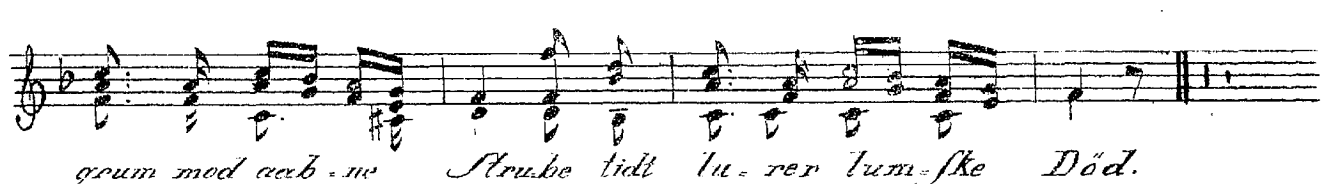

Milh: Lid:

No. 243.

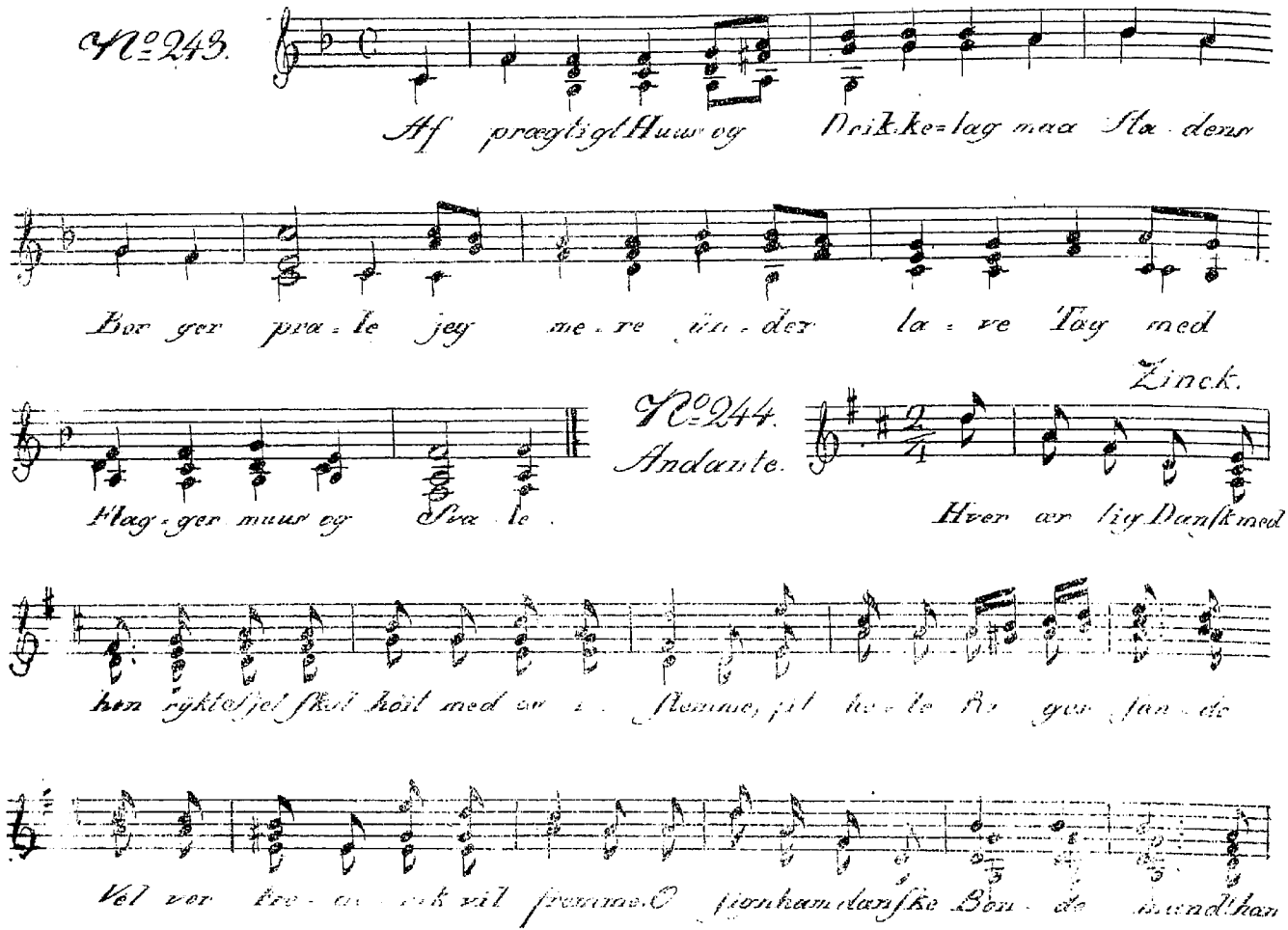
Af prægtigt Huus og Drik-ke-lag maa Sta-dens
Bor ger pra-le jeg me-re ün-der la-ve Tag med
Flag-ger muus og Sva-le.
No. 244.
Andante.
Zinck.
Hver ær-lig Dansk med
hen rykt Sjel skal höit med æ-re stemme, fil he-le Re-ger san-de
Vel ver Fre-de-rik vil fremme. O signham danske Bon-de mand! han

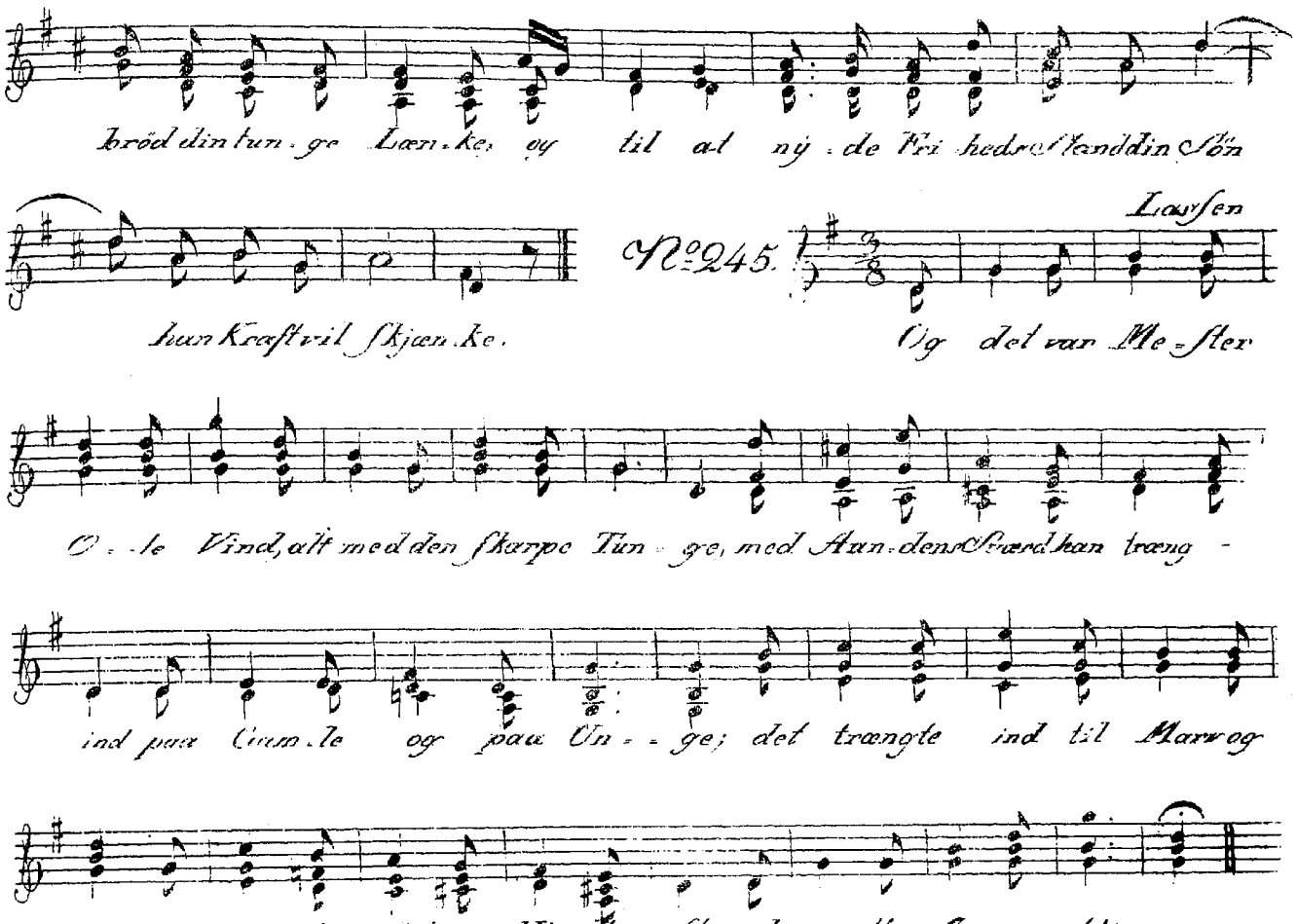
bröd din tun-ge Læn-ke, og til at nÿ-de Fri-heds Stand din Sön
han Kraft vil skjæn-ke.
No. 245.
Lassen
Og det var Me-ster
O-le Vind, alt med den skarpe Tun-ge, med Aan-dens Sværd han træng-
ind paa Gum-le og paa Un-ge; det trængte ind til Marv og
Been, og ram-te det en Hjer-te-steen, da maatte Ø-ren klin-ge.

Mild: Lid

No. 246.

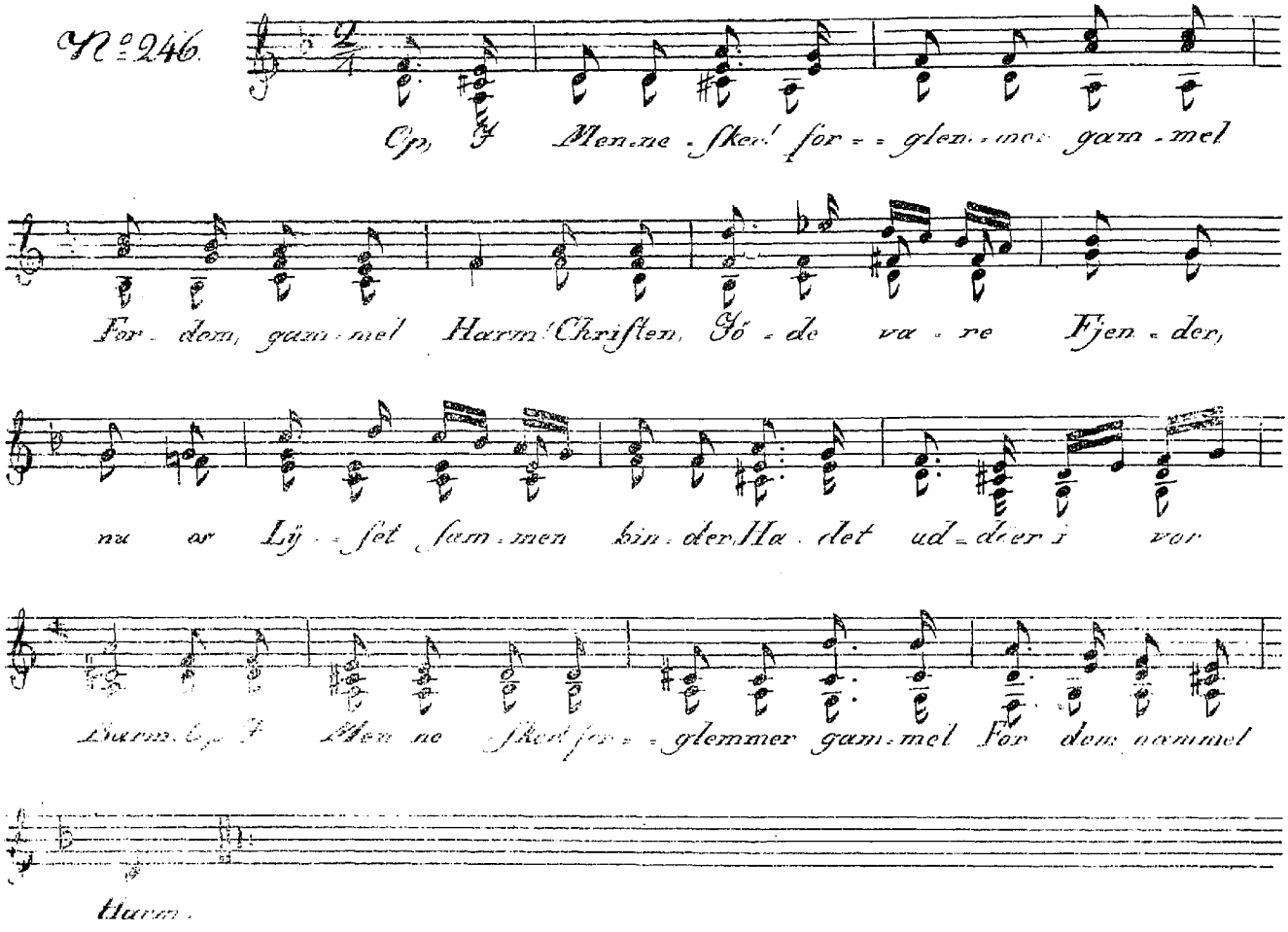
Op, I Men-ne-sker! for-glem-mer gam-mel
For-dom, gam-mel Harm! Christen, Jö-de va-re Fjen-der,
nu er Lÿ-set sam-men bin-der, Ha-det ud-deer i vor
Harm. Op, I Men-ne-sker! for-glemmer gam-mel For-dom, gammel
Harm.

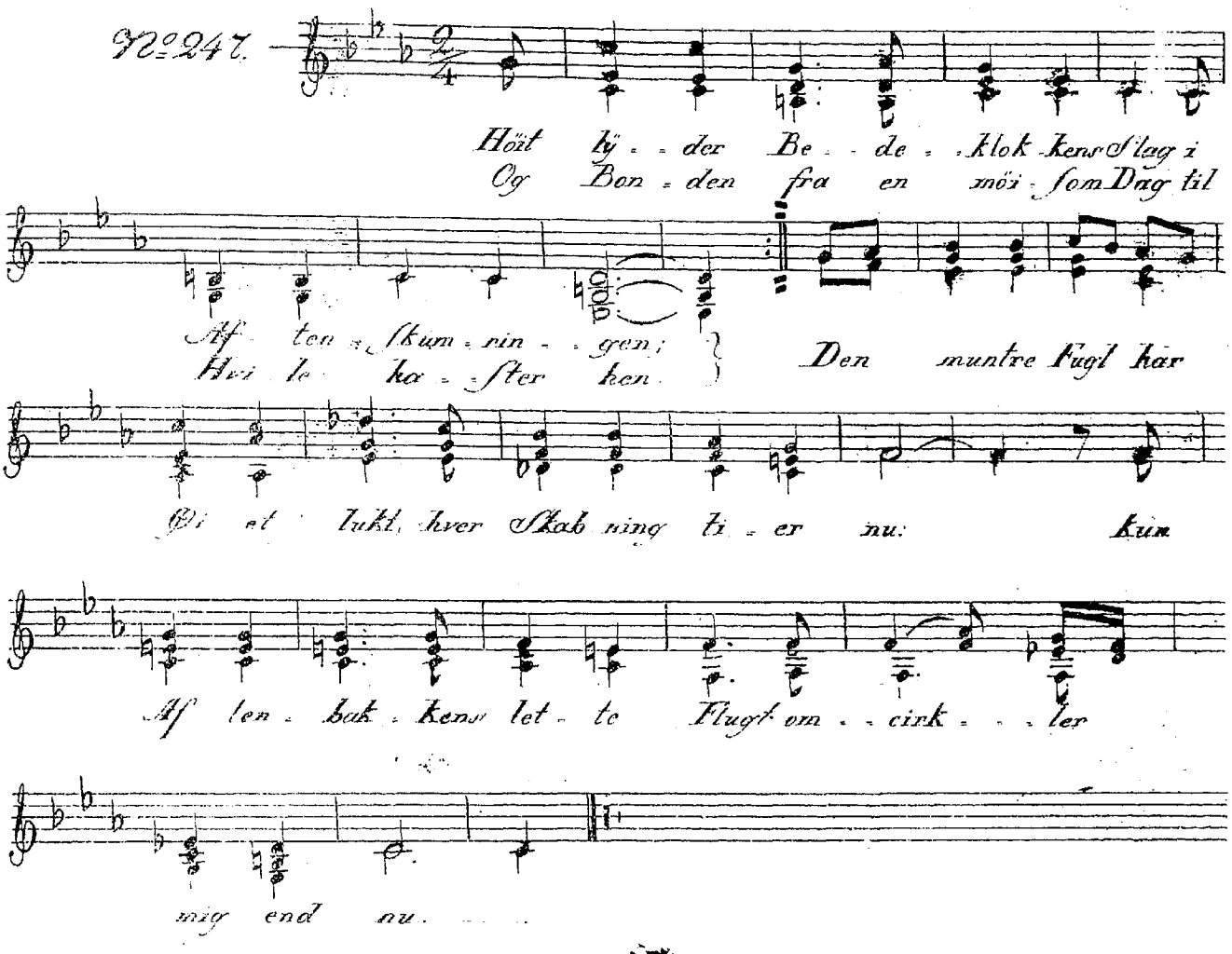
№ 247.
Höit hÿ - der Be - de - klok - kens Slag i
Og Bon - den fra en mör - som Dag til
Af ten - skum - rin - gen;
Hvi le ka - ster ken
Den muntre Fugl kär
Vi et lukt, hver Skab ning ti - er nu:
kun
Af len - bak - kens let - te Flugt om - cink - - ler
mig end nu.

Anmk:

De latinske Bogstaver betegner Barsen,
og Ziffrene den til hörende Harmonie.

No 248. Schultz

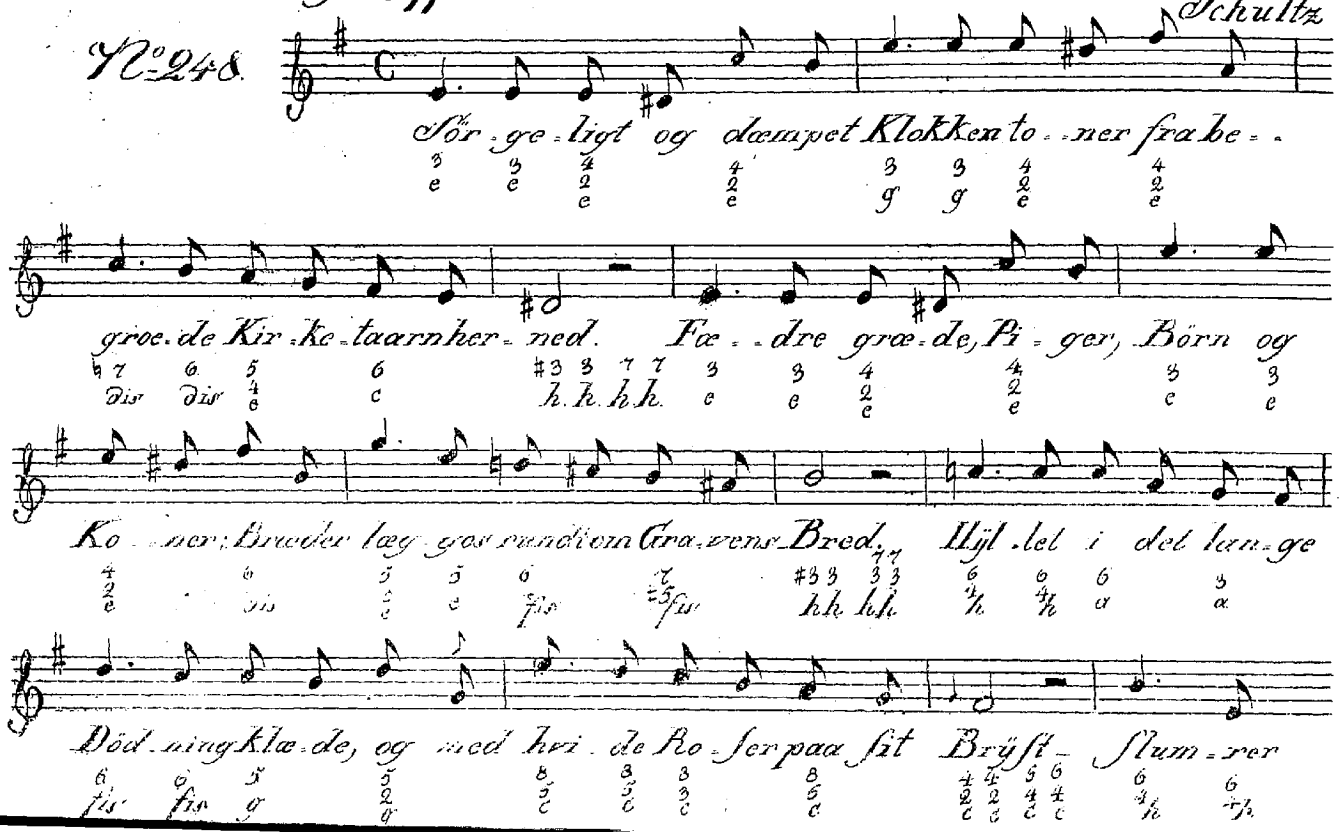

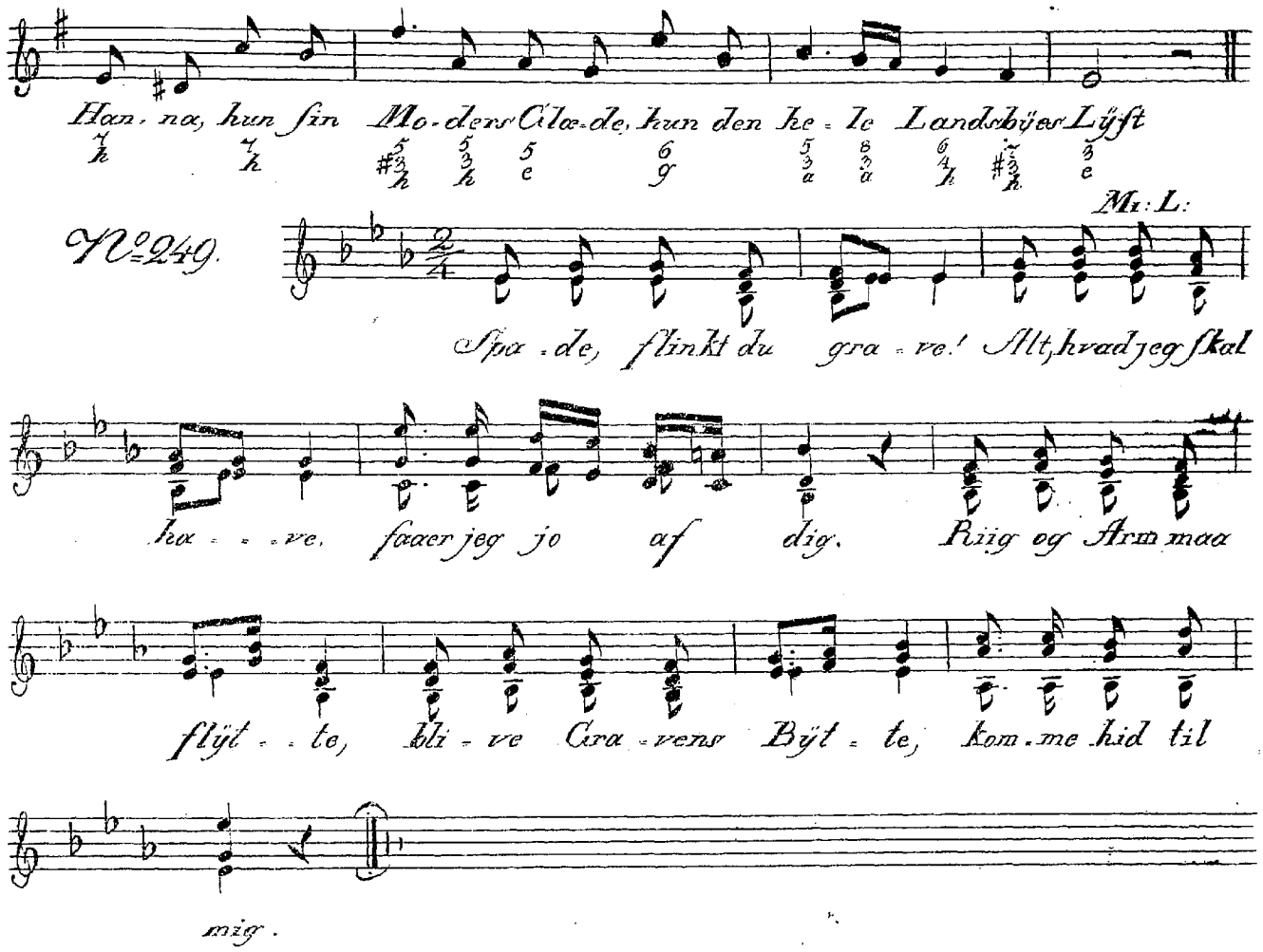

Han - na, hun sin Mo - ders Glæ - de, hun den he - le Landsbyes Lyst

7 h 7 h 5 #3 h 5 3 h 5 e 6 g 5 3 a 8 3 a 6 4 h 7 #3 h 3 e

Mi: L:

No. 249.

Spa - de, flinkt du gra - ve! Alt, hvad jeg skal

ha - - ve, faaer jeg jo af dig. Riig og Arm maa

flyt - - te, bli - ve Gra - vens Byt - te, kom - me hid til

mig.

Mild: Lied:

No. 250.

Kom hid, og see! her Ki-sten staaer, og Dö-den

er i den. Her syn-ker ned i Gra-vens Fred og

du-en-gang, min Ven!

Zinck.

No. 251.

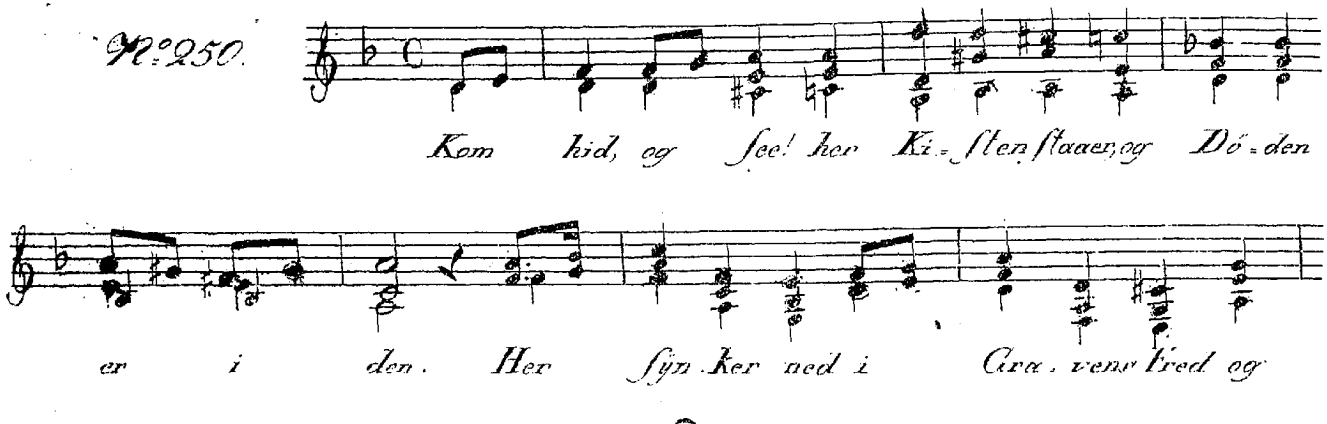

Alt for-vand-les skal til Stör, Da lens

Lil-ie, Sko-vens Lör. Ro-sen-snart vi vis-net

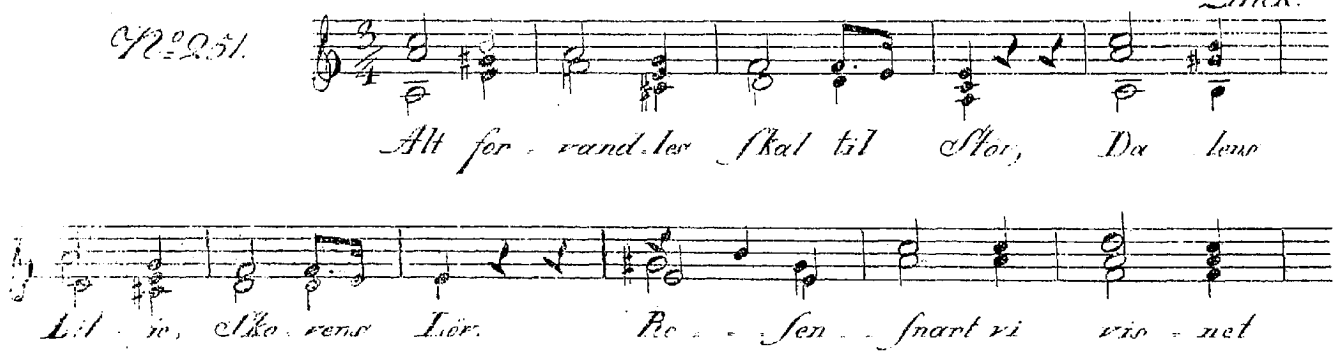

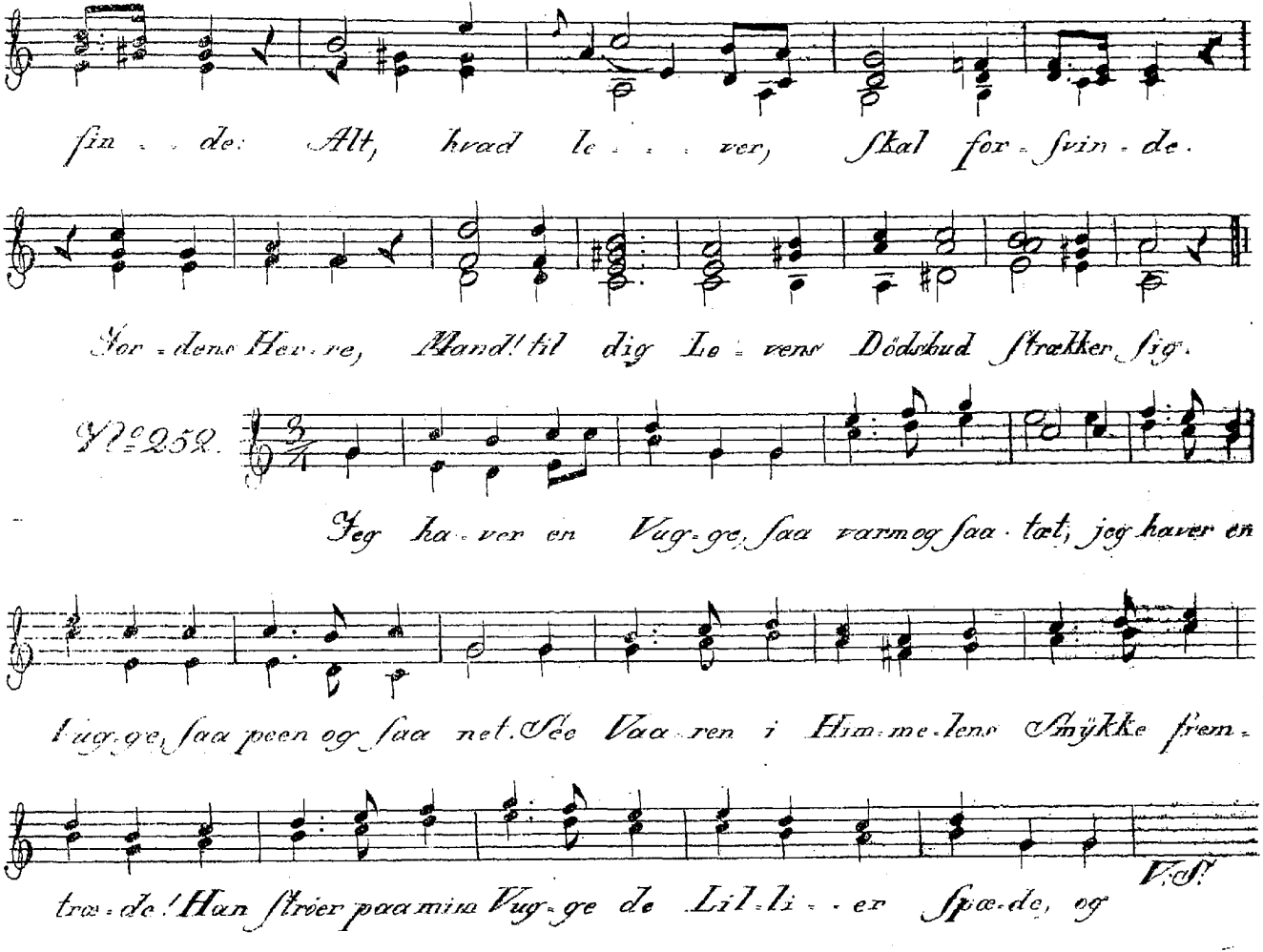
sin - de: Alt, hvad le - - - ver, skal for - svin - de.
for - dens Her - re, Hand! til dig Le - vens Dödsbud strækker sig.
№ 252.
Jeg ha - ver en Vug - ge, saa varm og saa - tæt; jeg haver en
Vug - ge, saa peen og saa net. See Vaa - ren i Him - me - lens Smykke frem -
træ - de! Han strøer paa mine Vug - ge de Lil - li - - er Spæ - de, og
V.S.f.

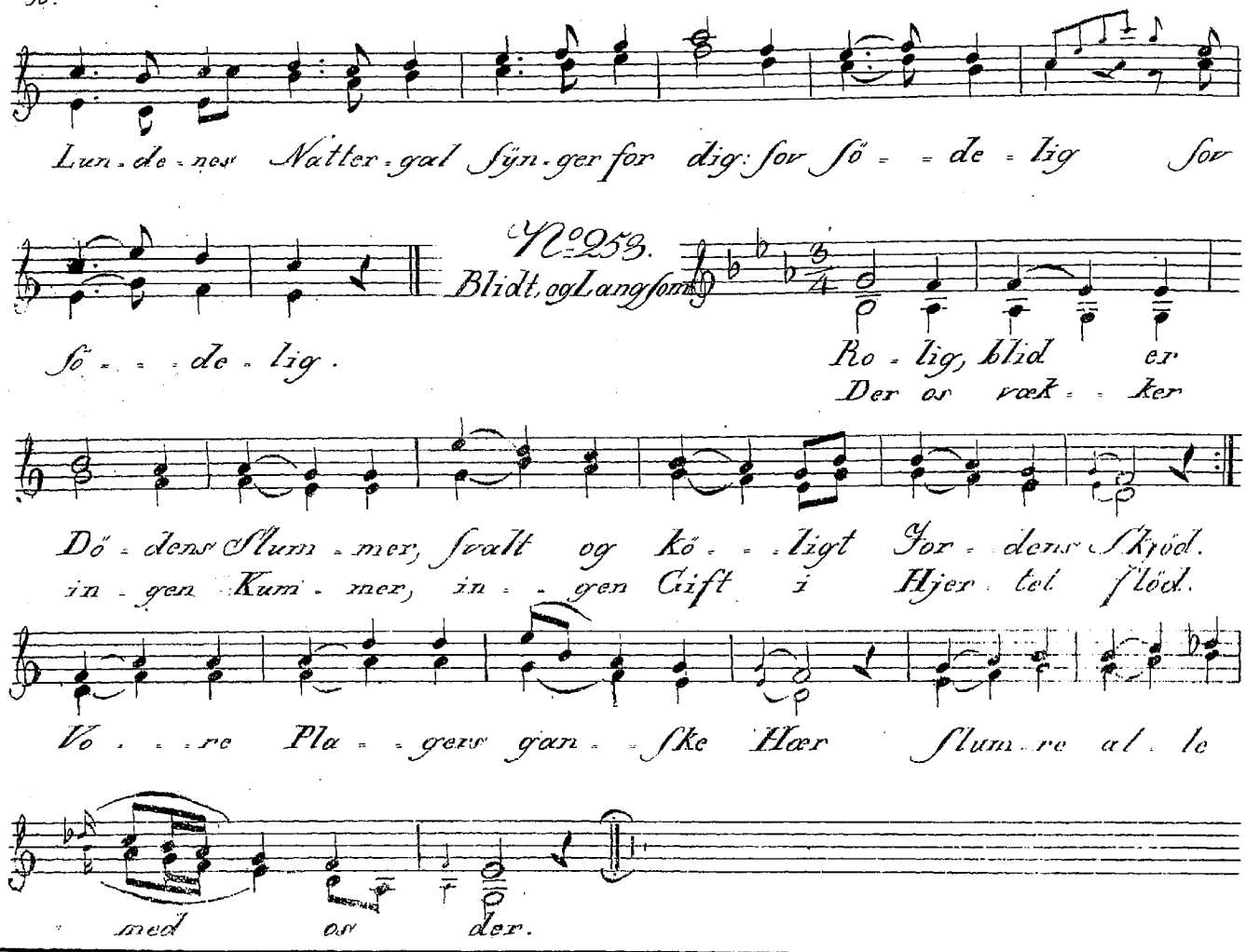
Lun-de-nes Nätter-gal Syn-ger for dig: sov sö- -de-lig sov
sö- -de-lig.
№253.
Blidt, og Langsom
Ro-lig, blid er
Der os væk- -ker
Dö-dens Slum-mer, svalt og kö- -ligt Gor-dens Skjöd.
in-gen Kum-mer, in- -gen Gift i Hjer-tet flöd.
Vo- -re Pla- -gers gan- -ske Hær slum-re al-le
med os der.

Wild: L:

No. 254.

Har jeg en-gang Maa-let fun-den, hvi-ler

alt min brud-te Slav, er mit Tal af Da-ge run-den,

aabner sig den mor-ke Grav: Fa-der bred da for mit

Øi-e Glæ-dens lÿ-se E-vig-hed! Skjænk mig Hvi-le

ef-ter Möi-e, ef-ter Stri-den Him-lens Fred!

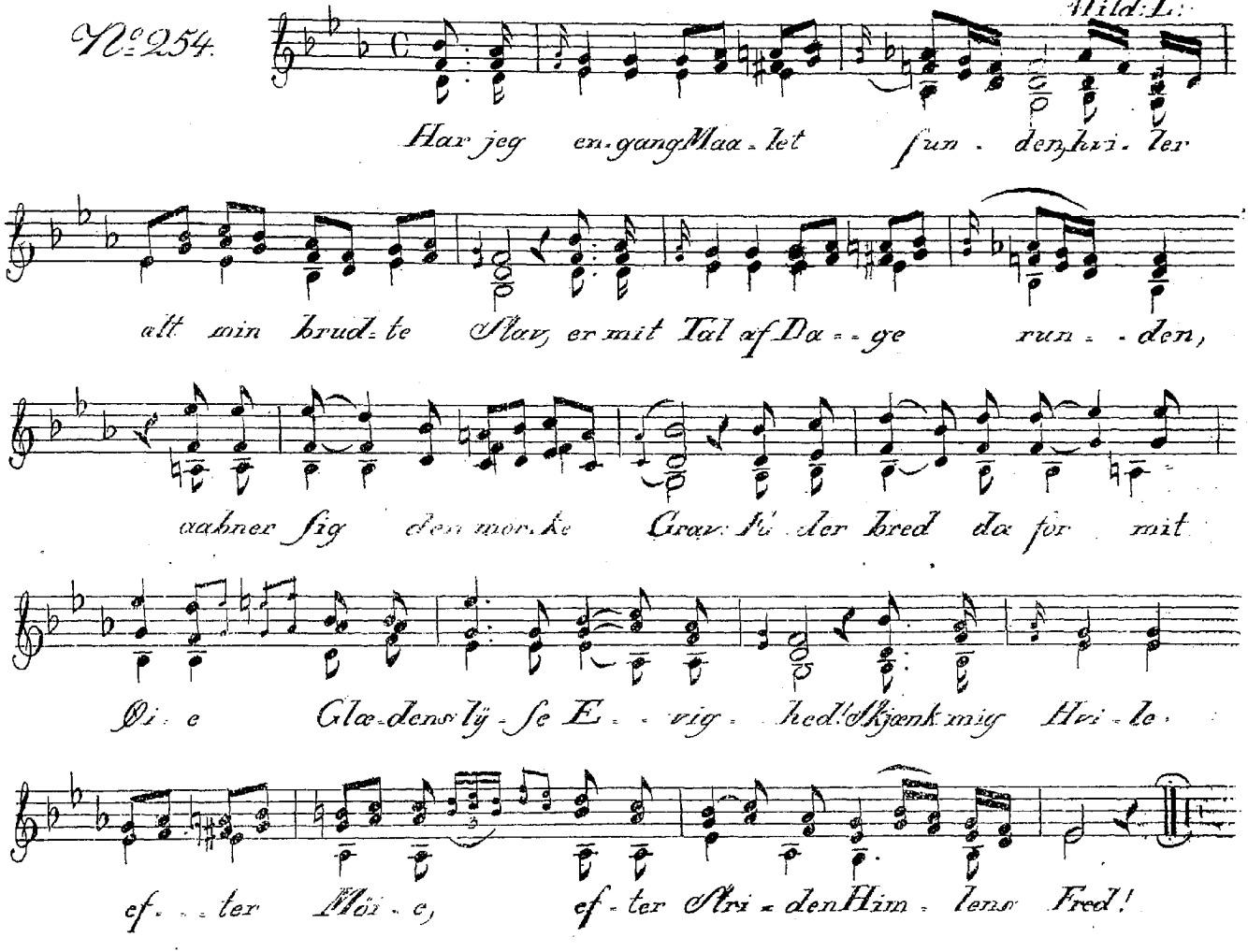

Lütken

Nº 255.

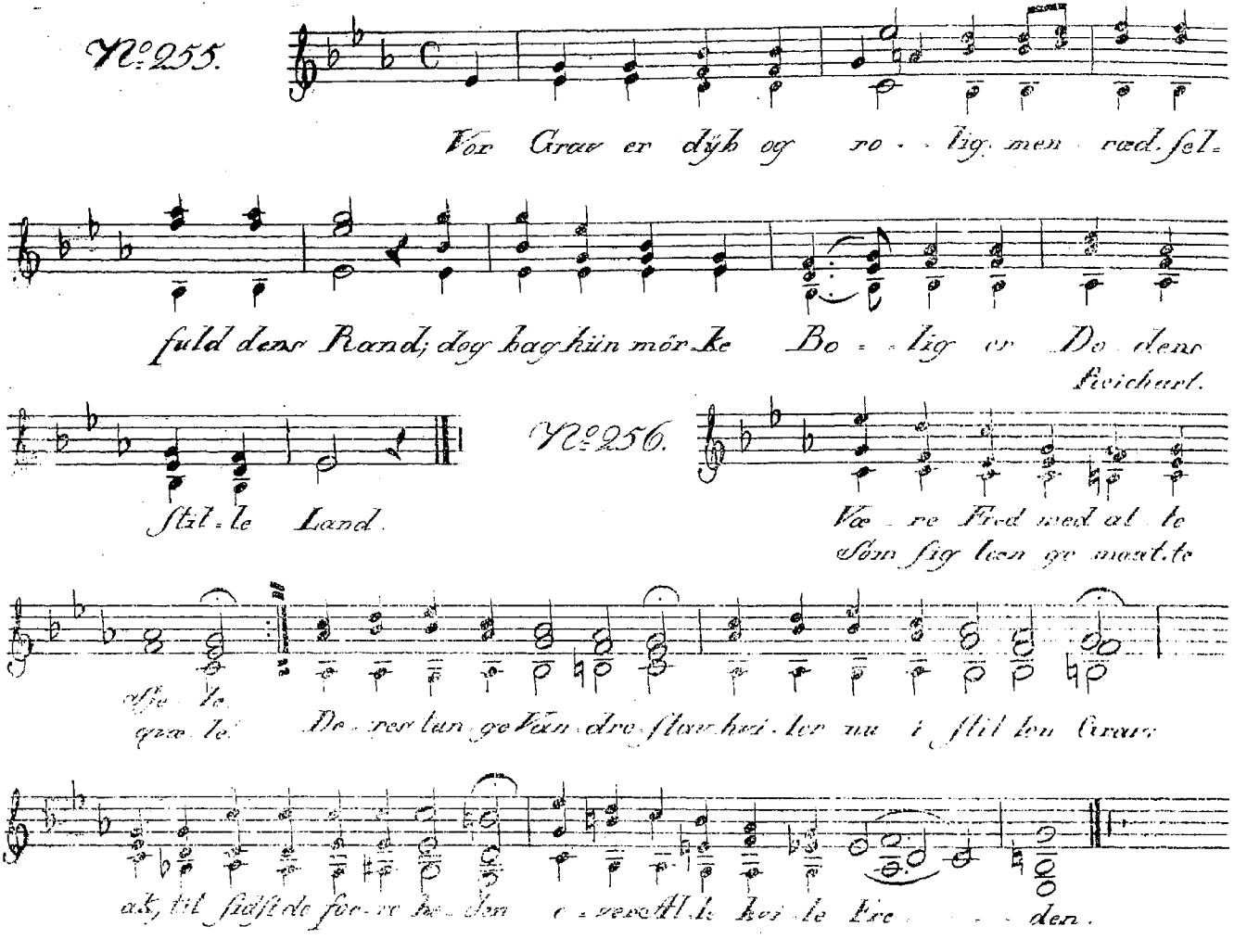

№ 257.

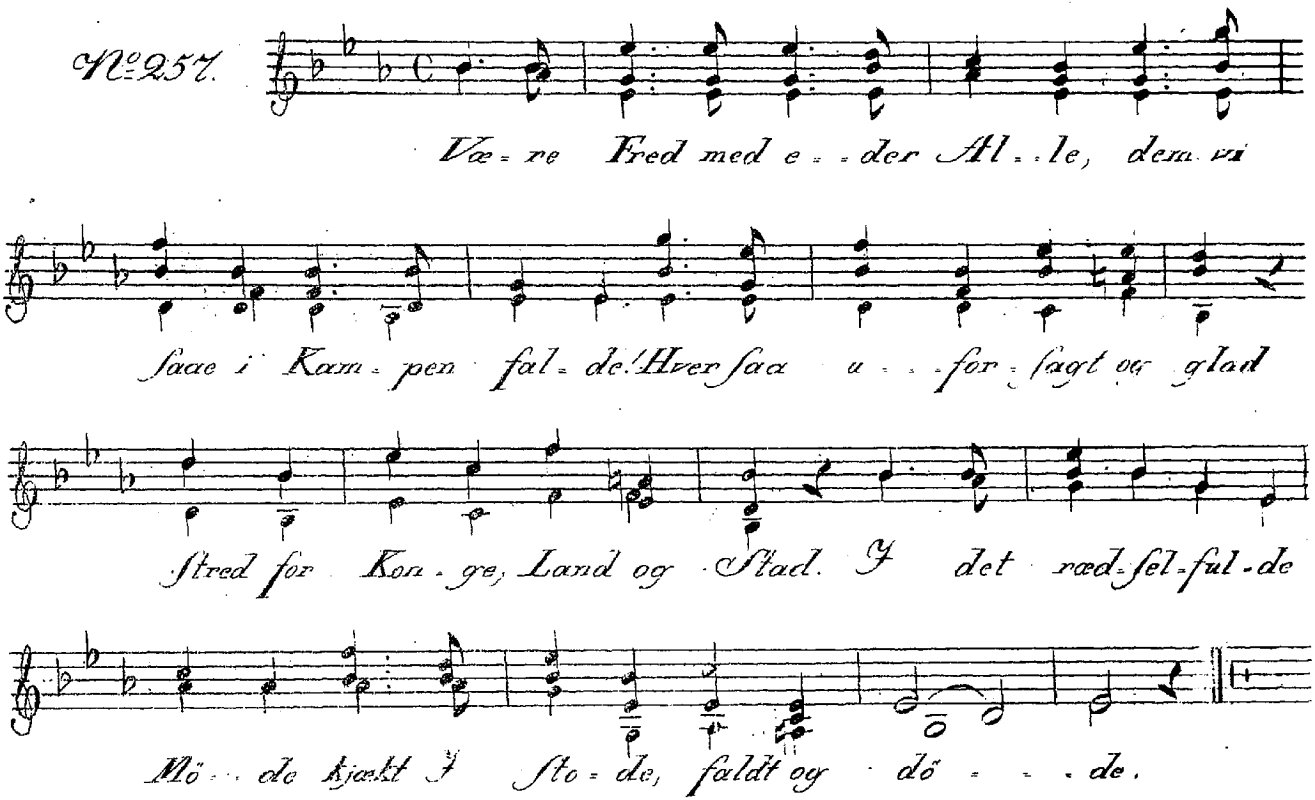
Væ = re Fred med e = = der Al = = le, dem vi
Saae i Kam = pen fal = de! Hver saa u = = for = sagt og glad
Stred for Kon = ge, Land og Stad. I det ræd = sel = ful = de
Mö = = de kjækt i Sto = de, faldt og dö = = = de.

Kuhlau.

N:o 258.

Larghetto.

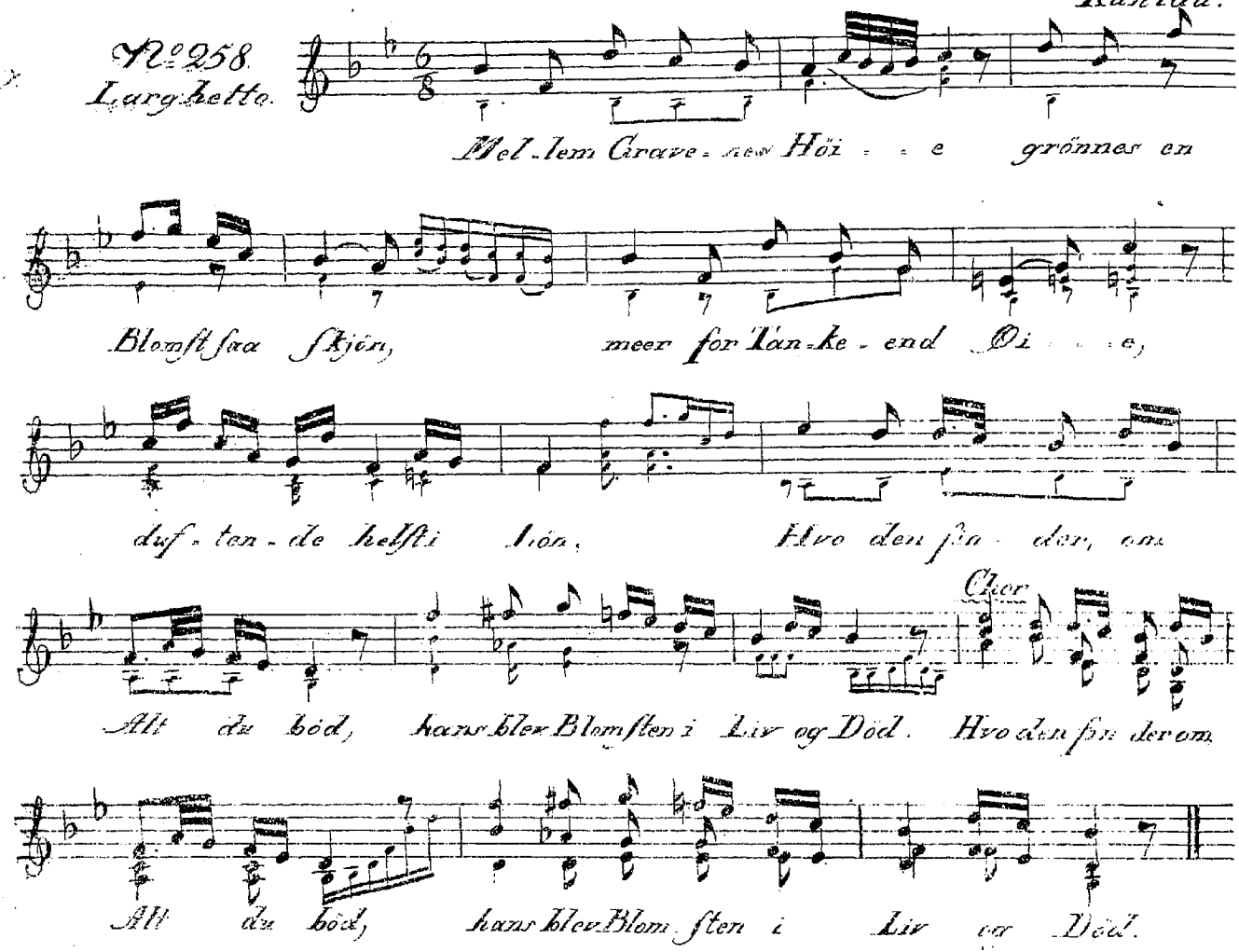

Larsen

№ 259.
Alvorligt.

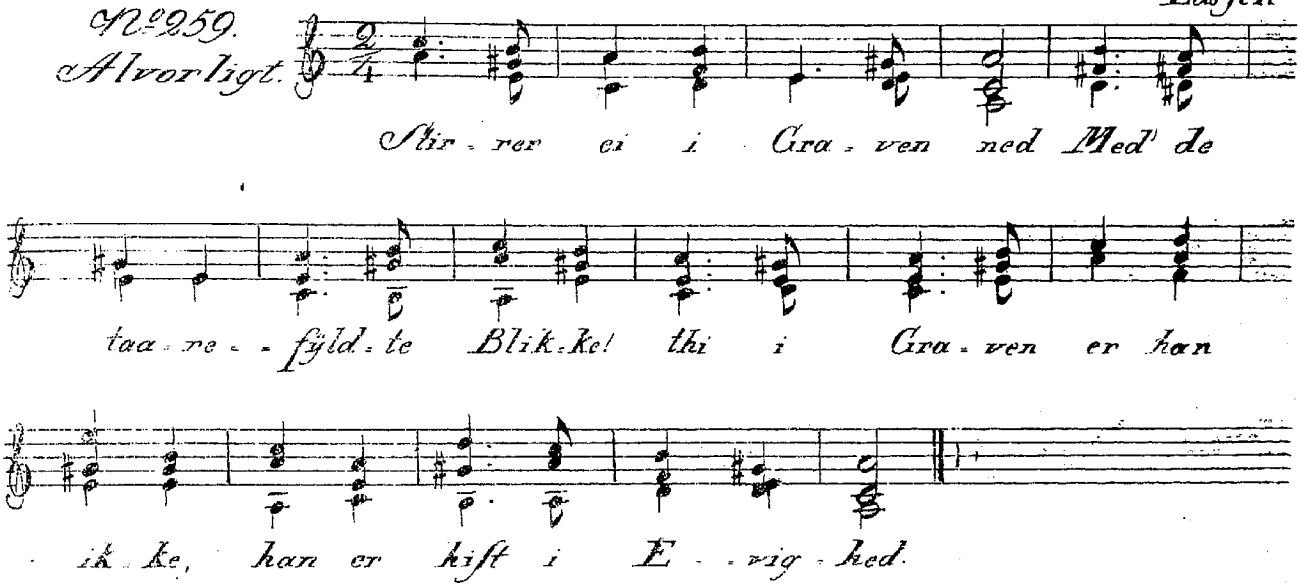

№ 260. sjunges som № 42.

№ 261. sjunges som № 4.

Zinck.

N:o 262.

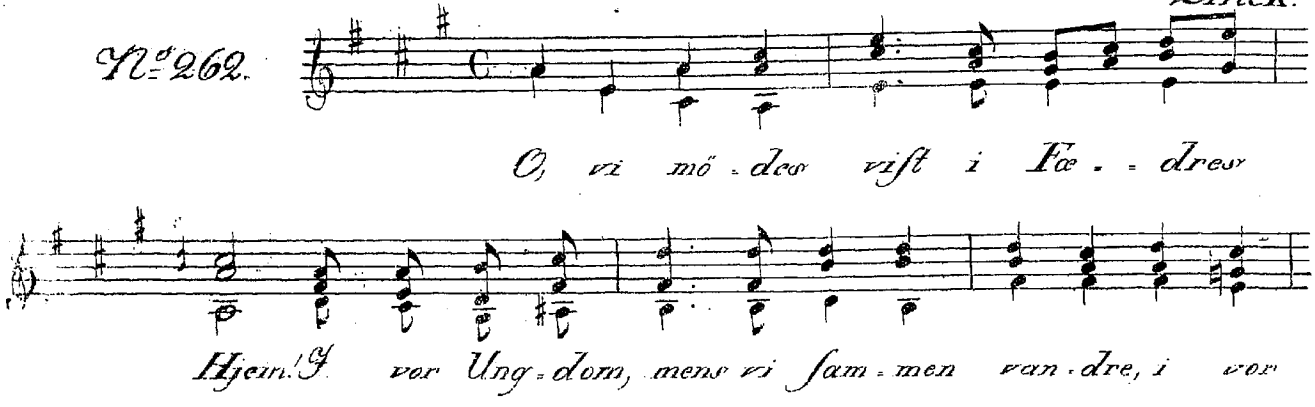

N:o 263.
Choral.

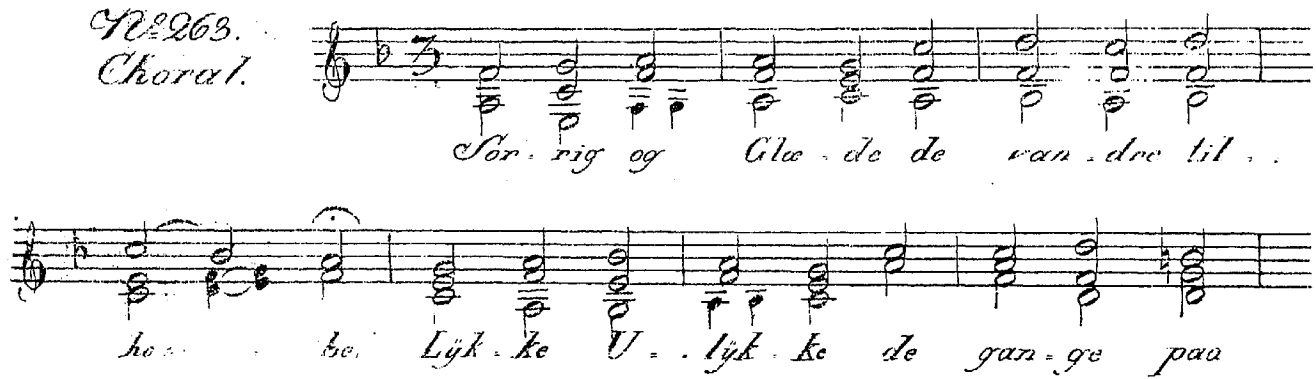

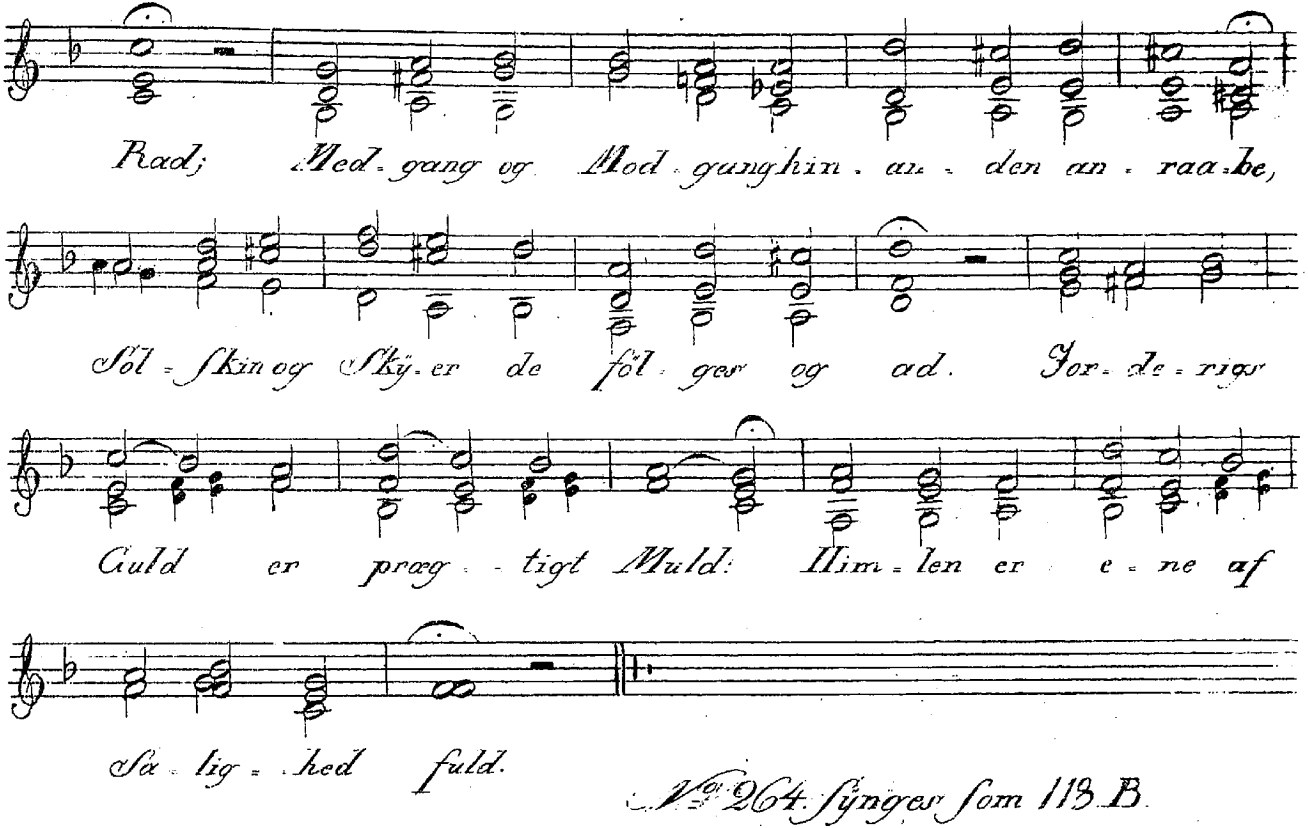
Rad; Med-gang og Mod-gang hin-an-den an-raa-be,
Sol-skin og Sky-er de föl-ges og ad. Jor-de-rigs
Guld er præg-tigt Muld: Him-len er e-ne af
Sa-lig-hed fuld.

No. 264. Synges som 113 B.

Nº 265.

Dybt veemodigt.

Laursen.

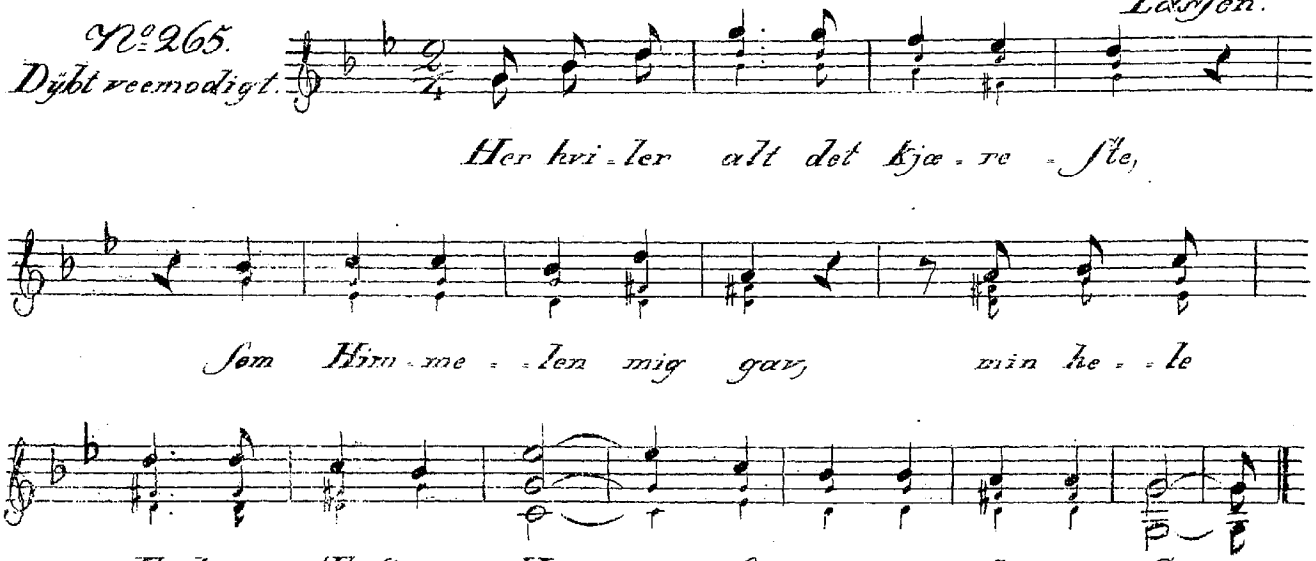

Nº 266.

Alvorligt.

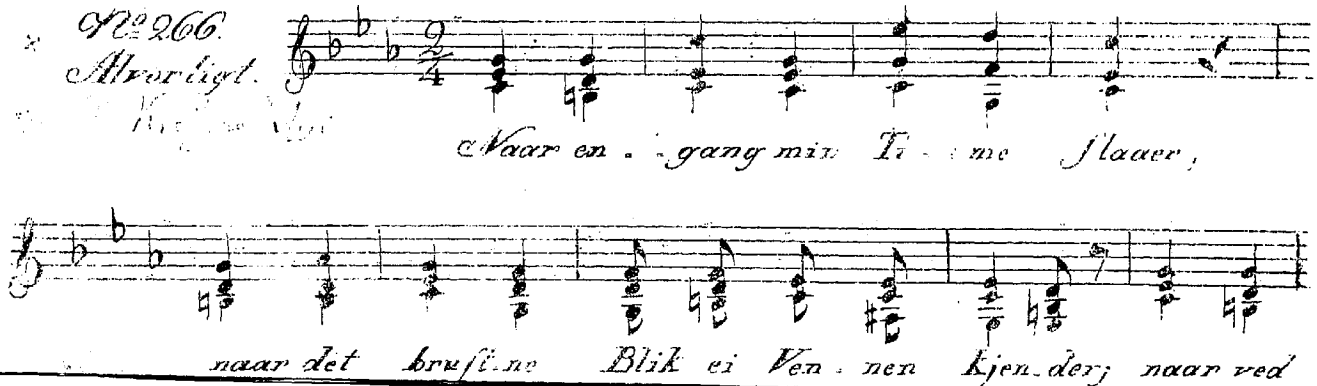

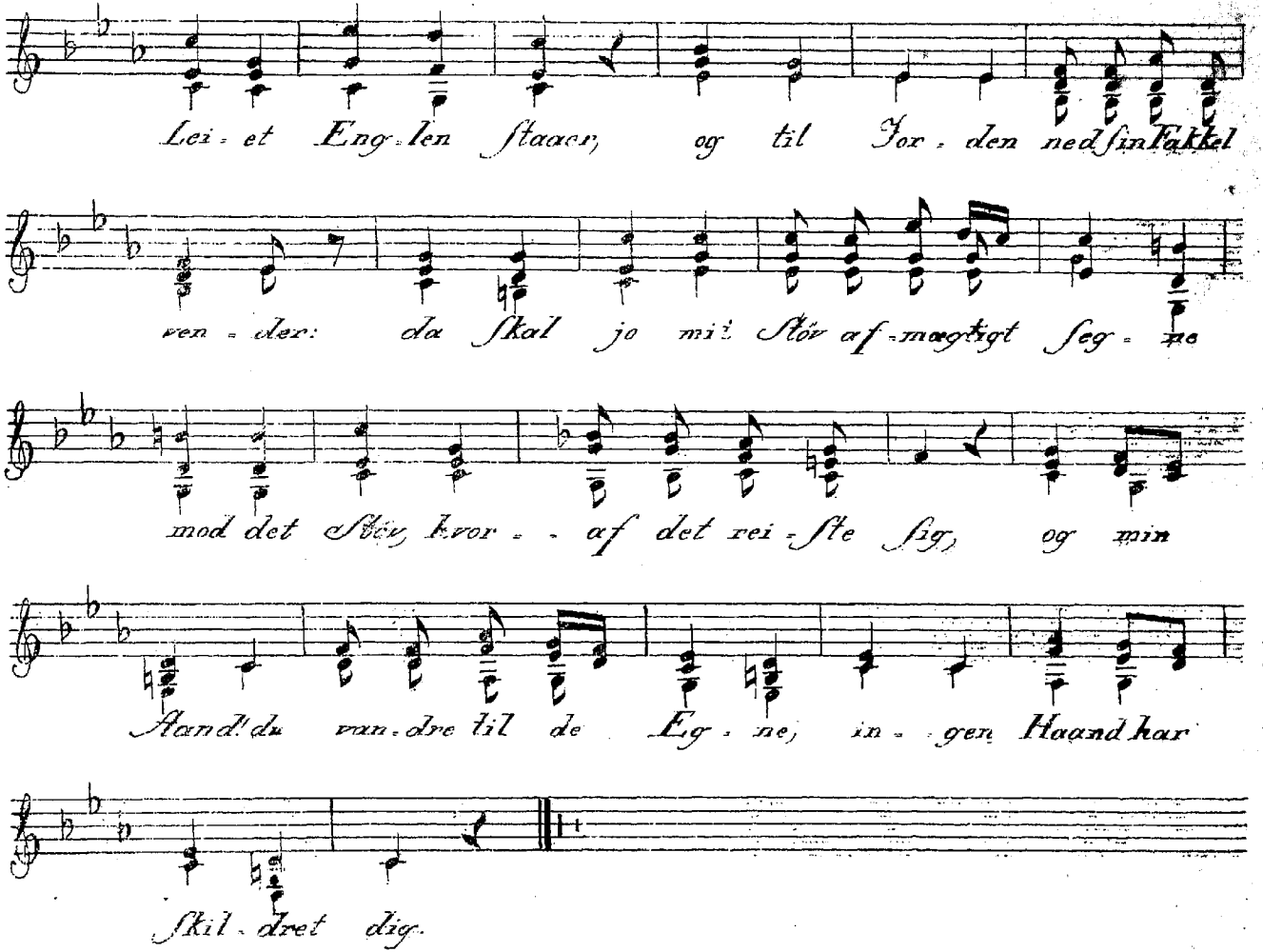
Lei - et Eng - len staaer, og til Jor - den ned sin Fakkel
ven - der: da skal jo mit Stöv af - magtigt seg - ne
mod det Stöv, hvor - - af det rei - ste sig, og min
Aand! du van - dre til de Eg - ne, in - gen Haand har
skil - dret dig.